

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2370 z dnia 14 grudnia 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2012/34/UE w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową⁽¹⁾** 1

DECYZJE

- ★ **Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2371 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Jordańskiemu Królestwu Haszymidzkemu** 18

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Rady (UE) 2016/2372 z dnia 19 grudnia 2016 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2017 r. dla niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie na wodach Morza Czarnego** 26
- ★ **Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2016/2373 z dnia 22 grudnia 2016 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1127** 31
- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2374 z dnia 12 października 2016 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach południowo-zachodnich** 33

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2375 z dnia 12 października 2016 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach północno-zachodnich	39
★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2376 z dnia 13 października 2016 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do małży dwuskorupowych <i>Venus</i> spp. na włoskich wodach terytorialnych	48
★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/2377 z dnia 14 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 1394/2014 ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów pelagicznych na wodach południowo-zachodnich	50
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2378 z dnia 21 grudnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do ustalania cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj	52
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2379 z dnia 22 grudnia 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	55

DECYZJE

★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/2380 z dnia 13 grudnia 2016 r. w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (EUMM GEORGIA/1/2016)	57
★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/2381 z dnia 14 grudnia 2016 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (EUCAP Sahel Mali/2/2016)	59
★ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/2382 z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) oraz uchylecia decyzji 2013/189/WPZiB	60
★ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/2383 z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie wspierania przez Unię Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia	74
★ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/2384 z dnia 22 grudnia 2016 r. aktualizująca wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i zmieniająca decyzję (WPZiB) 2016/1136	92

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/2370

z dnia 14 grudnia 2016 r.

zmieniająca dyrektywę 2012/34/UE w odniesieniu do otwarcia rynku krajowych kolejowych przewozów pasażerskich oraz zarządzania infrastrukturą kolejową

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE ⁽⁴⁾ ustanawia jednolity europejski obszar kolejowy ze wspólnymi zasadami dotyczącymi zarządzania przedsiębiorstwami kolejowymi i zarządcami infrastruktury, finansowania infrastruktury i pobierania opłat za dostęp do infrastruktury, warunków dostępu do infrastruktury kolejowej i przewozów kolejowych oraz nadzoru regulacyjnego nad rynkiem kolejowym. Utworzenie jednolitego europejskiego obszaru kolejowego powinno zostać osiągnięte poprzez rozszerzenie zasady otwartego dostępu do krajowych rynków kolejowych oraz zreformowanie zarządzania zarządcami infrastruktury w celu zapewnienia równego dostępu do infrastruktury.
- (2) Wzrost kolejowego ruchu pasażerskiego nie nadąza za rozwojem innych rodzajów transportu. Utworzenie jednolitego europejskiego obszaru kolejowego powinno przyczynić się do dalszego rozwoju transportu kolejowego jako wiarygodnej alternatywy dla innych rodzajów transportu. W tym kontekście ważne jest, aby ustawodawstwo ustanawiające jednolity europejski obszar kolejowy było skutecznie stosowane w wyznaczonych terminach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 12.11.2013, s. 122.⁽²⁾ Dz.U. C 356 z 5.12.2013, s. 92.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 26 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 17 października 2016 r. (Dz.U. C 431 z 22.11.2016, s. 1). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 32).

- (3) Unijne rynki kolejowych przewozów towarowych i międzynarodowych kolejowych przewozów pasażerskich otwarto dla konkurencji, odpowiednio, w latach 2007 i 2010, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/51/WE ⁽¹⁾ oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/58/WE ⁽²⁾. Ponadto niektóre państwa członkowskie otworzyły na konkurencję również swoje rynki krajowych przewozów pasażerskich, wprowadzając prawa otwartego dostępu lub przetargi na zamówienia prowadzące do zawarcia umów o świadczenie usług publicznych. Takie otwarcie rynku powinno mieć pozytywny wpływ na funkcjonowanie jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, prowadząc do lepszych usług dla użytkowników.
- (4) Szczególne wyłączenia z zakresu stosowania dyrektywy 2012/34/UE powinny umożliwić państwom członkowskim uwzględnienie szczególnych cech struktury i organizacji systemów kolejowych znajdujących się na ich terytorium przy zapewnieniu integralności jednolitego europejskiego obszaru kolejowego.
- (5) Eksploatacja infrastruktury kolejowej na sieci obejmuje sterowanie ruchem kolejowym. Dopóki linia jest wciąż eksploatowana, zarządca infrastruktury powinien zapewniać w szczególności, aby infrastruktura była odpowiednia do jej przeznaczenia.
- (6) W celu określenia, czy dane przedsiębiorstwo powinno zostać uznane za zintegrowane pionowo, należy stosować pojęcie kontroli w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽³⁾. W przypadku gdy zarządca infrastruktury i przedsiębiorstwo kolejowe są w pełni niezależni od siebie, ale oba podmioty są kontrolowane bezpośrednio przez państwo bez podmiotu pośredniczącego, należy uznać je za podmioty odrębne. Ministerstwo sprawujące kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad zarządcą infrastruktury nie powinno być uznawane za podmiot pośredniczący.
- (7) Niniejsza dyrektywa wprowadza dodatkowe wymogi w celu zapewnienia niezależności zarządcy infrastruktury. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę wyboru spośród różnych modeli organizacyjnych, od pełnego strukturalnego rozdzielenia do integracji pionowej, z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń mających na celu zapewnienie bezstronności zarządcy infrastruktury w odniesieniu do funkcji podstawowych, zarządzania ruchem i planowania utrzymania. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w granicach ustalonych ram pobierania opłat i alokacji zarządca infrastruktury posiadał niezależność organizacyjną i decyzyjną w odniesieniu do funkcji podstawowych.
- (8) W przedsiębiorstwach zintegrowanych pionowo należy zastosować zabezpieczenia w celu zapewnienia, aby inne podmioty prawne w ramach tych przedsiębiorstw nie miały decydującego wpływu na mianowania i zwolnienia osób odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji w sprawie funkcji podstawowych. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zapewnić istnienie procedur dotyczących skarg.
- (9) Państwa członkowskie powinny wprowadzić krajowe rozwiązania ramowe dla oceny konfliktu interesów. W tych ramach organ regulacyjny powinien uwzględniać wszelkie osobiste interesy finansowe, gospodarcze lub zawodowe, które mogłyby niewłaściwie wpłynąć na bezstronność zarządcy infrastruktury. W przypadku gdy zarządca infrastruktury i przedsiębiorstwo kolejowe są od siebie niezależni, fakt, że są bezpośrednio kontrolowani przez ten sam organ państwa członkowskiego, nie powinien być traktowany jako powodujący konflikt interesów w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (10) Podejmowanie decyzji przez zarządców infrastruktury w odniesieniu do alokacji tras pociągów oraz podejmowanie decyzji w odniesieniu do pobierania opłat za dostęp do infrastruktury są podstawowymi funkcjami niezbędnymi do zapewnienia sprawiedliwego i niedyskryminującego dostępu do infrastruktury kolejowej. Należy wprowadzić rygorystyczne zabezpieczenia w celu uniknięcia bezprawnego nacisku w odniesieniu do decyzji podejmowanych przez zarządcę infrastruktury i dotyczących tych funkcji. Zabezpieczenia te powinny zostać dostosowane w celu uwzględnienia różnych struktur zarządzania podmiotami kolejowymi.
- (11) Należy również podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia wykonywania funkcji zarządzania ruchem i planowania utrzymania w sposób bezstronny, aby uniknąć zakłóceń konkurencji. W tych ramach zarządcy infrastruktury powinni zapewnić, aby przedsiębiorstwa kolejowe miały dostęp do odpowiednich informacji. W tym kontekście, w przypadku gdy zarządcy infrastruktury przyznali przedsiębiorstwom kolejowym szerszy dostęp do procesu zarządzania ruchem, taki dostęp powinien zostać przyznany na równych warunkach wszystkim zainteresowanym przedsiębiorstwom kolejowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 164 z 30.4.2004, s. 164).

⁽²⁾ Dyrektywa 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 44).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

- (12) W przypadku gdy funkcje podstawowe są wykonywane przez niezależny organ pobierający opłaty lub organ alokujący, należy zapewnić bezstronność zarządcy infrastruktury w odniesieniu do funkcji zarządzania ruchem i utrzymania, bez konieczności przekazywania tych funkcji niezależnemu podmiotowi.
- (13) Organy regulacyjne powinny być uprawnione do monitorowania zarządzania ruchem i planowania odnawiania, a także monitorowania planowanych i nieplanowych prac utrzymaniowych w celu zapewnienia, aby nie prowadziły one do dyskryminacji.
- (14) Państwa członkowskie powinny co do zasady zapewnić, aby zarządcy infrastruktury byli odpowiedzialni za eksploatację, utrzymanie i odnawianie sieci oraz aby powierzono im rozwój infrastruktury kolejowej na tej sieci. W przypadku gdy funkcje te są zlecane różnym podmiotom, zarządca infrastruktury powinien jednak zachować uprawnienia nadzorcze i ponosić ostateczną odpowiedzialność za ich wykonywanie.
- (15) Zarządcy infrastruktury, którzy są częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, mogą zlecać w ramach tego przedsiębiorstwa funkcje inne niż podstawowe z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że nie powoduje to konfliktu interesów i że zagwarantowana jest poufność szczególnie chronionych informacji handlowych. Funkcje podstawowe nie powinny być zlecane innemu podmiotowi przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, chyba że taki podmiot wykonuje wyłącznie funkcje podstawowe.
- (16) W stosownych przypadkach, w szczególności ze względu na efektywność, w tym również w przypadku partnerstw publiczno-prywatnych, funkcje zarządzania infrastrukturą można dzielić między różnych zarządców infrastruktury. Każdy z zarządców infrastruktury powinien ponosić pełną odpowiedzialność za wykonywane przez siebie funkcje.
- (17) Należy uniemożliwić dokonywanie transferów finansowych między zarządcą infrastruktury a przedsiębiorstwami kolejowymi, a w przedsiębiorstwach zintegrowanych pionowo – między zarządcą infrastruktury a innymi podmiotami prawnymi przedsiębiorstwa zintegrowanego, w przypadku gdy mogłyby one prowadzić do zakłócenia konkurencji na rynku, w szczególności w wyniku subsydiowania skrośnego.
- (18) Zarządcy infrastruktury mogą wykorzystywać dochody z działalności w zakresie zarządzania siecią infrastruktury, która to działalność wiąże się z wykorzystywaniem środków publicznych, do finansowania własnej działalności lub wypłat dywidend na rzecz inwestorów jako zwrotu z ich inwestycji w infrastrukturę kolejową. Wśród inwestorów tych mogą być państwo i udziałowcy lub akcjonariusze prywatni, ale nie przedsiębiorstwa, które są częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i które sprawują kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad tym zarządcą infrastruktury. Dywidendy z działalności, która nie wiąże się z wykorzystywaniem środków publicznych, lub przychody z opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej mogą być również wykorzystywane przez przedsiębiorstwa, które są częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i które sprawują kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad tym zarządcą infrastruktury.
- (19) Zasady pobierania opłat nie powinny wykluczać możliwości, aby dochody z opłat za dostęp do infrastruktury przepływały przez rachunki państwa.
- (20) W przypadkach gdy w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo zarządca infrastruktury nie posiada odrębnej osobowości prawnej i funkcje podstawowe są powierzane podmiotowi zewnętrznemu poprzez przypisanie ich niezależnemu organowi pobierającemu opłaty lub organowi alokującemu, odpowiednie przepisy dotyczące przejrzystości finansowej i niezależności zarządcy infrastruktury powinny być stosowane odpowiednio na poziomie niektórych działów w ramach przedsiębiorstwa.
- (21) W celu osiągnięcia skutecznego zarządzania siecią i efektywnego użytkowania infrastruktury należy zapewnić lepszą koordynację między zarządcami infrastruktury a przedsiębiorstwami kolejowymi poprzez zastosowanie odpowiednich mechanizmów koordynacji.
- (22) Z myślą o ułatwieniu wykonywaniu skutecznych i efektywnych przewozów kolejowych na terytorium Unii należy w oparciu o istniejące platformy ustanowić europejską sieć zarządców infrastruktury. Do celów uczestnictwa w tej sieci państwa członkowskie powinny mieć swobodę określania, który podmiot lub podmioty należy uznać za ich głównych zarządców infrastruktury.
- (23) Mając na uwadze zróżnicowanie sieci pod względem wielkości i zagęszczenia oraz różnorodność struktur organizacyjnych organów krajowych, lokalnych i regionalnych, a także ich własne doświadczenia związane z procesem otwierania rynku, państwa członkowskie powinny mieć wystarczającą elastyczność organizowania swoich sieci kolejowych w taki sposób, aby można było wykonywać usługi świadczone w warunkach otwartego dostępu i usługi świadczone na podstawie umów o świadczenie usług publicznych w celu zapewnienia wszystkim pasażerom łatwego dostępu do usług wysokiej jakości.

- (24) Przyznanie unijnym przedsiębiorstwom kolejowym prawa dostępu do infrastruktury kolejowej we wszystkich państwach członkowskich w celu wykonywania krajowych przewozów pasażerskich mogłoby mieć wpływ na organizację i finansowanie kolejowych przewozów pasażerskich świadczonych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych. Państwa członkowskie – na podstawie decyzji właściwego organu regulacyjnego – powinny mieć możliwość ograniczania takiego prawa dostępu, w przypadku gdy prawo to zagrażałoby równowadze ekonomicznej tych umów o świadczenie usług publicznych.
- (25) Prawo przedsiębiorstw kolejowych do uzyskiwania dostępu do infrastruktury nie ma wpływu na możliwość udzielenia przez właściwe organy praw wyłącznych zgodnie z art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ lub bezpośredniego udzielenia zamówienia prowadzącego do zawarcia umowy o świadczenie usług publicznych na warunkach określonych w art. 5 tego rozporządzenia. Istnienie takiej umowy o świadczenie usług publicznych nie powinno uprawnian państwa członkowskiego do ograniczania innym przedsiębiorstwom kolejowym prawa dostępu do danej infrastruktury kolejowej w celu świadczenia kolejowych przewozów pasażerskich, chyba że takie usługi zagrażałyby równowadze ekonomicznej umowy o świadczenie usług publicznych.
- (26) Na wniosek zainteresowanych stron organy regulacyjne powinny na podstawie obiektywnej analizy ekonomicznej ocenić, czy zagrożona byłaby równowaga ekonomiczna istniejących umów o świadczenie usług publicznych.
- (27) Proces oceny powinien uwzględniać potrzebę zapewnienia wszystkim uczestnikom rynku wystarczającej pewności prawa na potrzeby rozwinięcia ich działalności. Procedura powinna być możliwie prosta, efektywna i przejrzysta, a także spójna z procesem alokacji zdolności przepustowej infrastruktury.
- (28) Państwa członkowskie mogą uzależnić prawo dostępu do infrastruktury od spełnienia szczególnych warunków, aby umożliwić wdrożenie zintegrowanego systemu rozkładu jazdy krajowych kolejowych przewozów pasażerskich, pod warunkiem że zostanie zapewniony niedyskryminacyjny dostęp.
- (29) Rozwój infrastruktury kolejowej oraz poprawa jakości kolejowych przewozów pasażerskich są kluczowymi priorytetami w ramach promowania zrównoważonego systemu transportu i mobilności w Europie. W szczególności rozwój sieci kolei dużych prędkości może się przyczynić do stworzenia lepszych i szybszych połączeń między europejskimi ośrodkami gospodarczymi i kulturalnymi. Przewozy kolejami dużych prędkości łączą ludzi i rynki szybko i niezawodnie oraz w sposób przyjazny dla środowiska i efektywny kosztowo, a także sprzyjają zorientowaniu pasażerów na kolej. Szczególnie ważne jest zatem zachęcanie zarówno do publicznych, jak i do prywatnych inwestycji w infrastrukturę kolei dużych prędkości w celu stworzenia warunków sprzyjających dodatniemu zwrotowi z inwestycji, a także w celu zmaksymalizowania korzyści gospodarczych i społecznych wynikających z takich inwestycji. Państwa członkowskie powinny zachować możliwość wybierania różnych sposobów promowania zarówno inwestycji w infrastrukturę kolei dużych prędkości, jak i korzystania z linii dużych prędkości.
- (30) Aby umożliwić rozwój rynku przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości i promowanie optymalnego wykorzystania istniejącej infrastruktury oraz aby wspierać konkurencyjność przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości przynoszącą pozytywne skutki dla pasażerów, otwarty dostęp dla przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości powinien być ograniczany wyłącznie w szczególnych okolicznościach oraz po dokonaniu obiektywnej analizy ekonomicznej przez organ regulacyjny.
- (31) W celu umożliwienia pasażerom dostępu do informacji niezbędnych do zaplanowania podróży oraz do rezerwowania biletów na terytorium Unii należy promować zintegrowane systemy informacji i systemy wspólnego biletu wypracowane przez rynek. Biorąc pod uwagę znaczenie promowania sprawnych systemów transportu publicznego, należy zachęcać przedsiębiorstwa kolejowe do prac nad rozwojem takich systemów, umożliwiających włączenie wariantów multimodalnych, transgranicznych i mobilności „od drzwi do drzwi”.
- (32) Systemy wspólnego biletu powinny być interoperacyjne i niedyskryminacyjne. Przedsiębiorstwa kolejowe powinny przyczyniać się do rozwoju takich systemów poprzez udostępnianie w sposób niedyskryminacyjny oraz w interoperacyjnym formacie wszystkich odnośnych danych niezbędnych do zaplanowania podróży oraz rezerwacji biletów. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby systemy takie nie dyskryminowały przedsiębiorstw kolejowych oraz uwzględniały konieczność zapewnienia poufności informacji handlowych, ochronę danych osobowych oraz zgodność z zasadami konkurencji. Komisja powinna monitorować rozwój takich systemów i składać sprawozdania w tej kwestii oraz, w stosownych przypadkach, przedstawiać wnioski ustawodawcze.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 1).

- (33) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby świadczenie przewozów kolejowych uwzględniało wymogi związane z zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej przy jednoczesnym zapewnieniu płynnego przejścia w kierunku utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego. W związku z tym należy przestrzegać obowiązków powstałych zgodnie z prawem krajowym na podstawie wiążących układów zbiorowych lub układów zawartych między partnerami społecznymi, a także odpowiednich standardów socjalnych. Obowiązki te powinny pozostawać bez uszczerbku dla ustawodawstwa Unii w dziedzinie prawa socjalnego i prawa pracy. Komisja powinna aktywnie wspierać prace prowadzone w ramach sektorowego dialogu społecznego dotyczącego kolei.
- (34) W ramach trwającego przeglądu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/59/WE ⁽¹⁾ Komisja powinna ocenić, czy konieczne są nowe akty ustawodawcze dotyczące przyznawania uprawnień kolejowemu personelowi pokładowemu.
- (35) Państwa członkowskie powinny mieć swobodę decydowania o odpowiednich strategiach finansowania w celu przyspieszenia wdrażania europejskiego systemu sterowania pociągami (ETCS), a w szczególności decydowania o tym, czy należy stosować różnicowanie opłat za dostęp do infrastruktury.
- (36) Zarządcy infrastruktury powinni współpracować w związku ze zdarzeniami lub wypadkami mającymi wpływ na ruch transgraniczny w celu wymiany wszelkich odnośnych informacji umożliwiających szybkie przywrócenie normalnego ruchu.
- (37) Aby umożliwić osiągnięcie celów jednolitego europejskiego obszaru kolejowego, organy regulacyjne powinny współpracować w celu zapewnienia niedyskryminującego dostępu do infrastruktury kolejowej.
- (38) W szczególności ważne jest, aby organy regulacyjne współpracowały ze sobą, w celu koordynowania swoich decyzji, z myślą o wyeliminowaniu niepewności prawa i zapewnieniu efektywności międzynarodowych przewozów kolejowych, w przypadku gdy kwestie związane z międzynarodowymi przewozami kolejowymi lub infrastrukturą kolejową eksploatowaną przez dwa kraje wymagają decyzji dwóch lub większej liczby organów regulacyjnych.
- (39) W ramach procesu otwierania krajowych rynków kolejowych na konkurencję poprzez przyznanie dostępu do sieci każdemu przedsiębiorstwu kolejowemu państwa członkowskie powinny dysponować wystarczającym okresem przejściowym, aby dostosować swoje prawo krajowe i struktury organizacyjne. W związku z tym państwa członkowskie powinny móc utrzymać swoje istniejące przepisy krajowe dotyczące dostępu do rynku do końca okresu przejściowego.
- (40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽²⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2012/34/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania art. 7, 7a, 7b, 7c, 7d, 8 i 13 oraz rozdziału IV.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania art. 7, 7a, 7b, 7c, 7d i 8:

lokalne linie o niskim natężeniu ruchu i długości nieprzekraczającej 100 km, które są wykorzystywane do ruchu towarowego między linią główną a punktami załadunku i przeznaczenia transportu towarów na tych liniach, pod warunkiem że linie te są zarządzane przez podmioty inne niż główny zarządca infrastruktury oraz: a) linie te są wykorzystywane przez jednego przewoźnika towarowego; albo b) funkcje podstawowe w odniesieniu do tych linii wykonywane są przez podmiot, który nie jest kontrolowany przez przedsiębiorstwo kolejowe. W przypadku gdy istnieje tylko jeden przewoźnik towarowy, państwa członkowskie mogą również wyłączyć go

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie przyznawania uprawnień maszynistom prowadzącym lokomotywy i pociągi w obrębie systemu kolejowego Wspólnoty (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 51).

⁽²⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

ze stosowania rozdziału IV do czasu, gdy inny wnioskodawca zwróci się o przyznanie zdolności przepustowej. Niniejszy ustęp może być również stosowany w przypadku gdy linia wykorzystywana jest również, w ograniczonym zakresie, do przewozów pasażerskich. Państwa członkowskie informują Komisję o zamiarze wyłączenia takich linii ze stosowania art. 7, 7a, 7b, 7c, 7d i 8.

3b. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania art. 7, 7a, 7b, 7c i 7d:

regionalne sieci o niskim natężeniu ruchu zarządzane przez podmiot inny niż główny zarządca infrastruktury i wykorzystywane do regionalnych przewozów pasażerskich wykonywanych przez jedno przedsiębiorstwo kolejowe inne niż dotychczasowe wiodące przedsiębiorstwo kolejowe państwa członkowskiego, do czasu przedstawienia wniosku o przyznanie zdolności przepustowej do obsługi przewozów pasażerskich na tej sieci, oraz pod warunkiem że przedsiębiorstwo to jest niezależne od żadnego przedsiębiorstwa kolejowego wykonującego przewozy towarowe. Niniejszy ustęp może być również stosowany w przypadku gdy linia wykorzystywana jest również, w ograniczonym zakresie, do przewozów towarowych. Państwa członkowskie informują Komisję o zamiarze wyłączenia takich linii ze stosowania art. 7, 7a, 7b, 7c i 7d.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Bez uszczerbku dla ust. 3 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania art. 8 ust. 3 lokalne i regionalne infrastruktury kolejowe, które nie mają strategicznego znaczenia dla funkcjonowania rynku kolejowego, a także – z zakresu stosowania art. 7, 7a, 7c i rozdziału IV – lokalne infrastruktury kolejowe, które nie mają strategicznego znaczenia dla funkcjonowania rynku kolejowego. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zamiarze wyłączenia takich infrastruktur kolejowych. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, w których decyduje, czy taka infrastruktura kolejowa może zostać uznana za niemającą strategicznego znaczenia. Podejmując taką decyzję, Komisja uwzględnia długość danych linii kolejowych, ich poziom wykorzystania oraz wielkość przewozów, na które może to mieć wpływ. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 62 ust. 2.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8a. Na okres 10 lat po dniu 24 grudnia 2016 r. państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie rozdziałów II i IV niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem art. 10, 13 i 56, do wyodrębnionych linii kolejowych o długości poniżej 500 km i o szerokości torów innej niż szerokość torów głównej sieci krajowej, łączących się z siecią kolejową państw trzecich, w których unijne ustawodawstwo kolejowe nie ma zastosowania, i zarządzanych przez zarządcę infrastruktury innego niż zarządca głównej sieci krajowej. Przedsiębiorstwa kolejowe prowadzące przewozy wyłącznie na takich liniach mogą być wyłączone ze stosowania rozdziału II.

Takie wyłączenia mogą być odnawiane na okresy nieprzekraczające 5 lat. Nie później niż 12 miesięcy przed upływem okresu wyłączenia, państwo członkowskie, które zamierza odnowić wyłączenie, powiadamia o zamiarze odnowienia Komisję. Komisja sprawdza, czy warunki wyłączenia określone w akapicie pierwszym są nadal spełniane. Jeżeli warunki te nie są spełnione, Komisja przyjmuje akty wykonawcze, w których decyduje o zakończeniu wyłączenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 62 ust. 2.”;

e) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„12. W przypadku gdy istnieje partnerstwo publiczno-prywatne zawarte przed dniem 16 czerwca 2015 r., a strona prywatna tego partnerstwa jest również przedsiębiorstwem kolejowym odpowiedzialnym za wykonywanie kolejowych przewozów pasażerskich na infrastrukturze, państwa członkowskie mogą nadal wyłączać taką stronę prywatną ze stosowania art. 7, 7a i 7d oraz ograniczać prawo do zapewniania pasażerom możliwości wsiadania i wysiadania w ramach przewozów prowadzonych przez przedsiębiorstwa kolejowe na tej samej infrastrukturze co przewozy pasażerskie prowadzone przez stronę prywatną w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego.

13. Prywatni zarządcy infrastruktury, którzy są stroną partnerstwa publiczno-prywatnego zawartego przed dniem 24 grudnia 2016 r. i którzy nie otrzymują środków publicznych, są wyłączeni ze stosowania art. 7d, pod warunkiem że pożyczki i gwarancje finansowe obsługiwane przez zarządcę infrastruktury nie przynoszą bezpośredniej lub pośredniej korzyści dla konkretnych przedsiębiorstw kolejowych.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) »zarządca infrastruktury« oznacza każdy podmiot lub przedsiębiorstwo, odpowiedzialne za eksploatację, utrzymanie i odnowienie infrastruktury kolejowej na sieci, a także za udział w jej rozwoju, zgodnie z zasadami określonymi przez państwo członkowskie w ramach jego ogólnej polityki rozwoju i finansowania infrastruktury.”;

b) dodaje się punkty w brzmieniu:

- „2a) »rozwój infrastruktury kolejowej« oznacza planowanie sieci, planowanie finansowe i inwestycyjne, a także budowę i modernizację infrastruktury;
- 2b) »eksploatacja infrastruktury kolejowej« oznacza alokację tras pociągów, zarządzanie ruchem oraz pobieranie opłat za dostęp do infrastruktury;
- 2c) »utrzymanie infrastruktury kolejowej« oznacza prace mające służyć utrzymaniu stanu i zdolności istniejącej infrastruktury;
- 2d) »odnowienie infrastruktury kolejowej« oznacza większe prace wymienne na istniejącej infrastrukturze, niezmieniające jej całkowitych osiągnięć;
- 2e) »modernizacja infrastruktury kolejowej« oznacza większe prace modyfikacyjne wykonywane na infrastrukturze, poprawiające jej całkowite osiągnięć;
- 2f) »funkcje podstawowe« zarządzania infrastrukturą oznaczają podejmowanie decyzji dotyczących alokacji tras pociągów, w tym zarówno określania, jak i oceny dostępności oraz alokacji poszczególnych tras pociągów, oraz podejmowanie decyzji dotyczących pobierania opłat za dostęp do infrastruktury, w tym ustalania i pobierania opłat, zgodnie z ramami pobierania opłat i ramami alokacji zdolności przepustowej ustanowionymi przez państwa członkowskie na mocy art. 29 i 39;”;

c) dodaje się punkty w brzmieniu:

„31) »przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo« oznacza przedsiębiorstwo, w którym, w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (*):

- a) zarządca infrastruktury jest kontrolowany przez przedsiębiorstwo, które jednocześnie kontroluje jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw kolejowych wykonujących przewozy kolejowe na sieci zarządcy infrastruktury;
- b) zarządca infrastruktury jest kontrolowany przez jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw kolejowych wykonujących przewozy kolejowe na sieci zarządcy infrastruktury; lub
- c) jedno lub większa liczba przedsiębiorstw kolejowych wykonujących przewozy kolejowe na sieci zarządcy infrastruktury jest kontrolowana przez zarządcę infrastruktury.

Oznacza ono również przedsiębiorstwo składające się z odrębnych działów, które nie mają oddzielnej osobowości prawnej, w tym zarządcy infrastruktury i jednego lub większej liczby działów świadczących usługi przewozowe.

W przypadku gdy zarządca infrastruktury i przedsiębiorstwo kolejowe są w pełni niezależni od siebie, ale oba podmioty są kontrolowane bezpośrednio przez państwo członkowskie bez podmiotu pośredniczącego, nie uznaje się ich za przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo do celów niniejszej dyrektywy;

- 32) »partnerstwo publiczno-prywatne« oznacza wiążącą umowę między organami publicznymi a jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw innych niż główny zarządca infrastruktury w państwie członkowskim, w ramach której przedsiębiorstwa częściowo lub w całości budują lub finansują infrastrukturę kolejową lub nabywają prawo do wykonywania którychkolwiek z funkcji wymienionych w pkt 2 w z góry ustalonym okresie. Umowa ta może przyjąć dowolną odpowiednią prawnie wiążącą formę przewidzianą w ustawodawstwie krajowym;
- 33) »zarząd« oznacza organ wyższego szczebla w przedsiębiorstwie sprawujący funkcje wykonawcze i administracyjne, odpowiedzialny za bieżące zarządzanie przedsiębiorstwem i odpowiadający za to zarządzanie;
- 34) »rada nadzorcza« oznacza organ najwyższego szczebla w przedsiębiorstwie wykonujący zadania nadzorcze, w tym sprawowanie kontroli nad zarządem i podejmowanie ogólnych decyzji strategicznych dotyczących przedsiębiorstwa;
- 35) »wspólny bilet« oznacza bilet lub bilety będące dowodem zawarcia umowy przewozu dotyczącej wykonania następujących po sobie przewozów kolejowych prowadzonych przez jedno lub większą liczbę przedsiębiorstw kolejowych;
- 36) »przewozy pasażerów kolejami dużych prędkości« oznaczają kolejowe przewozy pasażerskie wykonywane bez przystanków pośrednich pomiędzy dwoma miejscami położonymi w odległości większej niż 200 km od siebie, po specjalnie zbudowanych liniach dużych prędkości przystosowanych zasadniczo do prędkości równej lub większej niż 250 km/h, i wykonywane średnio z taką prędkością.

(*) Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).”;

3) art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie, które stosują art. 7a ust. 3, zobowiązują przedsiębiorstwo, aby było zorganizowane w odrębne działy, które nie mają odrębnej osobowości prawnej, w ramach jednego przedsiębiorstwa.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Niezależność zarządcy infrastruktury

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarządca infrastruktury był odpowiedzialny za eksploatację, utrzymanie i odnowienie sieci oraz aby powierzono mu rozwój infrastruktury kolejowej na tej sieci zgodnie z prawem krajowym.

Państwa członkowskie zapewniają, aby żaden z innych podmiotów prawnych wchodzących w skład przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie miał decydującego wpływu na decyzje podejmowane przez zarządcę infrastruktury w odniesieniu do funkcji podstawowych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby członkowie rady nadzorczej i zarządu zarządcy infrastruktury, a także kadra zarządzająca bezpośrednio przed nimi odpowiadająca, działali w sposób niedyskryminacyjny i aby na ich bezstronność nie miał wpływu konflikt interesów.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarządca infrastruktury był zorganizowany jako podmiot prawnie odrębny od wszelkich przedsiębiorstw kolejowych oraz, w przypadku przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo, od wszelkich innych podmiotów prawnych wchodzących w skład przedsiębiorstwa.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby te same osoby nie mogły być jednocześnie mianowane ani zatrudnione:

a) jako członkowie zarządu zarządcy infrastruktury i jako członkowie zarządu przedsiębiorstwa kolejowego;

b) jako osoby odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w sprawie funkcji podstawowych i jako członkowie zarządu przedsiębiorstwa kolejowego;

c) w przypadku gdy istnieje rada nadzorcza – jako członkowie rady nadzorczej zarządcy infrastruktury i jako członkowie rady nadzorczej przedsiębiorstwa kolejowego;

d) jako członkowie rady nadzorczej przedsiębiorstwa, które jest częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i które sprawuje kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad zarządcą infrastruktury, oraz jako członkowie zarządu tego zarządcy infrastruktury.

4. W przedsiębiorstwach zintegrowanych pionowo członkowie zarządu zarządcy infrastruktury i osoby odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w sprawie funkcji podstawowych nie mogą otrzymywać od jakichkolwiek podmiotów prawnych w ramach tego przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo jakiegokolwiek wynagrodzenia uzależnionego od wyników ani nie mogą otrzymywać jakichkolwiek premii zasadniczo związanych z wynikami finansowymi konkretnych przedsiębiorstw kolejowych. Można jednak oferować im zachęty związane z ogólnym funkcjonowaniem systemu kolejowego.

5. W przypadku gdy różne podmioty w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo mają wspólne systemy informatyczne, dostęp do informacji szczególnie chronionych dotyczących funkcji podstawowych musi być ograniczony do upoważnionego personelu zarządcy infrastruktury. Informacje szczególnie chronione nie mogą być przekazywane innym podmiotom w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo.

6. Przepisy ust. 1 niniejszego artykułu pozostają bez uszczerbku dla możliwości podejmowania przez państwa członkowskie decyzji dotyczących do rozwoju i finansowania infrastruktury kolejowej oraz kompetencji państw członkowskich w odniesieniu do finansowania infrastruktury i pobierania opłat za dostęp do infrastruktury, a także alokacji zdolności przepustowej, zgodnie z art. 4 ust. 2 oraz art. 8, 29 i 39.”;

5) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

Niezależność funkcji podstawowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarządca infrastruktury miał organizacyjną i decyzyjną niezależność w granicach określonych w art. 4 ust. 2 oraz art. 29 i 39, w odniesieniu do funkcji podstawowych.

2. Do celów stosowania ust. 1 państwa członkowskie zapewniają w szczególności, aby:
- a) przedsiębiorstwo kolejowe ani inny podmiot prawny nie wywierały decydującego wpływu na zarządcę infrastruktury w związku z funkcjami podstawowymi, bez uszczerbku dla roli państw członkowskich w zakresie określania ram pobierania opłat i ram alokacji zdolności przepustowej oraz szczegółowych przepisów dotyczących pobierania opłat zgodnie z art. 29 i 39;
 - b) przedsiębiorstwo kolejowe ani inny podmiot prawny w ramach tego przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo nie miały decydującego wpływu na mianowanie i zwalnianie osób odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji dotyczących funkcji podstawowych;
 - c) mobilność osób odpowiedzialnych za funkcje podstawowe nie prowadziła do konfliktów interesów.
3. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że pobieranie opłat za dostęp do infrastruktury i alokacja tras są dokonywane przez organ pobierający opłaty lub organ alokujący, które są niezależne w zakresie ich formy prawnej, organizacji i podejmowania decyzji od żadnego przedsiębiorstwa kolejowego. W takim przypadku państwa członkowskie mogą zdecydować o niestosowaniu przepisów art. 7 ust. 2 oraz art. 7 ust. 3 lit. c) i d).
- Art. 7 ust. 3 lit. a) oraz art. 7 ust. 4 stosuje się odpowiednio do kierowników działów odpowiedzialnych za zarządzanie infrastrukturą i wykonywanie przewozów kolejowych.
4. Przepisy niniejszej dyrektywy odnoszące się do funkcji podstawowych zarządcy infrastruktury stosuje się do niezależnego organu pobierającego opłaty lub organu alokującego.

Artykuł 7b

Bezstronność zarządcy infrastruktury w odniesieniu do zarządzania ruchem i planowania utrzymania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby funkcje zarządzania ruchem i planowania utrzymania były sprawowane w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny oraz aby osoby odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w odniesieniu do tych funkcji nie znajdowały się w sytuacji konfliktu interesów.
2. W odniesieniu do zarządzania ruchem, państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa kolejowe – w przypadku zakłóceń, które ich dotyczą – miały pełny i terminowy dostęp do odpowiednich informacji. W przypadku gdy zarządca infrastruktury przyznaje szerszy dostęp do procesu zarządzania ruchem, dokonuje tego w odniesieniu do zainteresowanych przedsiębiorstw kolejowych w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny.
3. W odniesieniu do długoterminowego planowania większych prac w zakresie utrzymania lub odnowienia infrastruktury kolejowej, zarządca infrastruktury konsultuje się z wnioskodawcami i w jak największym stopniu uwzględnia zgłoszone wątpliwości.

Planowania prac w zakresie utrzymania dokonuje zarządca infrastruktury w sposób niedyskryminacyjny.

Artykuł 7c

Zlecenie i współdzielenie funkcji zarządcy infrastruktury

1. O ile nie występuje konflikt interesów oraz zagwarantowana jest poufność szczególnie chronionych informacji handlowych, zarządca infrastruktury może:
- a) zlecić wykonywanie funkcji innemu podmiotowi, pod warunkiem że nie jest on przedsiębiorstwem kolejowym, nie kontroluje przedsiębiorstwa kolejowego ani nie jest kontrolowany przez przedsiębiorstwo kolejowe. W ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo funkcje podstawowe nie mogą być zlecane innemu podmiotowi przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo, chyba że taki podmiot wykonuje wyłącznie funkcje podstawowe;
 - b) zlecić wykonanie prac i powiązanych zadań w zakresie rozwoju, utrzymania i odnowienia infrastruktury kolejowej przedsiębiorstwom kolejowym lub spółkom, które kontrolują to przedsiębiorstwo kolejowe lub są kontrolowane przez to przedsiębiorstwo kolejowe.

Zarządca infrastruktury zachowuje uprawnienia nadzorcze w odniesieniu do wykonywania funkcji opisanych w art. 3 ust. 2 i ponosi za to ostateczną odpowiedzialność. Każdy podmiot wykonujący funkcje podstawowe musi przestrzegać art. 7, 7a, 7b i 7d.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 7 ust. 1 funkcje zarządzania infrastrukturą mogą być wykonywane przez różnych zarządców infrastruktury, w tym strony umów o partnerstwie publiczno-prywatnym, pod warunkiem że wszyscy oni spełniają wymogi art. 7 ust. 2–6 oraz art. 7a, 7b i 7d i przyjmują pełną odpowiedzialność za wykonywanie danych funkcji.
3. W przypadku gdy funkcje podstawowe nie są przypisane operatorowi zapewniającemu energię elektryczną na cele trakcyjne, jest on wyłączony ze stosowania przepisów mających zastosowanie do zarządców infrastruktury, pod warunkiem że zapewniona jest zgodność z odpowiednimi przepisami dotyczącymi rozwoju sieci, w szczególności z art. 8.
4. Z zastrzeżeniem sprawowania nadzoru przez organ regulacyjny lub inny niezależny właściwy podmiot wyznaczony przez państwa członkowskie, zarządca infrastruktury może zawrzeć umowy o współpracy z jednym lub większą liczbą przedsiębiorstw kolejowych na zasadach niedyskryminacyjnych oraz w celu zapewnienia klientom korzyści, takich jak obniżenie kosztów lub lepsze funkcjonowanie na części sieci objętej umową.

Podmiot ten monitoruje wykonywanie takich umów i w uzasadnionych przypadkach może doradzić, aby zostały rozwiązane.

Artykuł 7d

Przejrzystość finansowa

1. Przy poszanowaniu krajowych procedur mających zastosowanie w każdym z państw członkowskich, zarządca infrastruktury może wykorzystywać dochód osiągany z działalności w zakresie zarządzania infrastrukturą sieci, w tym środki publiczne, wyłącznie do finansowania własnej działalności, w tym obsługi swoich pożyczek. Zarządca infrastruktury może również wykorzystywać taki dochód do wypłaty dywidend na rzecz właścicieli przedsiębiorstwa, co może obejmować udziałowców lub akcjonariuszy prywatnych, ale nie przedsiębiorstwa będące częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo sprawujące kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad tym zarządcą infrastruktury.
2. Zarządcy infrastruktury nie mogą udzielać pożyczek przedsiębiorstwom kolejowym, bezpośrednio ani pośrednio.
3. Przedsiębiorstwa kolejowe nie mogą udzielać pożyczek zarządcom infrastruktury, bezpośrednio ani pośrednio.
4. Pożyczki między podmiotami prawnymi w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo są udzielane, wypłacane i obsługiwane wyłącznie w oparciu o stawki rynkowe i warunki, które odzwierciedlają indywidualny profil ryzyka danego podmiotu.
5. Pożyczki między podmiotami prawnymi w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo udzielone przed dniem 24 grudnia 2016 r. obowiązują do czasu ich wymagalności, pod warunkiem że dotyczące ich umowy zostały zawarte w oparciu o stawki rynkowe i że pożyczki te są rzeczywiście wypłacane i obsługiwane.
6. Wszelkie usługi oferowane zarządcy infrastruktury przez inne podmioty prawne w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo są świadczone na podstawie umów i za wynagrodzeniem według cen rynkowych albo według cen, które odzwierciedlają koszty produkcji, powiększone o rozsądną marżę.
7. Zadłużenie przypisane zarządcy infrastruktury wyraźnie oddziela się od zadłużenia innych podmiotów prawnych w ramach przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo. Takie zadłużenie obsługuje się oddzielnie. Nie wyklucza to dokonywania ostatecznej spłaty zadłużenia za pośrednictwem przedsiębiorstwa, które jest częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo i które sprawuje kontrolę zarówno nad przedsiębiorstwem kolejowym, jak i nad zarządcą infrastruktury, lub za pośrednictwem innego podmiotu w ramach przedsiębiorstwa.
8. Rachunki zarządcy infrastruktury i innych podmiotów prawnych w ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo prowadzi się w sposób zapewniający zgodność z niniejszym artykułem oraz umożliwiającą oddzielną rachunkowość i przejrzysty obieg środków finansowych w ramach przedsiębiorstwa.
9. W ramach przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo zarządca infrastruktury prowadzi szczegółową dokumentację wszelkich powiązań handlowych i finansowych z innymi podmiotami prawnymi w ramach tego przedsiębiorstwa.

10. W przypadku gdy funkcje podstawowe są sprawowane przez niezależny organ pobierający opłaty lub organ alokujący zgodnie z art. 7a ust. 3, a państwa członkowskie nie stosują art. 7 ust. 2, przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio. Zawarte w niniejszym artykule odniesienia do zarządcy infrastruktury, przedsiębiorstwa kolejowego i innych podmiotów prawnych przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo traktuje się jako odniesienia do odpowiednich działów przedsiębiorstwa. Zgodność z wymogami określonymi w niniejszym artykule wykazuje się w osobnych rachunkach odpowiednich działów przedsiębiorstwa.

Artykuł 7e

Mechanizmy koordynacji

Państwa członkowskie zapewniają, aby między ich głównymi zarządcami infrastruktury a wszystkimi zainteresowanymi przedsiębiorstwami kolejowymi, a także wnioskodawcami, o których mowa w art. 8 ust. 3, zostały wprowadzone odpowiednie mechanizmy koordynacji. W stosownych przypadkach do uczestnictwa zapraszani są przedstawiciele użytkowników kolejowych przewozów towarowych i pasażerskich oraz organów krajowych, lokalnych lub regionalnych. Odnosny organ regulacyjny może uczestniczyć w roli obserwatora. Koordynacja dotyczy między innymi:

- a) potrzeb wnioskodawców związanych z utrzymaniem i rozwojem zdolności przepustowej infrastruktury;
- b) treści zorientowanych na użytkownika celów w zakresie wydajności, zawartych w umowach, o których mowa w art. 30, oraz zachęt, o których mowa w art. 30 ust. 1, a także ich wdrażania;
- c) treści i wdrażania regulaminu sieci, o którym mowa w art. 27;
- d) kwestii intermodalności i interoperacyjności;
- e) wszelkich innych kwestii związanych z warunkami dostępu do infrastruktury, korzystania z niej oraz jakości usług zarządcy infrastruktury.

Zarządca infrastruktury opracowuje i publikuje wytyczne dotyczące koordynacji, w porozumieniu z zainteresowanymi stronami. Koordynacja działań ma miejsce nie rzadziej niż raz do roku, a zarządca infrastruktury publikuje na swojej stronie internetowej zestawienie działań podjętych na podstawie niniejszego artykułu.

Koordynacja na podstawie niniejszego artykułu pozostaje bez uszczerbku dla prawa wnioskodawców do odwołania się do organu regulacyjnego oraz dla uprawnień organu regulacyjnego określonych w art. 56.

Artykuł 7f

Europejska sieć zarządców infrastruktury

1. Z myślą o ułatwieniu wykonywania skutecznych i efektywnych przewozów kolejowych na terytorium Unii państwa członkowskie zapewniają uczestnictwo i współpracę swoich głównych zarządców infrastruktury w ramach sieci, która spotyka się regularnie, aby:

- a) rozwijać unijną infrastrukturę kolejową;
- b) wspierać terminową i skuteczną realizację jednolitego europejskiego obszaru kolejowego;
- c) wymieniać się najlepszymi praktykami;
- d) prowadzić monitorowanie i ocenę porównawczą wyników;
- e) uczestniczyć w działaniach w zakresie monitorowania rynku, o których mowa w art. 15;
- f) eliminować wąskie gardła w relacjach transgranicznych; oraz
- g) omawiać stosowanie artykułów 37 i 40.

Do celów lit. d) sieć określa wspólne zasady i praktyki dotyczące monitorowania i oceny porównawczej wyników w sposób.

Koordynacja na podstawie niniejszego ustępu pozostaje bez uszczerbku dla prawa wnioskodawców do odwołania się do organu regulacyjnego oraz dla uprawnień organu regulacyjnego określonych w art. 56.

- 2. Komisja jest członkiem sieci. Wspiera działalność sieci i ułatwia koordynację.”;

6) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Bez uszczerbku dla międzynarodowych zobowiązań Unii i państw członkowskich, państwa członkowskie graniczące z państwem trzecim mogą ograniczyć prawo dostępu przewidziane w niniejszym artykule dla przewozów prowadzonych z tego i do tego państwa trzeciego na sieci, której szerokość toru jest inna niż szerokość toru głównej sieci kolejowej w Unii, jeżeli dochodzi do zakłóceń konkurencji w transgranicznym transporcie kolejowym między państwami członkowskimi a tym państwem trzecim. Takie zakłócenia mogą wynikać między innymi z braku niedyskryminacyjnego dostępu do infrastruktury kolejowej i powiązanych usług w danym państwie trzecim.

Jeżeli państwo członkowskie zamierza zgodnie z niniejszym ustępem podjąć decyzję o ograniczeniu prawa dostępu, przekazuje projekt decyzji Komisji i konsultuje się z pozostałymi państwami członkowskimi.

Jeżeli w okresie trzech miesięcy po przekazaniu tego projektu decyzji Komisja ani inne państwo członkowskie nie zgłoszą sprzeciwu, państwo członkowskie może przyjąć decyzję.

Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające szczegółowo procedurę, która ma być stosowana na użytek niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 3.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 przedsiębiorstwom kolejowym przyznaje się na sprawiedliwych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych warunkach prawo dostępu do infrastruktury kolejowej we wszystkich państwach członkowskich w celu prowadzenia kolejowych przewozów pasażerskich. Przedsiębiorstwa kolejowe mają prawo do zapewniania podróżnym możliwości wsiadania na dowolnej stacji i wysiadania na innej stacji. Prawo to obejmuje dostęp do infrastruktury łączącej obiekty infrastruktury usługowej, o których mowa w załączniku II pkt 2 do niniejszej dyrektywy.”;

c) uchyla się ust. 3 i 4;

7) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie mogą ograniczyć prawo dostępu przewidziane w art. 10 ust. 2 w odniesieniu do przewozów pasażerskich pomiędzy daną stacją początkową a daną stacją docelową, w przypadku gdy dana trasa lub trasa alternatywna jest objęta jedną lub większą liczbą umów o świadczenie usług publicznych, a korzystanie z tego prawa zagrażałoby równowadze ekonomicznej danej umowy lub danych umów o świadczenie usług publicznych.”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. Aby określić, czy została zagrożona równowaga ekonomiczna w ramach umowy o świadczenie usług publicznych, właściwy organ regulacyjny lub właściwe organy regulacyjne, o których mowa w art. 55, przeprowadzają obiektywną analizę ekonomiczną i opierają swoją decyzję na z góry ustalonych kryteriach. Dokonują tego na wniosek złożony w terminie miesiąca od otrzymania informacji o zamiarze świadczenia przewozów pasażerskich, o którym mowa w art. 38 ust. 4, przez dowolny z poniższych podmiotów:

a) właściwy organ lub właściwe organy, które zawarły umowę o świadczenie usług publicznych;

b) każdy inny zainteresowany właściwy organ mający prawo ograniczania dostępu na podstawie niniejszego artykułu;

c) zarządca infrastruktury;

d) przedsiębiorstwo kolejowe realizujące umowę o świadczenie usług publicznych.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organ regulacyjny uzasadnia swoją decyzję oraz określa warunki, na jakich dowolny z poniższych podmiotów może w terminie miesiąca od daty powiadomienia o podjęciu decyzji wystąpić z wnioskiem o ponowne jej rozpatrzenie:

a) odnośny właściwy organ lub właściwe organy;

b) zarządca infrastruktury;

- c) przedsiębiorstwo kolejowe realizujące umowę o świadczenie usług publicznych;
- d) przedsiębiorstwo kolejowe ubiegające się o uzyskanie dostępu.

W przypadku gdy organ regulacyjny uzna, że równowaga ekonomiczna w ramach umowy o świadczenie usług publicznych byłaby zagrożona przez planowane przewozy pasażerskie, o których mowa w art. 38 ust. 4, wskazuje możliwości zmian w tych przewozach, które zapewniłyby spełnienie warunków przyznania prawa dostępu przewidzianego w art. 10 ust. 2.”;

- d) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W oparciu o doświadczenia organów regulacyjnych, właściwych organów i przedsiębiorstw kolejowych oraz w oparciu o działalność sieci, o której mowa w art. 57 ust. 1, Komisja przyjmuje do dnia 16 grudnia 2018 r. akty wykonawcze określające szczegółowo procedurę i kryteria, których należy przestrzegać do celów stosowania ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu w odniesieniu do krajowych przewozów pasażerskich. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 3.”;

- e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie mogą także ograniczyć prawo dostępu do infrastruktury kolejowej do celów wykonywania krajowych przewozów pasażerskich pomiędzy daną stacją początkową oraz daną stacją docelową na terytorium tego samego państwa członkowskiego w przypadku gdy:

- a) na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych zawartej przed dniem 16 czerwca 2015 r. zostały przyznane wyłączne prawa przewozu pasażerów między tymi stacjami; lub
- b) do dnia 25 grudnia 2018 r. przyznano, na podstawie procedury przetargowej zapewniającej uczciwą konkurencję, dodatkowe prawo lub zezwolenie na wykonywanie komercyjnych przewozów pasażerskich w konkurencji z innym przewoźnikiem między tymi stacjami;

oraz w przypadku gdy przewoźnicy ci nie otrzymują rekompensaty za świadczenie tych przewozów.

Ograniczenie takie może być nadal stosowane przez cały pierwotny okres obowiązywania umowy lub zezwolenia lub do dnia 25 grudnia 2026 r., w zależności od tego, który z tych okresów jest krótszy.”;

- 8) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 11a

Przewozy pasażerów kolejami dużych prędkości

1. Z myślą o rozwoju rynku przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości, promowaniu optymalnego wykorzystania istniejącej infrastruktury oraz aby wspierać konkurencyjność przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości, z korzyścią dla pasażerów, bez uszczerbku dla art. 11 ust. 5, korzystanie z prawa dostępu przewidzianego w art. 10 w odniesieniu do przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości może podlegać wyłącznie wymogom ustanowionym przez organ regulacyjny zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W przypadku gdy organ regulacyjny, po przeprowadzeniu analizy przewidzianej w art. 11 ust. 2, 3 i 4, stwierdza, że planowane przewozy pasażerów kolejami dużych prędkości pomiędzy daną stacją początkową a daną stacją docelową zagrażają równowadze ekonomicznej umowy o świadczenie usług publicznych, która dotyczy tej samej trasy lub trasy alternatywnej, organ regulacyjny wskazuje możliwe zmiany w tej usłudze, które zapewniłyby spełnienie warunków przyznania prawa dostępu przewidzianego w art. 10 ust. 2. Zmiany te mogą obejmować modyfikację planowanego przewozu.”;

„Artykuł 13a

Zintegrowane systemy informacji i systemy wspólnego biletu

1. Bez uszczerbku dla rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1371/2007 (*) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE (**) państwa członkowskie mogą zobowiązać przedsiębiorstwa kolejowe wykonujące krajowe przewozy pasażerskie do uczestnictwa w zintegrowanym systemie informacji i zintegrowanym systemie biletowym do celów sprzedaży biletów, wspólnych biletów oraz rezerwacji lub upoważnić właściwe organy do utworzenia takiego systemu. W przypadku utworzenia takiego systemu państwa członkowskie zapewniają, aby nie prowadził on do zakłóceń rynku ani dyskryminacji między przedsiębiorstwami kolejowymi oraz aby był zarządzany przez publiczny lub prywatny podmiot prawny lub stowarzyszenie wszystkich przedsiębiorstw kolejowych wykonujących przewozy pasażerskie.

2. Komisja monitoruje rozwój rynku kolejowego w zakresie wprowadzania i stosowania zintegrowanych systemów informacji i systemów wspólnego biletu oraz ocenia konieczność podjęcia działań na poziomie Unii, z uwzględnieniem inicjatyw rynkowych. Komisja bierze pod uwagę w szczególności niedyskryminacyjny dostęp pasażerów kolei do informacji niezbędnych do zaplanowania podróży oraz rezerwacji biletów. Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat dostępności takich zintegrowanych systemów informacji i systemów wspólnego biletu, któremu będą towarzyszyć, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.

3. Państwa członkowskie zobowiązują przedsiębiorstwa kolejowe wykonujące przewozy pasażerskie do wprowadzenia planów postępowania w sytuacjach nieprzewidzianych oraz zapewnienia, aby plany te podlegały odpowiedniej koordynacji w celu zapewnienia pasażerom pomocy, w rozumieniu art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1371/2007, w przypadku poważnego zakłócenia usług.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1371/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym (Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 14).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/40/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w obszarze transportu drogowego oraz interfejsów z innymi rodzajami transportu (Dz.U. L 207 z 6.8.2010, s. 1).";

9) w art. 19 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) nie były skazane za poważne naruszenia prawa dotyczące obowiązków wynikających zgodnie z prawem krajowym z wiążących układów zbiorowych, w stosownych przypadkach.”;

10) art. 32 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Opłaty za dostęp do infrastruktury w korytarzach kolejowych wyszczególnionych w rozporządzeniu Komisji (UE) 2016/919 (*) mogą być zróżnicowane, aby zachęcić do wyposażania pociągów w ETCS, który jest zgodny z wersją przyjętą na mocy decyzji Komisji 2008/386/WE (**) i z kolejnymi wersjami. Takie zróżnicowanie nie może powodować ogólnego wzrostu przychodów zarządcy infrastruktury.

Państwa członkowskie mogą zdecydować, że zróżnicowanie opłat za dostęp do infrastruktury nie ma zastosowania do linii kolejowych wyszczególnionych w rozporządzeniu (UE) 2016/919, na których poruszają się tylko pociągi wyposażone w ETCS.

Państwa członkowskie mogą zdecydować o objęciu tym zróżnicowaniem linii kolejowych, które nie są wyszczególnione w rozporządzeniu (UE) 2016/919.

(*) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/919 z dnia 27 maja 2016 r. w sprawie technicznej specyfikacji interoperacyjności w zakresie podsystemów »Sterowanie« systemu kolei w Unii Europejskiej (Dz.U. L 158 z 15.6.2016, s. 1).

(**) Decyzja Komisji 2008/386/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. zmieniająca załącznik A do decyzji 2006/679/WE dotyczącej technicznej specyfikacji dla interoperacyjności odnoszącej się do podsystemu sterowania ruchem kolejowym transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych oraz załącznik A do decyzji 2006/860/WE dotyczącej specyfikacji technicznej interoperacyjności podsystemu Sterowanie transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości (Dz.U. L 136 z 24.5.2008, s. 11).";

11) art. 38 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy wnioskodawca zamierza wystąpić o przyznanie zdolności przepustowej infrastruktury w celu wykonywania przewozów pasażerskich w państwie członkowskim, w którym prawo dostępu do infrastruktury kolejowej jest ograniczone zgodnie z art. 11, informuje o tym zarządców infrastruktury i odpowiednie organy regulacyjne nie później niż 18 miesięcy przed wejściem w życie obowiązującego rozkładu jazdy, do którego odnosi się wniosek o przyznanie zdolności przepustowej. Aby umożliwić odpowiednim organom regulacyjnym ocenę potencjalnego wpływu ekonomicznego na obowiązujące umowy o świadczenie usług publicznych, organy regulacyjne zapewniają, aby każdy właściwy organ, który udzielił zamówienia publicznego na kolejowe przewozy pasażerskie na tej trasie określone w umowie o świadczenie usług publicznych, każdy inny zainteresowany właściwy organ mający prawo ograniczania dostępu na podstawie art. 11 oraz każde przedsiębiorstwo kolejowe realizujące umowę o świadczenie usług publicznych na trasie tych przewozów pasażerskich zostały odpowiednio poinformowane bez zbędnej zwłoki i najpóźniej w ciągu 10 dni.”;

12) w art. 53 ust. 3 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Organ regulacyjny, jeśli uzna to za konieczne, może zobowiązać zarządcę infrastruktury do udostępnienia mu tej informacji.”;

13) art. 54 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wystąpienia zakłóceń w ruchu pociągów spowodowanych przez awarię techniczną lub wypadek zarządca infrastruktury podejmuje wszystkie konieczne kroki, aby przywrócić normalną sytuację. W tym celu opracowuje on plan postępowania w sytuacjach nieprzewidzianych wymieniający różne organy, które należy poinformować w przypadku wystąpienia poważnych zdarzeń lub poważnych zakłóceń w ruchu pociągów. W przypadku zakłóceń, które mają potencjalny wpływ na ruch transgraniczny, zarządca infrastruktury podaje wszelkie stosowne informacje do wiadomości innych zarządców infrastruktury, na których sieć i ruch dane zakłócenie może mieć wpływ. Właściwi zarządcy infrastruktury współpracują w celu przywrócenia normalnego ruchu transgranicznego.”;

14) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

„h) zarządzania ruchem;

i) planowania odnowienia oraz planowanych i nieplanowanych prac utrzymaniowych;

j) zgodności z wymogami, w tym wymogami dotyczącymi konfliktu interesów, określonymi w art. 2 ust. 13, art. 7, 7a, 7b, 7c i 7d.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla uprawnień krajowych organów ochrony konkurencji w zakresie gwarantowania konkurencji na rynkach przewozów kolejowych, organ regulacyjny posiada uprawnienia do monitorowania sytuacji w zakresie konkurencji na rynkach przewozów kolejowych, w szczególności rynku przewozów pasażerów kolejami dużych prędkości, oraz działalności zarządców infrastruktury w odniesieniu do ust. 1 lit. a)–j). W szczególności organ regulacyjny weryfikuje zgodność z ust. 1 lit. a)–j) z własnej inicjatywy w celu zapobiegania dyskryminacyjnemu traktowaniu wnioskodawców. Sprawdza on w szczególności, czy regulamin sieci zawiera klauzule o charakterze dyskryminacyjnym lub pozostawia zarządcy infrastruktury swobodę decyzyjną, którą można wykorzystać w celu dyskryminacyjnego traktowania wnioskodawców.”;

c) ust. 9 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„9. Organ regulacyjny rozpatruje wszelkie skargi, a w stosownych przypadkach występuje o udzielenie stosownych informacji i rozpoczyna konsultacje ze wszystkimi właściwymi stronami, w ciągu miesiąca od otrzymania skargi. Podejmuje decyzje w odniesieniu do każdej skargi, podejmuje działania w celu naprawy sytuacji oraz informuje właściwe strony o swojej decyzji wraz z uzasadnieniem w ustalonym z góry rozsądnym terminie, a w każdym razie nie później niż w ciągu sześciu tygodni od otrzymania wszystkich stosownych informacji. Bez uszczerbku dla uprawnień krajowych organów ochrony konkurencji w zakresie gwarantowania konkurencji na rynkach przewozów kolejowych organ regulacyjny w stosownych przypadkach podejmuje z własnej inicjatywy decyzje dotyczące odpowiednich środków mających na celu skorygowanie dyskryminacyjnego traktowania wnioskodawców, zakłócenia rynku oraz wszelkich innych przejawów niepożądanego rozwoju sytuacji na tych rynkach, w szczególności w odniesieniu do ust. 1 lit. a)–j).”;

d) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Aby zweryfikować zgodność z przepisami dotyczącymi rozdziału rachunkowości zawartymi w art. 6 oraz przepisami dotyczącymi przejrzystości finansowej zawartymi w art. 7d, organ regulacyjny jest uprawniony do przeprowadzania audytów lub inicjowania audytów zewnętrznych u zarządców infrastruktury, operatorów obiektów infrastruktury usługowej oraz – w stosownych przypadkach – przedsiębiorstw kolejowych. W przypadku przedsiębiorstw zintegrowanych pionowo uprawnienia te obejmują wszystkie podmioty prawne. Organ regulacyjny jest upoważniony do żądania wszelkich stosownych informacji. W szczególności organ regulacyjny jest uprawniony do żądania od zarządcy infrastruktury, operatorów obiektów infrastruktury usługowej oraz wszystkich przedsiębiorstw lub innych podmiotów wykonujących lub integrujących różne rodzaje transportu kolejowego lub zarządzanie infrastrukturą, o których mowa w art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 13, dostarczenia całości lub części informacji dotyczących rachunkowości wymienionych w załączniku VIII oraz uszczegółowionych w takim stopniu, jaki będzie uznany za konieczny i proporcjonalny.

Bez uszczerbku dla uprawnień krajowych organów odpowiedzialnych za kwestie dotyczące pomocy państwa, organ regulacyjny może również na podstawie sprawozdań finansowych wyciągać wnioski dotyczące kwestii związanych z pomocą państwa, które zgłasza tym organom.

Przepływy finansowe, o których mowa w art. 7d ust. 1, pożyczki, o których mowa w art. 7d ust. 4 i 5, oraz zadłużenie, o którym mowa w art. 7d ust. 7, podlegają monitorowaniu przez organ regulacyjny.

W przypadku gdy państwo członkowskie wyznaczyło organ regulacyjny jako niezależny podmiot właściwy, o którym mowa w art. 7c ust. 4, ten organ regulacyjny ocenia umowy o współpracy, o których mowa w tym artykule.”;

15) w art. 57 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy kwestie dotyczące przewozów międzynarodowych wymagają decyzji dwóch lub większej liczby organów regulacyjnych, odnośne organy regulacyjne współpracują przy przygotowywaniu swoich odpowiednich decyzji w celu rozstrzygnięcia danej kwestii. W tym celu odnośne organy regulacyjne wykonują swoje funkcje zgodnie z art. 56.”;

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Organy regulacyjne opracowują wspólne zasady i praktyki dotyczące podejmowania decyzji, do których są uprawnione na mocy niniejszej dyrektywy. Takie wspólne zasady i praktyki zawierają ustalenia dotyczące rozstrzygania sporów wynikających w ramach stosowania ust. 3a. Opierając się na doświadczeniach organów regulacyjnych i na działalności sieci, o której mowa w ust. 1, a w razie konieczności – aby zapewnić skuteczną współpracę organów regulacyjnych, Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające takie wspólne zasady i praktyki. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 62 ust. 3.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„10. W odniesieniu do decyzji dotyczących infrastruktury eksploatowanej przez dwa państwa, obydwie zainteresowane państwa członkowskie mogą w każdej chwili po dniu 24 grudnia 2016 r. uzgodnić wprowadzenie wymogu koordynacji między zainteresowanymi organami regulacyjnymi, aby ujednolicić skutki ich decyzji.”;

16) art. 63 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja dokona oceny skutków niniejszej dyrektywy dla sektora kolejowego oraz przedstawi Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie na temat jej wykonania.

W szczególności sprawozdanie to zawierać będzie ocenę rozwoju przewozów kolejami dużych prędkości oraz ocenę istnienia praktyk dyskryminacyjnych w odniesieniu do dostępu do linii dużych prędkości. Komisja rozważy, czy konieczne jest przedstawienie wniosków ustawodawczych.

W tym samym terminie Komisja oceni, czy w odniesieniu do zarządców infrastruktury będących częścią przedsiębiorstwa zintegrowanego pionowo utrzymują się praktyki dyskryminacyjne lub inne formy zakłóceń konkurencji. W stosownych przypadkach Komisja przedstawi wnioski ustawodawcze.”.

Artykuł 2

1. Niezależnie od art. 3 ust. 2 państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 25 grudnia 2018 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

1. Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Art. 1 pkt 6–8 i 11 stosuje się od dnia 1 stycznia 2019 r., odpowiednio wcześniej przed wprowadzeniem rozkładu jazdy obowiązującego od dnia 14 grudnia 2020 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 grudnia 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
I. KORČOK
Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/2371

z dnia 14 grudnia 2016 r.

w sprawie udzielenia dalszej pomocy makrofinansowej Jordanijskiemu Królestwu Haszymidzkemu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stosunki między Unią Europejską (zwaną dalej „Unią”) a Jordanijskim Królestwem Haszymidzkim (zwanym dalej „Jordanią”) rozwijają się w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS). W dniu 24 listopada 1997 r. Jordania podpisała układ o stowarzyszeniu ⁽²⁾ z Unią, który wszedł w życie z dniem 1 maja 2002 r. Na mocy tego układu Unia i Jordania ustanawiały stopniowo strefę wolnego handlu w okresie przejściowym trwającym 12 lat. W 2007 r. weszło ponadto w życie porozumienie o dalszej liberalizacji handlu produktami rolnymi ⁽³⁾. W 2010 r. UE i Jordania uzgodniły szczególny status partnerstwa, który otwiera drogę do rozszerzenia obszarów współpracy. Protokół ustanawiający mechanizm rozstrzygania sporów dotyczących handlu między UE a Jordanią, paraflowany w grudniu 2009 r., wszedł w życie w dniu 1 lipca 2011 r. Dwustronny dialog polityczny i współpraca gospodarcza zostały następnie zacieśnione dzięki układowi o stowarzyszeniu i jednolitym ramom wsparcia przyjętym na lata 2014–2017.
- (2) Od 2011 r. Jordania rozpoczęła szereg reform politycznych mających na celu wzmocnienie demokracji parlamentarnej i praworządności. Powołano Trybunał Konstytucyjny i Niezależną Komisję Wyborczą, a parlament Jordanii uchwalił wiele ważnych ustaw, w tym ordynację wyborczą i ustawę o partiach politycznych, a także ustawy dotyczące decentralizacji i samorządów lokalnych.
- (3) Gospodarka Jordanii mocno ucierpiała w wyniku konfliktów panujących w regionie, zwłaszcza w sąsiadujących z nią Iraku i Syrii. W połączeniu z pogorszeniem sytuacji gospodarczej na świecie te konflikty regionalne odbiły się bardzo niekorzystnie na poziomie dochodów z zagranicy i przyczyniły się do napiętej sytuacji finansów publicznych. Ucierpiała wpływy z turystyki i bezpośrednich inwestycji zagranicznych, zablokowane zostały szlaki handlowe i dochodziło do zakłóceń dostaw gazu ziemnego z Egiptu. Oprócz tego na gospodarkę Jordanii wpłynął niekorzystnie duży napływ uchodźców syryjskich, co zwiększyło presję na sytuację budżetową, usługi publiczne i infrastrukturę tego państwa.
- (4) Od czasu wybuchu konfliktu w Syrii w 2011 r. Unia potwierdzała wielokrotnie swoje zdecydowane zobowiązanie do wspierania Jordanii w radzeniu sobie z ekonomicznymi i społecznymi skutkami kryzysu w Syrii, a w szczególności z obecnością dużej liczby syryjskich uchodźców na jej terytorium. Unia zwiększyła wsparcie finansowe na rzecz Jordanii, zacieśniając współpracę w wielu dziedzinach, między innymi w zakresie społeczeństwa obywatelskiego, systemu wyborczego, bezpieczeństwa, rozwoju regionalnego oraz reform społecznych i gospodarczych. Ponadto Unia zaoferowała Jordanii możliwość zawarcia umowy w sprawie pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 24 listopada 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 grudnia 2016 r.

⁽²⁾ Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordanijskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (Dz.U. L 129 z 15.5.2002, s. 3).

⁽³⁾ Porozumienie w formie wymiany listów pomiędzy Wspólnotą Europejską Jordanijskim Królestwem Haszymidzkim dotyczące wzajemnej liberalizacji środków i zmieniające układ o stowarzyszeniu WE–Jordania oraz zastępujące załączniki I, II, III i IV oraz protokoły 1 i 2 do tego układu (Dz.U. L 41 z 13.2.2006, s. 3).

- (5) W obliczu tych trudnych warunków gospodarczych i finansowych władze Jordanii oraz Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) uzgodniły w sierpniu 2012 r. pierwszy program dostosowań gospodarczych, którego realizację wspierała trzyletnia promesa kredytowa MFW na kwotę 2 mld USD. Program ten zakończył się pomyślnie w sierpniu 2015 r. W ramach tego programu Jordania poczyniła znaczne postępy w konsolidacji budżetowej, w czym pomógł jej spadek cen ropy naftowej, oraz szeregu reform strukturalnych.
- (6) W grudniu 2012 r. Jordania wystąpiła o uzupełniającą pomoc makrofinansową z Unii. W związku z tym w grudniu 2013 r. przyjęto decyzję o przyznaniu pomocy makrofinansowej (MFA-I) w wysokości 180 mln EUR w formie pożyczek⁽¹⁾. Protokół ustaleń określający warunki polityczne związane z MFA-I wszedł w życie dnia 18 marca 2014 r. Po wdrożeniu uzgodnionych środków politycznych dnia 10 lutego 2015 r. wypłacono pierwszą transzę MFA-I, a dnia 15 października 2015 r. wypłacono drugą transzę.
- (7) Od czasu wybuchu kryzysu syryjskiego Unia przyznała Jordanii prawie 1 130 mln EUR. Na kwotę tę składają się – obok 180 mln EUR z pierwszej operacji pomocy makrofinansowej – 500 mln EUR w ramach programu regularnej współpracy dwustronnej finansowanego poprzez Europejski Instrument Sąsiedztwa, ok. 250 mln EUR z budżetu UE na pomoc humanitarną i ponad 30 mln EUR z Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju. Ponadto od 2011 r. Europejski Bank Inwestycyjny udostępnił Jordanii pożyczki w wysokości 264 mln EUR.
- (8) Nasilenie kryzysu w Syrii w 2015 r. miało poważne konsekwencje dla Jordanii, wpływając niekorzystnie na handel, turystykę i zaufanie inwestorów. Sytuację Jordanii pogorszyła również redukcja wsparcia finansowego ze strony członków Rady Współpracy Państw Zatoki, podyktowana spadkiem cen ropy. Doprowadziło to do osłabienia dynamiki wzrostu gospodarczego, wzrostu bezrobocia oraz pojawienia się nowych potrzeb budżetowych i w zakresie finansowania zewnętrznego.
- (9) W obliczu tych wyzwań Unia potwierdziła swoje zaangażowanie na rzecz wspierania Jordanii w rozwiązywaniu problemów gospodarczych i społecznych oraz w procesie reform. Zaangażowanie to zostało wyrażone w szczególności na konferencji poświęconej wspieraniu Syrii i regionu, która odbyła się w Londynie w dniu 4 lutego 2016 r., podczas której Unia zobowiązała się, że w latach 2016–2017 przeznaczy 2,39 mld EUR na wsparcie finansowe dla państw najbardziej dotkniętych kryzysem uchodźczym, w tym dla Jordanii. Polityczne i gospodarcze wsparcie ze strony Unii dla procesu reform w Jordanii jest spójne z polityką Unii wobec krajów południowego regionu Morza Śródziemnego, określoną w ramach EPS.
- (10) W związku z pogorszeniem sytuacji gospodarczej i finansowej w Jordanii, MFW i Jordania rozpoczęły ponadto dyskusje nad kolejnym porozumieniem, które mogłoby mieć formę instrumentu rozszerzonego wsparcia finansowego („program MFW”) i prawdopodobnie objęłoby okres trzech lat, licząc od drugiego półrocza 2016 r. Nowy program MFW ma rozwiązać krótkoterminowe problemy bilansu płatniczego Jordanii, a jednocześnie zachęcić do wdrożenia znaczących środków dostosowawczych.
- (11) W marcu 2016 r., w związku z pogarszającą się sytuacją gospodarczą i prognozami gospodarczymi, Jordania wystąpiła o dodatkową pomoc makrofinansową z Unii.
- (12) Biorąc pod uwagę, że Jordania jest objęta europejską polityką sąsiedztwa, należy ją uznać za państwo kwalifikujące się do otrzymania pomocy makrofinansowej z Unii.
- (13) Unijna pomoc makrofinansowa powinna stanowić instrument finansowy stosowany w sytuacjach wyjątkowych, mający formę niewiązanego i nieukierunkowanego wsparcia bilansu płatniczego, służący zaspokojeniu pilnych potrzeb beneficjenta w zakresie finansowania zewnętrznego; pomoc ta powinna także stanowić podstawę realizacji programu dotyczącego polityki obejmującego solidne środki dostosowawcze i środki w zakresie reformy strukturalnej służącej poprawie pozycji bilansu płatniczego w perspektywie krótkoterminowej.
- (14) Biorąc pod uwagę fakt, że w bilansie płatniczym Jordanii utrzymuje się znaczna pozostająca do pokrycia luka w finansowaniu zewnętrznym, przekraczająca zasoby udostępnione przez MFW i inne instytucje wielostronne, unijną pomoc makrofinansową, która ma zostać przyznana Jordanii, w obecnych nadzwyczajnych okolicznościach uznaje się, w powiązaniu z programem MFW, za właściwą odpowiedź na wniosek tego państwa o wsparcie stabilizacji gospodarczej. Unijna pomoc makrofinansowa stanowiłaby wsparcie dla stabilizacji gospodarczej tego państwa oraz dla programu reform strukturalnych Jordanii, uzupełniając środki udostępnione w ramach porozumienia finansowego z MFW.

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1351/2013/UE z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie udzielenia pomocy makrofinansowej Jordańskiemu Królestwu Haszymidzkemu (Dz.U. L 341 z 18.12.2013, s. 4).

- (15) Celem pomocy makrofinansowej Unii powinno być wspieranie przywrócenia w Jordanii trwałego finansowania zewnętrznego, a tym samym wsparcie jej rozwoju gospodarczego i społecznego.
- (16) Ustalenie kwoty pomocy makrofinansowej Unii opiera się na kompleksowej ocenie ilościowej pozostających do zaspokojenia potrzeb Jordanii w zakresie finansowania zewnętrznego i uwzględnia zdolność tego państwa do finansowania się z własnych zasobów, w szczególności z rezerw międzynarodowych, którymi dysponuje. Unijna pomoc makrofinansowa powinna uzupełniać programy i środki udostępniane przez MFW i Bank Światowy. Przy ustalaniu kwoty udzielanej pomocy uwzględnia się również spodziewane wkłady finansowe ze strony darczyńców będących podmiotami wielostronnymi oraz potrzebę zapewnienia sprawiedliwego podziału obciążenia między Unią a innymi darczyńcami, a także środki uruchomione wcześniej w Jordanii w ramach innych unijnych instrumentów finansowania zewnętrznego oraz wartość dodaną ogólnego zaangażowania Unii.
- (17) Komisja powinna zapewnić zgodność prawną i merytoryczną unijnej pomocy makrofinansowej z głównymi zasadami oraz celami i środkami podejmowanymi w różnych obszarach działań zewnętrznych oraz z innymi stosownymi politykami Unii.
- (18) Unijna pomoc makrofinansowa powinna wspierać politykę zewnętrzną Unii wobec Jordanii. Służby Komisji i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny ściśle współpracować przez cały okres udzielania pomocy makrofinansowej w celu koordynowania zewnętrznej polityki Unii i zapewnienia spójności tej polityki.
- (19) Pomoc makrofinansowa Unii powinna wspierać zaangażowanie Jordanii w przestrzeganie wartości podzielanych przez to państwo i Unię, w tym demokracji, praworządności, dobrych rządów, poszanowania praw człowieka, zrównoważonego rozwoju i ograniczania ubóstwa, a także jej zaangażowanie w przestrzeganie zasad otwartego, opartego na zasadach i uczciwego handlu.
- (20) Warunkiem wstępnym przyznania pomocy makrofinansowej Unii powinno być respektowanie przez Jordanię skutecznych mechanizmów demokratycznych – w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego i praworządności – oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka. Ponadto cele szczególne unijnej pomocy makrofinansowej powinny polegać na zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i odpowiedzialności organów odpowiedzialnych za zarządzanie finansami publicznymi w Jordanii i wspieraniu reform strukturalnych mających na celu wsparcie trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego, tworzenie miejsc pracy i konsolidację budżetową. Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny regularnie monitorować zarówno spełnienie warunków wstępnych, jak i realizację tych celów.
- (21) W celu zapewnienia skutecznej ochrony interesów finansowych Unii związanych z unijną pomocą makrofinansową Jordania powinna podjąć odpowiednie środki w zakresie zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom związanym z tą pomocą oraz w zakresie zwalczania tych zjawisk. Należy również zapewnić kontrole przeprowadzane przez Komisję oraz przez Trybunał Obrachunkowy.
- (22) Przekazanie unijnej pomocy makrofinansowej nie narusza uprawnień Parlamentu Europejskiego i Rady, jako władzy budżetowej.
- (23) Wymagane kwoty finansowania przeznaczone na pomoc makrofinansową powinny odpowiadać środkom budżetowym przewidzianym w wieloletnich ramach finansowych.
- (24) Unijną pomocą makrofinansową powinna zarządzać Komisja. Aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie możliwość śledzenia wykonania niniejszej decyzji, Komisja powinna regularnie informować wspomniane instytucje o rozwoju sytuacji w związku z pomocą i udostępniać im odpowiednie dokumenty.
- (25) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej decyzji należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (26) Unijna pomoc makrofinansowa powinna być uzależniona od warunków dotyczących polityki gospodarczej, które mają zostać określone w protokole ustaleń. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania i ze względu na efektywność Komisja powinna być uprawniona do negocjowania takich warunków z władzami Jordanii pod nadzorem komitetu przedstawicieli państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 182/2011. Na mocy tego rozporządzenia procedura doradcza powinna, co do zasady, mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach innych niż te określone we wspomnianym rozporządzeniu. Mając na uwadze potencjalnie duży wpływ pomocy w kwocie większej niż 90 mln EUR, w odniesieniu do takich operacji należy stosować procedurę sprawdzającą. Mając na uwadze kwotę unijnej pomocy makrofinansowej dla Jordanii, w odniesieniu do przyjęcia protokołu ustaleń oraz do obniżenia, zawieszania lub anulowania pomocy powinna mieć zastosowanie procedura sprawdzająca,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Unia udostępnia Jordanii pomoc makrofinansową w maksymalnej kwocie 200 mln EUR („unijna pomoc makrofinansowa”) w celu wspierania stabilizacji gospodarczej i programu znaczących reform w Jordanii. Pomoc ta przyczynia się do realizacji potrzeb Jordanii w zakresie bilansu płatniczego określonych w programie MFW.
2. Pełna kwota unijnej pomocy makrofinansowej jest udostępniana Jordanii w formie pożyczek. Komisja jest upoważniona do pożyczania w imieniu Unii niezbędnych środków na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych i do ich dalszego pożyczania Jordanii. Maksymalny średni termin wymagalności pożyczek wynosi 15 lat.
3. Udostępnianiem pomocy finansowej Unii zarządza Komisja w sposób spójny z umowami lub ustaleniami zawartymi między MFW a Jordanią oraz z kluczowymi zasadami i celami reform gospodarczych określonymi w układzie o stowarzyszeniu między UE a Jordanią, jednolitych ramach wsparcia na lata 2014–2017 oraz w przyszłych priorytetach partnerstwa. Komisja regularnie informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie unijnej pomocy makrofinansowej, w tym o jej wypłatach, a także w stosownych terminach przekazuje tym instytucjom odpowiednie dokumenty.
4. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest na okres dwóch i pół roku, począwszy od pierwszego dnia po wejściu w życie protokołu ustaleń, o którym mowa w art. 3 ust. 1.
5. Jeżeli w okresie wypłacania unijnej pomocy makrofinansowej potrzeby finansowe Jordanii znacznie się zmniejszą w stosunku do pierwotnych założeń, Komisja – działając zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 7 ust. 2 – obniża wysokość pomocy, zawiesza ją lub ją anuluje.

Artykuł 2

1. Warunkiem wstępnym przyznania pomocy makrofinansowej Unii jest respektowanie przez Jordanię skutecznych mechanizmów demokratycznych – w tym wielopartyjnego systemu parlamentarnego – i praworządności oraz gwarantowanie poszanowania praw człowieka.
2. Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych monitorują wypełnienie warunku wstępnego określonego w ust. 1 przez cały czas udzielania unijnej pomocy makrofinansowej.
3. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE ⁽¹⁾.

Artykuł 3

1. Komisja, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 7 ust. 2, uzgadnia z władzami Jordanii jasno określone warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe – koncentrując się na reformach strukturalnych i zdrowych finansach publicznych – od spełniania których uzależniona ma być unijna pomoc makrofinansowa; warunki te mają zostać określone w protokole ustaleń (zwanym dalej „protokołem ustaleń”) zawierającym harmonogram spełnienia tych warunków. Warunki dotyczące polityki gospodarczej oraz warunki finansowe określone w protokole ustaleń muszą być zgodne z umowami lub ustaleniami, o których mowa w art. 1 ust. 3, w tym z programami w zakresie dostosowań makroekonomicznych i reform strukturalnych realizowanymi przez Jordanię przy wsparciu MFW.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

2. Warunki, o których mowa w ust. 1, mają w szczególności służyć zwiększeniu skuteczności, przejrzystości i rozliczalności systemów zarządzania finansami publicznymi w Jordanii, w tym w odniesieniu do wykorzystania unijnej pomocy makrofinansowej. Podczas opracowywania środków politycznych uwzględnia się również należycie postępy we wzajemnym otwieraniu rynku, rozwój opartego na zasadach i uczciwego handlu oraz inne priorytety w ramach unijnej polityki zewnętrznej. Komisja regularnie monitoruje postępy w osiągnięciu tych celów.

3. Szczegółowe warunki finansowe unijnej pomocy makrofinansowej określone są w umowie pożyczki, która zostanie zawarta między Komisją a władzami Jordanii.

4. W regularnych odstępach czasu Komisja sprawdza, czy warunki określone w art. 4 ust. 3 są nadal spełniane, w tym, czy polityka gospodarcza Jordanii jest zgodna z celami unijnej pomocy makrofinansowej. Komisja działa w tym zakresie w ścisłej współpracy z MFW i Bankiem Światowym oraz – jeżeli jest to konieczne – z Parlamentem Europejskim i Radą.

Artykuł 4

1. Unijna pomoc makrofinansowa udostępniana jest przez Komisję w dwóch transzach pożyczki, z zastrzeżeniem spełnienia warunków, o których mowa w ust. 3. Wysokość każdej transzy określa się w protokole ustaleń.

2. W związku z kwotami unijnej pomocy makrofinansowej zapewnione zostanie finansowanie Funduszu Gwarancyjnego dla działań zewnętrznych, w miarę konieczności, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 ⁽¹⁾.

3. O przekazaniu każdej transzy pożyczki decyduje Komisja, przy czym jest to uzależnione od spełnienia wszystkich następujących warunków:

- a) warunku wstępnego określonego w art. 2;
- b) udokumentowania stałych zadowalających postępów we wdrażaniu programu dotyczącego polityki, obejmującego solidne środki dostosowawcze oraz środki w zakresie reformy strukturalnej wspierane przez inne niż ostrożnościowe rozwiązania MFW w zakresie kredytowania; oraz
- c) zadowalającej realizacji polityki gospodarczej i warunków finansowych uzgodnionych w protokole ustaleń.

Wpłata drugiej transzy pożyczki następuje co do zasady nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy od dnia wypłaty pierwszej transzy pożyczki.

4. Jeżeli warunki, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy, nie są spełniane, Komisja tymczasowo zawiesza lub anuluje wypłatę unijnej pomocy makrofinansowej. W takich przypadkach Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o przyczynach tego zawieszenia lub anulowania.

5. Unijna pomoc makrofinansowa jest wypłacana bankowi centralnemu Jordanii. Unijne środki finansowe mogą zostać przekazane ministerstwu finansów Jordanii jako beneficjentowi końcowemu, z zastrzeżeniem postanowień, które mają zostać uzgodnione w protokole ustaleń, w tym potwierdzenia pozostających do zaspokojenia budżetowych potrzeb finansowych.

Artykuł 5

1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek związane z unijną pomocą makrofinansową przeprowadzane są w euro z tą samą datą waluty i nie mogą wiązać się dla Unii z transformacją terminów wymagalności ani narażać jej na ryzyko walutowe lub ryzyko związane ze stopami procentowymi ani na inne ryzyko gospodarcze.

2. Jeżeli pozwalają na to okoliczności i jeżeli Jordania złoży stosowny wniosek, Komisja może podjąć kroki niezbędne do zapewnienia, aby w warunkach dotyczących udzielania pożyczki uwzględniona została klauzula wcześniejszej spłaty i aby odpowiadała jej stosowna klauzula w warunkach operacji zaciągania pożyczek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 480/2009 z dnia 25 maja 2009 r. ustanawiające Fundusz Gwarancyjny dla działań zewnętrznych (Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 10).

3. Jeżeli okoliczności pozwalają na uzyskanie korzystniejszego oprocentowania udzielonej pożyczki i jeżeli Jordania złoży stosowny wniosek, Komisja może zdecydować o refinansowaniu całości lub części zaciągniętej pierwotnie pożyczki lub może zmienić odpowiednie warunki finansowe. Operacje refinansowania lub zmiany warunków pożyczki przeprowadzane są zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1 i 4 oraz nie skutkują przedłużeniem terminu wymagalności danej pożyczki ani zwiększeniem kwoty kapitału pozostającej do spłaty na dzień refinansowania lub zmiany warunków pożyczki.
4. Jordania pokrywa wszystkie koszty poniesione przez Unię, które mają związek z operacjami zaciągania i udzielania pożyczek na podstawie niniejszej decyzji.
5. Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o rozwoju sytuacji w zakresie operacji, o których mowa w ust. 2 i 3.

Artykuł 6

1. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽¹⁾ oraz z rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 ⁽²⁾.
2. Unijna pomoc makrofinansowa jest udzielana w ramach zarządzania bezpośredniego.
3. Umowa pożyczki, o której mowa w art. 3 ust. 3, zawiera postanowienia:
 - a) zapewniające, aby Jordania regularnie sprawdzała, czy środki finansowe pochodzące z budżetu Unii zostały właściwie wykorzystane, podejmowała odpowiednie środki zapobiegające nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym oraz, w razie konieczności, podejmowała działania prawne zmierzające do odzyskania wszelkich środków udostępnionych na mocy niniejszej decyzji, które zostały sprzeniewierzone;
 - b) zapewniające ochronę interesów finansowych Unii, w szczególności przewidujące podjęcie szczególnych środków związanych z zapobieganiem nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nieprawidłowościom mającym wpływ na unijną pomoc makrofinansową, oraz ze zwalczaniem takich zjawisk, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 ⁽³⁾, rozporządzeniem Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽⁵⁾;
 - c) wyraźnie upoważniające Komisję, w tym Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych, lub przedstawicieli tych instytucji, do przeprowadzania kontroli, w tym kontroli na miejscu i inspekcji;
 - d) wyraźnie upoważniające Komisję i Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzania – w okresie, na jaki została udostępniona unijna pomoc makrofinansowa, i po jego upływie – kontroli, w tym kontroli dokumentów i kontroli na miejscu, takich jak ocena operacyjna; oraz
 - e) zapewniające, by Unia była uprawniona do żądania wcześniejszej spłaty pożyczki, w przypadku gdy stwierdzono, że w związku z zarządzaniem unijną pomocą makrofinansową Jordania uczestniczyła w czynności stanowiącej nadużycie finansowe lub korupcję lub w innej nielegalnej działalności naruszającej interesy finansowe Unii.
4. Przed udzielaniem unijnej pomocy makrofinansowej Komisja ocenia w drodze oceny operacyjnej prawidłowość stosowanych przez Jordanię uregulowań finansowych, procedur administracyjnych oraz wewnętrznych i zewnętrznych mechanizmów kontroli, które są odpowiednie dla tej pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312 z 23.12.1995, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

Artykuł 7

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 8

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat wykonania niniejszej decyzji w poprzednim roku, zawierające ocenę takiego wykonania. Sprawozdanie to zawiera:
 - a) analizę postępów poczynionych we wdrażaniu unijnej pomocy makrofinansowej;
 - b) ocenę sytuacji gospodarczej Jordanii i jej perspektyw gospodarczych, a także ocenę postępów poczynionych we wdrażaniu środków politycznych, o których mowa w art. 3 ust. 1;
 - c) informacje o związku pomiędzy warunkami dotyczącymi polityki gospodarczej określonymi w protokole ustaleń, bieżącymi wynikami gospodarczymi i budżetowymi Jordanii a decyzjami Komisji dotyczącymi przekazania poszczególnych transz pomocy makrofinansowej Unii.
2. Nie później niż dwa lata po upływie okresu, na jaki udostępniona została pomoc, o którym mowa w art. 1 ust. 4, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z oceny *ex post*, zawierające ocenę rezultatów i efektywności ukończonych działań w ramach unijnej pomocy makrofinansowej oraz zakresu, w jakim przyczyniły się one do osiągnięcia celów tej pomocy.

Artykuł 9

Niniejsza decyzja wchodzi w życie trzeciego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Strasburgu dnia 14 grudnia 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

I. KORČOK

Przewodniczący

Wspólne oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

W świetle wyzwań fiskalnych oraz nadzwyczajnych okoliczności, z jakimi Jordania ma do czynienia w wyniku przyjęcia ponad 1,3 mln Syryjczyków, Komisja złoży w 2017 r. w razie potrzeby nową propozycję rozszerzenia i zwiększenia pomocy makrofinansowej dla Jordanii po pomyślnym zamknięciu drugiej operacji pomocy makrofinansowej oraz pod warunkiem, że spełnione zostaną zwyczajne warunki dla tego rodzaju pomocy, w tym dostępna będzie zaktualizowana ocena zewnętrznych potrzeb finansowych Jordanii dokonana przez Komisję. Ta kluczowa dla Jordanii pomoc pomoże temu państwu w utrzymaniu stabilności makroekonomicznej, jednocześnie umożliwiając zachowanie korzyści rozwojowych i kontynuowanie programu reform w państwie.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2016/2372

z dnia 19 grudnia 2016 r.

ustalające uprawnienia do połowów na 2017 r. dla niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie na wodach Morza Czarnego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 43 ust. 3 Traktatu stanowi, że Rada, na wniosek Komisji, przyjmuje środki dotyczące ustalania i przydziału wielkości dopuszczalnych połowów.
- (2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 ⁽¹⁾ zawiera wymóg przyjęcia środków ochronnych z uwzględnieniem dostępnych opinii naukowych, technicznych i ekonomicznych, w tym, w stosownych przypadkach, sprawozdań przygotowanych przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF).
- (3) Rada zobowiązana jest do przyjęcia środków dotyczących ustalenia i przydziału uprawnień do połowów w podziale na łowiska lub grupy łowisk na Morzu Czarnym, w tym – w stosownych przypadkach – określonych warunków, które są funkcjonalnie z nimi związane. Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 4 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 uprawnienia do połowów należy rozdzielić między państwa członkowskie w taki sposób, by zapewnić względną stabilność działalności połowowej każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do każdego stada ryb lub rodzaju rybołówstwa i zgodnie z celami wspólnej polityki rybołówstwa określonymi w art. 2 ust. 2 tego rozporządzenia.
- (4) Uprawnienia do połowów należy ustalać na podstawie dostępnych opinii naukowych, z uwzględnieniem aspektów biologicznych i społeczno-ekonomicznych, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwego traktowania sektorów rybołówstwa, a także w świetle opinii przedstawianych przez zainteresowane strony w trakcie konsultacji.
- (5) W odniesieniu do połowów szprota od dnia 1 stycznia 2015 r. zastosowanie ma obowiązek wyładunku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013. Art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia przewiduje, że w sytuacji, gdy wprowadzony zostaje obowiązek wyładunku w odniesieniu do danego stada ryb, uprawnienia do połowów ustala się przy uwzględnieniu przejścia od ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają wyładunki, do ustalania uprawnień do połowów, które odzwierciedlają połowy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22).

- (6) Korzystanie z uprawnień do połowów określonych w niniejszym rozporządzeniu podlega rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009 ⁽¹⁾, a w szczególności art. 33 i 34 tego rozporządzenia dotyczącym zapisu połowów oraz przekazywania danych dotyczących wyczerpania uprawnień do połowów. Niezbędne jest zatem określenie kodów, jakie państwa członkowskie powinny stosować, przysyłając Komisji dane dotyczące wyładunków stad objętych niniejszym rozporządzeniem.
- (7) Zgodnie z art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 847/96 ⁽²⁾ należy określić zasoby będące przedmiotem rozmaitych środków, o których mowa w tym artykule.
- (8) Uprawnienia do połowów należy stosować w pełnej zgodności z mającym zastosowanie prawem Unii.
- (9) Aby uniknąć zakłócenia działalności połowowej i zapewnić rybakom unijnym środki utrzymania, ważne jest otworzenie przedmiotowych połowów na Morzu Czarnym w dniu 1 stycznia 2017 r. W związku z pilnym charakterem niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustala się uprawnienia do połowów dla unijnych statków rybackich pływających pod banderą Bułgarii i Rumunii na 2017 r. w odniesieniu do określonych stad ryb w Morzu Czarnym:

- a) turbot (*Psetta maxima*);
- b) szprot (*Sprattus sprattus*).

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do unijnych statków rybackich prowadzących działalność na Morzu Czarnym.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „GFCM” oznacza Generalną Komisję Rybołówstwa Morza Śródziemnego;
- b) „Morze Czarne” oznacza podobszar geograficzny 29 zgodnie z definicją zawartą w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 ⁽³⁾;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiające unijny system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzające dodatkowe, ustalone z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami (Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1343/2011 z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) oraz zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego (Dz.U. L 347 z 30.12.2011, s. 44).

- c) „statek rybacki” oznacza statek wyposażony do prowadzenia komercyjnej eksploatacji żywych zasobów morza;
- d) „unijny statek rybacki” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany w Unii;
- e) „stado” oznacza żywy zasób morza występujący w danym obszarze zarządzania;
- f) „unijna kwota autonomiczna” oznacza limit połowów autonomicznie przydzielony unijnym statkom rybackim w związku z brakiem uzgodnionych TAC;
- g) „oceny analityczne” oznaczają ilościową ocenę tendencji zachodzących w obrębie określonego stada, opartą na danych dotyczących biologii i eksploatacji stada, których jakość w świetle analizy naukowej okazała się wystarczająco wysoka, by możliwe było wydanie opinii naukowej dotyczącej przyszłych połowów.

ROZDZIAŁ II

UPRAWNIENIA DO POŁOWÓW

Artykuł 4

Przydział uprawnień do połowów

Unijne kwoty autonomiczne dla unijnych statków rybackich, przydział takich kwot poszczególnym państwom członkowskim oraz – w stosownych przypadkach – warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane, są określone w załączniku.

Artykuł 5

Przepisy szczególne dotyczące przydziału

Przydział uprawnień do połowów dla państw członkowskich określony w niniejszym rozporządzeniu pozostaje bez uszczerbku dla:

- a) wymian dokonywanych na podstawie art. 16 ust. 8 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;
- b) odliczeń i przeniesień dokonywanych na podstawie art. 37 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- c) potrąceń dokonywanych na podstawie art. 105 i 107 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

Artykuł 6

Warunki wyładunku połowów i przyłowów niepodlegających obowiązkowi wyładunku

Połowy i przyłowy w trakcie połowów turbota zatrzymuje się na burcie lub wyładowuje jedynie wówczas, jeżeli połowów dokonały unijne statki rybackie pływające pod banderą państwa członkowskiego posiadającego kwotę połowową i kwota ta nie została wyczerpana.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 7

Przekazywanie danych

Państwa członkowskie, przesyłając Komisji zgodnie z art. 33 i 34 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 dane odnoszące się do wyładunków ilości złowionych stad, stosują kody stad określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 8***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
L. SÓLYMOS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Uprawnienia do połowów mające zastosowanie do unijnych statków rybackich

W tabelach poniżej określono kwoty (w tonach masy w relacji pełnej) w podziale na stada oraz warunki, które są funkcjonalnie z nimi związane.

Stada ryb zostały wymienione zgodnie z kolejnością alfabetyczną łacińskich nazw gatunków. Do celów niniejszego rozporządzenia podaje się poniższą tabelę porównawczą nazw łacińskich i nazw zwyczajowych:

Nazwa systematyczna	Kod alfa-3	Nazwa zwyczajowa
<i>Psetta maxima</i>	TUR	Turbot
<i>Sprattus sprattus</i>	SPR	Szprot

Gatunek:	Turbot <i>Psetta maxima</i>	Obszar:	wody Unii na Morzu Czarnym TUR/F37.4.2.C
Bułgaria	43,2		
Rumunia	43,2		
	(*)		
Unia	86,4		
TAC	Nie dotyczy/nie-uzgodniony		

Opinie analityczne dotyczące stada
Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

(*) Nie zezwala się na działalność połowową, w tym na przeładunek, zatrzymywanie na burcie, wyładunek i pierwszą sprzedaż w okresie od dnia 15 kwietnia do dnia 15 czerwca 2017 r.

Gatunek:	Szprot <i>Sprattus sprattus</i>	Obszar:	wody Unii na Morzu Czarnym SPR/F37.4.2.C
Bułgaria	8 032,5		
Rumunia	3 442,5		
Unia	11 475		
TAC	Nie dotyczy/nie-uzgodniony		

Opinie analityczne dotyczące stada
Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2016/2373**z dnia 22 grudnia 2016 r.****dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1127**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 3,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 lipca 2016 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/1127 ⁽²⁾ w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001, poprzez uaktualnienie wykazu osób, grup i podmiotów, do których zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 2580/2001.
- (2) Rada ustaliła, że dodatkowe trzy osoby uczestniczyły w aktach terrorystycznych w rozumieniu art. 1 ust. 2 i 3 wspólnego stanowiska Rady 2001/931/WPZiB ⁽³⁾, że właściwy organ podjął w stosunku do nich decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 tego wspólnego stanowiska oraz że w związku z tym powinny one podlegać szczególnym środkom ograniczającym przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 2580/2001.
- (3) Należy odpowiednio zmienić wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie (WE) nr 2580/2001,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1127 zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady

M. LAJČÁK

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2016/1127 z dnia 12 lipca 2016 r. dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2425 (Dz.U. L 188 z 13.7.2016, s. 1).

⁽³⁾ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93).

ZAŁĄCZNIK

Osoby wymienione poniżej dodaje się niniejszym do wykazu osób zamieszczonego w sekcji I (Osoby) załącznika do rozporządzenia wykonawczego (UE) 2016/1127:

- EL HAJJ, Hassan Hassan, ur. 22 marca 1988 r. w Zaghradiya, Sidon (Liban); obywatel Kanady. Nr paszportu: JX446643 (Kanada),
 - MELIAD, Farah, (alias HUSSEIN HUSSEIN, alias JAY DEE), ur. 5 listopada 1980 r. w Sydney (Australia); obywatel Australii. Nr paszportu: M2719127 (Australia),
 - ŞANLI, Dalokay (alias Sinan), ur. 13 października 1976 r. w Pülümür (Turcja).
-

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2374**z dnia 12 października 2016 r.****ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach południowo-zachodnich**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 6 i art. 18 ust. 1 i 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 ma na celu stopniowe wyeliminowanie odrzutów we wszystkich rodzajach unijnych połowów poprzez wprowadzenie obowiązku wyładunku w odniesieniu do połowów gatunków podlegających limitom połowowym.
- (2) Artykuł 15 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 upoważnia Komisję do przyjęcia planów w zakresie odrzutów w drodze aktu delegowanego na okres nie dłuższy niż trzy lata na podstawie wspólnych rekomendacji opracowanych przez państwa członkowskie w porozumieniu z odpowiednimi komitetami doradczymi.
- (3) Poprzez przyjęcie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2439⁽²⁾ Komisja określiła plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach południowo-zachodnich na okres 2016–2018 w następstwie wspólnej rekomendacji przedłożonej przez państwa członkowskie w 2015 r.
- (4) Belgia, Hiszpania, Francja, Niderlandy i Portugalia mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem w wodach południowo-zachodnich. Te państwa członkowskie, po zasięgnięciu opinii Regionalnego Komitetu Doradczego ds. Wód Południowo-Zachodnich, przedstawiły Komisji w dniu 31 maja 2016 r. wspólną rekomendację. Wkład naukowy pozyskany od odpowiednich podmiotów naukowych został zweryfikowany przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF). Środki zawarte we wspólnej rekomendacji są zgodne z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 i mogą być włączone do niniejszego rozporządzenia.
- (5) W odniesieniu do wód południowo-zachodnich, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, obowiązek wyładunku ma zastosowanie do gatunków określających połowy najpóźniej od dnia 1 stycznia 2016 r.
- (6) W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2439 ustanowiono przepisy dotyczące wprowadzenia obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach południowo-zachodnich na lata 2016–2018.
- (7) Zgodnie z nową wspólną rekomendacją, przedłożoną przez państwa członkowskie w 2016 r., plan w zakresie odrzutów na okres od 2017 r. powinien obejmować połowy soli, morskuszka, żabnicy i homarca (tylko wewnątrz obszarów występowania stad określonych jako „jednostki funkcjonalne”) w rejonach ICES VIIIa, b, d, e, homarca w rejonach ICES VIIIc i IXa (tylko w jednostkach funkcjonalnych), soli i gładzicy w rejonie ICES IXa, morskuszka w rejonach ICES VIIIc i IXa i żabnicy w rejonach ICES VIIIa, b, c, d, e oraz IXa.
- (8) We wspólnej rekomendacji zaproponowano zastosowanie wyłączenia z obowiązku wyładunku w odniesieniu do homarca poławianego włokami w podobszarach ICES VIII i IX, ponieważ istniejące dowody naukowe wykazują możliwe wysokie wskaźniki przeżycia, przy uwzględnieniu cech charakterystycznych narzędzi połowowych przeznaczonych do połowu tego gatunku, praktyk połowowych i ekosystemu. W swojej ocenie STECF stwierdził, że ostatnie doświadczenia pokazują wskaźniki przeżycia porównywalne ze wskaźnikami przeżycia obserwowanymi w poprzednim okresie prac. Planuje się dalsze badania, które powinny dostarczyć kolejnych informacji dotyczące prawdopodobnych wskaźników przeżycia w tych połowach. Dlatego też wyłączenie to należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu na rok 2017 w postaci przepisu, zgodnie z którym zainteresowane państwa członkowskie przedkładają Komisji dalsze dane pochodzące z trwających badań, dzięki którym STECF będzie mógł w pełni ocenić uzasadnienie wyłączenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2439 z dnia 12 października 2015 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach południowo-zachodnich (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 36).

- (9) Wspólna rekomendacja obejmuje trzy wyłączenia *de minimis* z obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów i do pewnego poziomu. Dowody dostarczone przez państwa członkowskie zostały zweryfikowane przez STECF. STECF stwierdził, że wspólna rekomendacja zawiera uzasadnione argumenty dotyczące trudności zwiększenia selektywności w połączeniu z nieproporcjonalnymi kosztami postępowania z przypadkowymi połowami. W świetle powyższego należy ustanowić wyłączenia *de minimis* zgodnie z udziałami procentowymi zaproponowanymi we wspólnej rekomendacji i na poziomie nie przekraczającym wielkości dozwolonych na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (10) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do soli, maksymalnie do 5 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku ze statków dokonujących połowów tego gatunku w rejonach ICES VIIIa i VIIIb przy pomocy włoków rozprzowych i włoków dennych, opiera się na fakcie, że realne zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że informacje uzupełniające są wystarczające do uzasadnienia tego wyłączenia. W związku z tym to wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (11) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do soli, maksymalnie do 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku ze statków dokonujących połowów tego gatunku w rejonach ICES VIIIa i VIIIb przy pomocy drygawic i sieci skrzelowych, opiera się na fakcie, że realne zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że informacje uzupełniające są wystarczające do uzasadnienia wnioskowanego wyłączenia. W związku z tym to wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do morszczuka, wynoszące w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku przez statki dokonujące połowów tego gatunku włokami w podobszarach ICES VIII i IX, opiera się na fakcie, że realne zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że kolejne informacje dotyczące selektywności nie zawierają dodatkowych dowodów wykazujących, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia dla odnośnych zastosowanych metod. Dlatego należy podjąć dodatkowe działania, aby poprawić uzasadnienie takiego wyłączenia. Wyłączenie należy zatem włączyć do niniejszego rozporządzenia na 2017 r., tj. tylko na jeden rok, i pod warunkiem że państwa członkowskie zapewnią lepsze informacje na poparcie takiego wyłączenia, które zostałyby ocenione przez STECF.
- (13) Należy zatem uchylić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2439 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (14) W związku z tym, że środki określone w niniejszym rozporządzeniu mają bezpośredni wpływ na działalność gospodarczą oraz planowanie okresu połowu dla statków unijnych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Realizacja obowiązku wyładunku

Obowiązek wyładunku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, stosuje się w podobszarach ICES VIII, IX, X i obszarach CECAF 34.1.1, 34.1.2, 34.2.0 w odniesieniu do połowów określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wyłączenie ze względu na przeżywalność

1. Wyłączenie z obowiązku wyładunku, o którym mowa w art. 15 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, w odniesieniu do gatunków, co do których dowody naukowe wykazują wysokie wskaźniki przeżycia, stosuje się do homarca (*Nephrops norvegicus*) złowionego w podobszarach ICES VIII i IX włokami (kody narzędzi połowowych⁽¹⁾): OTB, OTT, PTB, TBN, TBS, TB, OT, PT oraz TX).

2. Państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu wodami południowo-zachodnimi przedstawiają do dnia 1 maja 2017 r. dodatkowe informacje naukowe potwierdzające wyłączenie określone w ust. 1. Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) ocenia dostarczone informacje naukowe najpóźniej do dnia 1 września 2017 r.

⁽¹⁾ Kody narzędzi połowowych stosowane w niniejszym rozporządzeniu są zdefiniowane przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa.

Artykuł 3

Wyłączenia de minimis

1. W drodze odstępstwa od art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 można dokonać odrzutów następujących ilości:
 - a) w odniesieniu do morszczuka (*Merluccius merluccius*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku przez statki stosujące włoki i niewody (kody narzędzi połowowych: OTT, OTB, PTB, OT, PT, TBN, TBS, TX, SSC, SPR, TB, SDN, SX i SV), dokonujących ukierunkowanych połowów tego gatunku w podobozarach ICES VIII i IX;
 - b) w odniesieniu do soli (*Solea solea*) maksymalnie 5 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku przez statki stosujące włoki rozprzowe (kod narzędzia połowowego: TBB) i włoki denne (kody narzędzi połowowych: OTB, OTT, PTB, TBN, TBS, TB, OT, PT oraz TX), dokonujące ukierunkowanych połowów tego gatunku w rejonach ICES VIIIa i VIIIb;
 - c) w odniesieniu do soli (*Solea solea*) maksymalnie 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku przez statki stosujące drygawice i sieci skrzelowe (kody narzędzi połowowych: GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR oraz GEN), dokonujące ukierunkowanych połowów tego gatunku w rejonach ICES VIIIa i VIIIb;
2. Do dnia 1 maja 2017 r. państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu wodami południowo-zachodnimi przedstawiają Komisji dodatkowe dane dotyczące odrzutów i wszelkie inne istotne informacje naukowe potwierdzające wyłączenie określone w ust. 1 lit. a). Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) ocenia te dane i te informacje do dnia 1 września 2017 r.

Artykuł 4

Statki podlegające obowiązkowi wyładunku

Państwa członkowskie określają, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia, statki podlegające obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do danego rodzaju połowów.

Statki, które były przedmiotem obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów w 2016 r., nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w połowach tego rodzaju.

Do dnia 31 grudnia 2016 r. zainteresowane państwa członkowskie przedkładają Komisji i pozostałym państwom członkowskim, za pośrednictwem bezpiecznej unijnej strony internetowej, wykazy statków określone zgodnie z ust. 1 w odniesieniu do poszczególnych połowów określonych w załączniku. Zainteresowane państwa członkowskie aktualizują te wykazy.

Artykuł 5

Uchylenie

Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2439 traci moc.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

Artykuł 4 stosuje się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Połowy podlegające obowiązkowi wyładunku

a) połowy w rejonach ICES VIIIa, b, d oraz e

Połowy (gatunki)	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>)	OTB, OTT, PTB, TBN, TBS, TB, OT, PT, TX	Wszystkie włoki denne	Rozmiar oczka sieci 70–100 mm szerokości	Wszystkie połowy soli
	TBB	Wszystkie włoki rozprzowe	Rozmiar oczka sieci 70–100 mm szerokości	
	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci co najmniej 100 mm szerokości	
Morszczuk europejski (<i>Merluccius merluccius</i>)	OTT, OTB, PTB, SDN, OT, PT, TBN, TBS, TX, SSC, SPR, TB, SX, SV	Wszystkie włoki denne i niewody	Rozmiar oczka sieci co najmniej 100 mm szerokości	Wszystkie połowy morskczuka
	LL, LLS	Wszystkie takle	Wszystkie	
	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GEN	Wszystkie sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci co najmniej 100 mm szerokości	
Żabnicowate (<i>Lophiidae</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GEN	Wszystkie sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci co najmniej 200 mm szerokości	Wszystkie połowy żabnicowatych
Homarzec (<i>Nephrops norvegicus</i>) tylko w jednostkach funkcjonalnych	OTB, OTT, PTB, TBN, TBS, TB, OT, PT, TX	Wszystkie włoki denne	Rozmiar oczka sieci co najmniej 70 mm szerokości	Wszystkie połowy homarza

b) połowy w rejonach ICES VIIIc i IXa

Połowy (gatunki)	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Obowiązek wyładunku
Żabnicowate (<i>Lophiidae</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GEN	Wszystkie sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci co najmniej 200 mm szerokości	Wszystkie połowy żabnicowatych
Homarzec (<i>Nephrops norvegicus</i>) tylko w jednostkach funkcjonalnych	OTB, PTB, OTT, TBN, TBS, OT, PT, TX TB	Wszystkie włoki denne	Rozmiar oczka sieci co najmniej 70 mm szerokości	Wszystkie połowy homarza

Połowcy (gatunki)	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Obowiązek wyładunku
Morszczuk europejski (<i>Merluccius merluccius</i>)	OTT, OTB, PTB, OT, PT, TBN, TBS, TX, SSC, SPR, TB, SDN, SX, SV	Wszystkie włoki denne i niewody	Statki spełniające następujące łączne kryteria: 1. Stosowanie rozmiaru oczka sieci co najmniej 70 mm 2. Wyładunki morszczuka ogółem w latach 2014/2015 ⁽¹⁾ stanowią: ponad 5 % wszystkich wyładowanych gatunków i ponad 5 ton metrycznych.	Wszystkie połowy morszczuka
	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GEN	Wszystkie sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci 80–99 mm szerokości	
	LL, LLS	Wszystkie takle	Rozmiar haków większy niż 3,85 cm +/- 1,15 cm długości i 1,6 cm +/- 0,4 cm szerokości	

⁽¹⁾ Okres odniesienia zostanie zaktualizowany w kolejnych latach, tj. dla roku 2018 okresem odniesienia będą lata 2015 i 2016.

c) połowy w rejonie ICES IXa

Połowcy (gatunki)	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Obowiązek wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>) i gładzica (<i>Pleuronectes platessa</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Rozmiar oczka sieci co najmniej 100 mm szerokości	Wszystkie połowysoli i gładzicy

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2375**z dnia 12 października 2016 r.****ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach północno-zachodnich**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 6 i art. 18 ust. 1 i 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 ma na celu stopniowe wyeliminowanie odrzutów we wszystkich rodzajach unijnych połowów poprzez wprowadzenie obowiązku wyładunku w odniesieniu do połowów gatunków podlegających limitom połowowym.
- (2) Artykuł 15 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 upoważnia Komisję do przyjęcia planów w zakresie odrzutów w drodze aktu delegowanego na okres nie dłuższy niż trzy lata na podstawie wspólnych rekomendacji opracowanych przez państwa członkowskie w porozumieniu z odpowiednimi komitetami doradczymi.
- (3) Poprzez przyjęcie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2438⁽²⁾ Komisja określiła plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach północno-zachodnich na okres 2016–2018 w następstwie wspólnej rekomendacji przedłożonej przez państwa członkowskie w 2015 r.
- (4) Belgia, Irlandia, Hiszpania, Francja, Niemcy i Zjednoczone Królestwo mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem w wodach północno-zachodnich. Te państwa członkowskie, po zasięgnięciu opinii Regionalnego Komitetu Doradczego ds. Wód Północno-Zachodnich, przedstawiły Komisji w dniu 3 czerwca 2016 r. wspólną rekomendację. Wkład naukowy pozyskany od odpowiednich podmiotów naukowych został zweryfikowany przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF). Środki zawarte we wspólnej rekomendacji są zgodne z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 i mogą być włączone do niniejszego rozporządzenia.
- (5) W odniesieniu do wód północno-zachodnich, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, obowiązek wyładunku ma zastosowanie do gatunków określających połowy, podlegających limitom połowowym, najpóźniej od dnia 1 stycznia 2016 r. We wspólnej rekomendacji określono floty, które podlegałyby obowiązkowi wyładunku w ramach wielogatunkowych połowów dorsza, płamiaka, witlinka i czarniaka; w połowach homarca; w ramach wielogatunkowych połowów soli i gładzicy; w połowach morskiczka i rdzawca.
- (6) W rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/2438 ustanowiono przepisy dotyczące wprowadzenia obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach północno-zachodnich na lata 2016–2018.
- (7) Zgodnie z nową wspólną rekomendacją przedłożoną przez państwa członkowskie w 2016 r. plan w zakresie odrzutów powinien obejmować od roku 2017 kolejne gatunki określające bardzo zróżnicowane połowy dorsza, płamiaka, witlinka i czarniaka, połowy homarca, zróżnicowane połowy soli i gładzicy oraz połowy morskiczka i rdzawca. W niektórych połowach należy uwzględnić również przyłowy.
- (8) We wspólnej rekomendacji zaproponowano zastosowanie wyłączenia z obowiązku wyładunku w odniesieniu do homarca poławianego przy użyciu wężyczy, pułapek lub koszy w rejonie ICES VI i podobszarze VII, ponieważ dowody naukowe wykazują wysokie wskaźniki przeżycia, przy uwzględnieniu cech charakterystycznych narzędzia połowowego, praktyk połowowych i ekosystemu. STECF stwierdził, że wyłączenie jest uzasadnione. Z tego względu należy nadal uwzględnić takie wyłączenie w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2438 z dnia 12 października 2015 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów gatunków dennych w wodach północno-zachodnich (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 29).

- (9) We wspólnej rekomendacji zaproponowano zastosowanie wyłączenia z obowiązku wyładunku połowów soli poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, złowionej włokami rozpornicowymi (80–99 mm) w rejonie ICES VIII w obrębie sześciu mil morskich od linii brzegu i poza stwierdzonymi obszarami dojrzewania narybku w ramach połowów spełniających niektóre, określone warunki. Dowody naukowe wykazują wysokie wskaźniki przeżycia, przy uwzględnieniu cech narzędzi połowowych i ekosystemu. STECF stwierdził, że przeżywalność zależy od szeregu czynników i zalecił ostrożność w ekstrapolowaniu wyników badań na inne połowy oraz konieczność przeprowadzenia dalszych badań, by poprzeć ten wniosek. Dlatego też wyłączenie to należy uwzględnić w rozporządzeniu na rok 2017, pod warunkiem że flota stosująca to wyłączenie działa w warunkach porównywalnych do warunków badania oraz że zainteresowane państwa członkowskie przeprowadzą dodatkowe badania. Wyniki tych dodatkowych badań STECF powinien ocenić w 2017 r.
- (10) Wspólna rekomendacja obejmuje siedem wyłączeń *de minimis* z obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów i do pewnego poziomu. Dowody dostarczone przez państwa członkowskie zostały zweryfikowane przez STECF, który ogólnie stwierdził, że wspólna rekomendacja zawiera uzasadnione argumenty potwierdzające, że dalsza poprawa selektywności jest trudna do osiągnięcia, lub dotyczące nieproporcjonalnych kosztów postępowania z przypadkowymi połowami, poparte w niektórych przypadkach jakościową oceną kosztów. W świetle powyższego należy zawrzeć te wyłączenia *de minimis* w niniejszym rozporządzeniu zgodnie z udziałami procentowymi zaproponowanymi we wspólnej rekomendacji i na poziomie nieprzekraczającym wielkości dozwolonych na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (11) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do soli, w latach 2017–2018 wynoszące maksymalnie 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki używające drygawic i sieci skrzelowych do połowów soli w rejonach ICES VIII, VIIe, VIIf i VIIg, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że wyłączenie jest dobrze zdefiniowane i dlatego też przedmiotowe wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (12) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do witlinka, wynoszące w roku 2017 maksymalnie 7 %, a w 2018 maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i używające włoków dennych i niewodów o rozmiarze oczka sieci mniejszym niż 100 mm do poławiania witlinka w rejonach ICES VIII i VIIe, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia.
- (13) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do witlinka, wynoszące w roku 2017 maksymalnie 7 %, a w 2018 maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i używające włoków dennych i niewodów o rozmiarze oczka sieci co najmniej 100 mm do poławiania witlinka w rejonach ICES VIIb–VIIj, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia.
- (14) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do witlinka, wynoszące w roku 2017 maksymalnie 7 %, a w 2018 maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i używające włoków dennych i niewodów o rozmiarze oczka sieci mniejszym niż 100 mm do poławiania witlinka w rejonie ICES VII (z wyjątkiem VIIa, VIId i VIIe), opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia.
- (15) W odniesieniu do trzech wyłączeń *de minimis* dotyczących witlinka rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2438 nakłada na państwa członkowskie obowiązek przedłożenia Komisji dodatkowych informacji naukowych uzasadniających wyłączenie. STECF stwierdził, że mimo iż brakuje kompletnych dowodów, przedstawione dodatkowe informacje odnoszą się do niektórych obaw STECF. STECF podkreślił potrzebę bardziej spójnego podejścia do tego stada. W oparciu o dowody naukowe zweryfikowane przez STECF oraz biorąc pod uwagę poprawę jakości dodatkowych dowodów, wyłączenie to można utrzymać i należy je włączyć do niniejszego rozporządzenia.
- (16) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do homarca, wynoszące w roku 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonywanych przez statki zobowiązane do wyładunku homarca w podobszarze ICES VII, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że wyłączenie jest uzasadnione. W związku z tym to wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (17) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do homarca, wynoszące w roku 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku homarca w podobszarze ICES VI, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia; istnieją informacje ilościowe potwierdzające nieproporcjonalność kosztów postępowania z przypadkowymi połowami. STECF stwierdził, że wyłączenie jest uzasadnione. W związku z tym to wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.

- (18) Wyłączenie *de minimis* w odniesieniu do soli, wynoszące w latach 2017 i 2018 maksymalnie 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki używające narzędzi o zwiększonej selektywności (narzędzia TBB o rozmiarze oczka sieci wynoszącym 80–119 mm) w rejonach ICES VIId, VIIe, VIIf i VIIg i VIIh, opiera się na fakcie, że zwiększenie selektywności jest bardzo trudne do osiągnięcia. STECF stwierdził, że wyłączenie ma kompensować używanie bardziej selektywnych narzędzi i że wnioskowane wyłączenie *de minimis* powinno objąć pozostałe ilości odrzutów. W związku z tym to wyłączenie należy uwzględnić w niniejszym rozporządzeniu.
- (19) Należy zatem uchylić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2438 i zastąpić je nowym rozporządzeniem.
- (20) W związku z tym, że środki określone w niniejszym rozporządzeniu mają bezpośredni wpływ na działalność gospodarczą oraz planowanie okresu połowu dla statków unijnych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Realizacja obowiązku wyładunku

Obowiązek wyładunku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, stosuje się w strefach ICES V (z wyjątkiem Va i wód obszaru Vb należących wyłącznie do UE), VI i VII, w odniesieniu do połowów określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Wyłączenie ze względu na przeżywalność

1. Wyłączenie z obowiązku wyładunku, o którym mowa w art. 15 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013, w odniesieniu do gatunków, co do których dowody naukowe wykazują wysokie wskaźniki przeżycia, stosuje się do:
 - a) homarca (*Nephrops norvegicus*) złowionego przy użyciu węgierzy, pułapek lub koszy (kody narzędzi połowowych ⁽¹⁾ FPO i FIX) w podobszarach ICES VI i VII;
 - b) połowów w 2017 r. soli (*Solea solea*) poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, złowionej za pomocą włoków rozpornicowych (kody narzędzi OTT, OTB, TBS, TBN, TB, PTB, OT, PT, TX) wyposażonych w worek włoka o rozmiarze oczek 80–99 mm w rejonie ICES VIId w obrębie sześciu mil morskich od linii brzegu i poza stwierdzonymi obszarami dojrzewania narybku w ramach połowów spełniających następujące warunki: połowów dokonują statki o długości maksymalnej 10 m, o maksymalnej mocy silnika wynoszącej 180 kW, poławiające na wodach o głębokości 15 metrów lub mniej, a zaciągi nie trwają dłużej niż półtorej godziny. Takie połowy soli są natychmiast uwalniane.
2. Do dnia 1 maja 2017 r. państwa członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu wodami północno-zachodnimi przedstawiają Komisji dodatkowe dane dotyczące odrzutów i wszelkie inne istotne informacje naukowe potwierdzające wyłączenie określone w ust. 1 lit. b). Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) ocenia te dane i te informacje do dnia 1 września 2017 r.

Artykuł 3

Wyłączenia *de minimis*

W drodze odstępstwa od art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 można dokonać odrzutów następujących ilości:

- a) w odniesieniu do witlinka (*Merlangius merlangus*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i stosujące włoki denne i niewody o rozmiarze oczka sieci mniejszym niż 100 mm (OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, TB, SX, SV OT, PT i TX) i włoki pelagiczne (OTM i PTM) do połowów witlinka w rejonach ICES VIId i VIIe;

⁽¹⁾ Kody narzędzi połowowych stosowane w niniejszym rozporządzeniu są zdefiniowane przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa.

- b) w odniesieniu do witlinka (*Merlangius merlangus*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i stosujące włoki denne i niewody o rozmiarze oczka sieci co najmniej 100 mm (OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, TB, SX, SV OT, PT i TX) i włoki pelagiczne (OTM i PTM) do poławiania witlinka w rejonach ICES VIIId–VIIj;
- c) w odniesieniu do witlinka (*Merlangius merlangus*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku witlinka i stosujące włoki denne i niewody o rozmiarze oczka sieci mniejszym niż 100 mm (OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, TB, SX, SV OT, PT i TX) i włoki pelagiczne (OTM i PTM) do poławiania witlinka w podobszarze ICES VII, z wyjątkiem rejonów VIIa, VIIId i VIIe;
- d) w odniesieniu do homarca (*Nephrops norvegicus*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku homarca w podobszarze ICES VII;
- e) w odniesieniu do homarca (*Nephrops norvegicus*) w 2017 r. maksymalnie 7 %, a w 2018 r. maksymalnie 6 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku homarca w podobszarze ICES VI;
- f) w odniesieniu do soli (*Solea solea*) w 2017 i 2018 maksymalnie 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki stosujące drygawice i sieci skrzelowe do połowu soli w rejonach ICES VIIId, VIIe, VIIf i VIIg;
- g) w odniesieniu do soli (*Solea solea*) w latach 2017 i 2018 maksymalnie 3 % całkowitych rocznych połowów tego gatunku dokonanych przez statki zobowiązane do wyładunku tego gatunku i używające narzędzi TBB o rozmiarze oczka sieci wynoszącym 80–119 mm o zwiększonej selektywności, np. znaczne zwiększenie rozmiaru oczka sieci w rejonach ICES VIIId, VIIe, VIIf, VIIg i VIIh.

Artykuł 4

Statki podlegające obowiązkowi wyładunku

1. Państwa członkowskie określają, zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia, statki podlegające obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do danego rodzaju połowów.

Statki, które były przedmiotem obowiązku wyładunku w odniesieniu do niektórych połowów w 2016 r., nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w połowach tego rodzaju.

2. Do dnia 31 grudnia 2016 r. zainteresowane państwa członkowskie przedkładają Komisji i pozostałym państwom członkowskim, za pośrednictwem bezpiecznej unijnej strony internetowej, wykazy statków określonych zgodnie z ust. 1 w odniesieniu do poszczególnych połowów określonych w załączniku. Zainteresowane państwa członkowskie aktualizują te wykazy.

Artykuł 5

Uchylenie

Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/2438 traci moc.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.

Artykuł 4 stosuje się od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 12 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Połowy podlegające obowiązkowi wyładunku

a) połowy w wodach Unii i wodach międzynarodowych podobszaru ICES VI i rejonu Vb

Połów	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Dorsz (<i>Gadus morhua</i>), plamiak (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>), witlinek (<i>Merlangius merlangus</i>) i czarniak (<i>Pollachius virens</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, OTM, PTM, TB, SX, SV, OT, PT, TX	Włoki i niewody	Wszystkie	Wszystkie połowy plamiaka i przyłowy soli, gładzicy i smuklicy, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się z ponad 5 % następujących dorszowatych: dorsza, plamiaka, witlinka i czarniaka wspólnie
Homarzec (<i>Nephrops norvegicus</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, FPO, TBN, TB, TBS, OTM, PTM, SX, SV, FIX, OT, PT, TX	Włoki, niewody, więcierze, pułapki i kosze	Wszystkie	Wszystkie połowy homarca i przyłowy plamiaka, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 20 % z homarca.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

b) połowy morskczuka o TAC dla podobszarów ICES VI i VII oraz wód Unii i wód międzynarodowych rejonu ICES Vb

Połow	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Morskczuk europejski (<i>Merluccius merluccius</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, OTM, PTM TB, SX, SV, OT, PT, TX	Włoki i niewody	Wszystkie	Wszystkie połowy morskczuka, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 20 % z morskczuka.
Morskczuk europejski (<i>Merluccius merluccius</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie sieci skrzelowe	Wszystkie	Wszystkie połowy morskczuka.
Morskczuk europejski (<i>Merluccius merluccius</i>)	LL, LLS, LLD, LX, LTL, LHP, LHM	Wszystkie takle	Wszystkie	Wszystkie połowy morskczuka.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

c) połowy z TAC obejmujące podobszar ICES VII w odniesieniu do homarza

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Opis narzędzia połowowego	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Homarzec (<i>Nephrops norvegicus</i>)	OTB SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, FPO, TBN, TB, TBS, OTM, PTM, SX, SV, FIX, OT, PT, TX	Włoki, niewody, więcierze, pułapki i kosze	Wszystkie	Wszystkie połowy homarza, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 20 % z homarza.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

d) połowy w rejonie ICES VIIa

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Dorsz (<i>Gadus morhua</i>), plamiak (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>), witlinek (<i>Merlangius merlangus</i>) i czarniak (<i>Pollachius virens</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, OTM, PTM, TB, SX, SV, OT, PT, TX	Włoki i niewody	Wszystkie	Wszystkie połowy plamiaka, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 10 % z następujących dorszowatych: dorsza, plamiaka, witlinka i czarniaka wspólnie

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

e) połowy w rejonie ICES VIIId

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>)	TBB	Wszystkie włoki rozprzowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli.
Sola (<i>Solea solea</i>)	OTT, OTB, TBS, TBN, TB, PTB, OT, PT, TX	Włoki	< 100 mm	Wszystkie połowy soli, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 5 % z soli.
Sola (<i>Solea solea</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli.

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Dorsz (<i>Gadus morhua</i>), plamiak (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>), witlinek (<i>Merlangius merlangus</i>) i czarniak (<i>Pollachius virens</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, OTM, PTM, TB, SX, SV, OT, PT, TX	Włoki i niewody	Wszystkie	Wszystkie połowy witlinka, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 20 % z następujących dorszowatych: dorsza, plamiaka, witlinka i czarniaka wspólnie

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

f) połowy soli w rejonie ICES VIIe

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>)	TBB	Wszystkie włoki rozprzowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 5 % z soli.
Sola (<i>Solea solea</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

g) połowy rdzawca w rejonach ICES VIIId i VIIe

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Rdzawiec (<i>Pollachius pol-lachius</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Wszystkie	Wszystkie połowy rdzawca

h) połowy w rejonach ICES VIIb, VIIc i VIIf-VIIk

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>)	TBB	Wszystkie włoki rozprzowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 5 % z soli.

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Sola (<i>Solea solea</i>)	GNS, GN, GND, GNC, GTN, GTR, GEN	Wszystkie drygawice i sieci skrzelowe	Wszystkie	Wszystkie połowy soli.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

i) połowy w rejonach ICES VIIb, VIIc, VIIe i VIIf–VIIk

Połowy	Kod narzędzia połowowego	Narzędzie połowowe	Rozmiar oczka sieci	Gatunki przeznaczone do wyładunku
Dorsz (<i>Gadus morhua</i>), plamiak (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>), witlinek (<i>Merlangius merlangus</i>) i czarniak (<i>Pollachius virens</i>)	OTB, SSC, OTT, PTB, SDN, SPR, TBN, TBS, OTM, PTM, TB, SX, SV, OT, PT, TX	Włoki i niewody	Wszystkie	Wszystkie połowy witlinka, jeżeli całkowity wyładunek wszystkich gatunków na statek w 2014 i 2015 r. (*) składał się w ponad 20 % z następujących dorszowatych: dorsza, plamiaka, witlinka i czarniaka wspólnie.

(*) Statki wymienione jako podlegające obowiązkowi wyładunku w tych połowach zgodnie z rozporządzeniem delegowanym (UE) 2015/2438 pozostają w wykazie określonym w art. 4 niniejszego rozporządzenia pomimo zmian w okresie referencyjnym i nadal podlegają obowiązkowi wyładunku w odniesieniu do tych połowów.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2376**z dnia 13 października 2016 r.****ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do małży dwuskorupowych *Venus spp.* na włoskich wodach terytorialnych**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 6,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego, zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1626/94 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 15a,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 ma na celu stopniowe wyeliminowanie odrzutów we wszystkich rodzajach unijnych połowów poprzez wprowadzenie obowiązku wyładunku w odniesieniu do połowów gatunków podlegających limitom połowowym.
- (2) W art. 15 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 upoważnia się Komisję do przyjęcia planów w zakresie odrzutów w drodze aktów delegowanych na okres nie dłuższy niż trzy lata na podstawie wspólnych zaleceń opracowanych przez państwa członkowskie w porozumieniu z odpowiednimi komitetami doradczymi. Plany w zakresie odrzutów mogą obejmować również środki techniczne dotyczące połowów.
- (3) Włochy, jako jedyne państwo członkowskie mające bezpośredni interes w zarządzaniu połowami małży dwuskorupowych *Venus spp.* na włoskich wodach terytorialnych, przedłożyły Komisji rekomendację zgodnie z procedurą określoną w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013. Rekomendację tę przedstawiono w formie krajowego planu zarządzania w odniesieniu do odrzutów *Venus spp.*, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego ds. Morza Śródziemnego (MEDAC). Po przedłożeniu tej rekomendacji Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF) dokonał przeglądu wkładu naukowego przedstawionego przez Włochy. Środki zawarte we wspólnej rekomendacji są zgodne z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.
- (4) W art. 15a rozporządzenia (WE) nr 1967/2006 upoważniono Komisję do ustalenia, do celów przyjęcia planów odrzutów i w odniesieniu do gatunków objętych obowiązkiem wyładunku, minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony w celu zapewnienia ochrony niedojrzałych organizmów morskich. Minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony mogą, w stosownych przypadkach, być objęte odstępstwem od rozmiarów ustalonych w załączniku III do tego rozporządzenia.
- (5) Zgodnie z wnioskami z posiedzenia STECF w sprawie krajowego planu zarządzania dotyczącego odrzutów ze stada *Venus spp.*, *Venus spp.* należy do gatunków o wysokim wskaźniku przeżywalności po połowie, co uzasadnia złożenie wniosku o odstępstwo od obowiązku wyładunku w odniesieniu do odrzutów z połowów. Zmniejszenie minimalnego rozmiaru odniesienia z 25 mm do 22 mm nie pozostaje w sprzeczności z długością w okresie dojrzałości, nie powinno zatem mieć znaczącego wpływu na ochronę młodocianych organizmów. Oczekuje się, że może ono doprowadzić do jedynie nieznacznego zmniejszenia potencjału rozrodczego stada, który to wpływ nie został uznany za istotny. Wreszcie stwierdzono, że proponowany program monitorowania naukowego może dostarczyć wystarczających danych do oceny wpływu planu w zakresie odrzutów.
- (6) W celu zapewnienia właściwej kontroli nad wykonywaniem obowiązku wyładunku państwo członkowskie powinno ustanowić wykaz statków objętych niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.⁽²⁾ Dz.U. L 409 z 30.12.2006, s. 11.

- (7) Ponieważ środki określone w niniejszym rozporządzeniu wywierają bezpośredni wpływ na działalność gospodarczą związaną z rybołówstwem oraz planowaniem okresu połowowego dla statków Unii, powinno ono wejść w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zgodnie z art. 15 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie przez okres nie dłuższy niż trzy lata,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie określa szczegóły wykonywania obowiązku wyładunku, które mają zastosowanie do połowów *Venus spp.* na włoskich wodach terytorialnych, zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013.

Artykuł 2

Minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony

1. Na zasadzie odstępstwa od minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony ustanowionych w załączniku III do rozporządzenia (WE) nr 1967/2006 oraz do celów art. 15 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 minimalny rozmiar odniesienia *Venus spp.* na włoskich wodach terytorialnych wynosi 22 mm długości całkowitej.
2. Pomiar rozmiaru *Venus spp.* odbywa się zgodnie z załącznikiem IV do rozporządzenia (WE) nr 1967/2006.

Artykuł 3

Wykaz statków

1. Władze państwa członkowskiego określają statki podlegające obowiązkowi wyładunku.
2. Do dnia 31 grudnia 2016 r. władze państwa członkowskiego przedkładają Komisji, za pośrednictwem bezpiecznej unijnej strony internetowej do celów kontroli, wykaz wszystkich statków upoważnionych do połowów *Venus spp.* przy użyciu drąg hydraulicznych na włoskich wodach terytorialnych. Władze państwa członkowskiego zapewniają stałą aktualizację tego wykazu.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.

Art. 3 stosuje się jednak od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/2377**z dnia 14 października 2016 r.****zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 1394/2014 ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów pelagicznych na wodach południowo-zachodnich**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 6 i art. 18 ust. 1 i 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 1380/2013 ma na celu stopniowe wyeliminowanie odrzutów we wszystkich rodzajach unijnych połowów poprzez wprowadzenie obowiązku wyładunku w odniesieniu do połowów gatunków podlegających limitom połowowym.
- (2) Artykuł 15 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 upoważnia Komisję do przyjęcia planów w zakresie odrzutów w drodze aktu delegowanego na okres nie dłuższy niż trzy lata na podstawie wspólnych rekomendacji opracowanych przez państwa członkowskie w porozumieniu z odpowiednimi komitetami doradczymi.
- (3) Rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) nr 1394/2014 ⁽²⁾ ustanowiono plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów pelagicznych w wodach południowo-zachodnich, w celu ułatwienia realizacji obowiązku wyładunku za pomocą pewnych mechanizmów elastyczności.
- (4) Zgodnie z art. 15 ust. 5 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 w planie w zakresie odrzutów można ustalać minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony.
- (5) Belgia, Hiszpania, Francja, Niemcy i Portugalia mają bezpośredni interes w zarządzaniu rybołówstwem w wodach południowo-zachodnich. Po konsultacji z Komitetem Doradczym ds. Wód Południowo-Zachodnich i Komitetem Doradczym ds. Zasobów Pelagicznych przedmiotowe państwa członkowskie przedłożyły Komisji w dniu 30 maja 2016 r. wspólną rekomendację zalecającą, by w drodze odstępstwa od załącznika XII do rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 ⁽³⁾ minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony ostroboka (*Trachurus spp.*) w rejonie ICES VIIIc oraz podobszarze IX ustalić na 12 cm dla 5 % odpowiednich kwot przyznanых Hiszpanii i Portugalii. Ponadto we wspólnej rekomendacji zasugerowano, by w ramach tego limitu wynoszącego 5 % kwoty ostroboka, w połowach tradycyjnych z użyciem niewodu dobrzeżnego, zwanego *xávega* w rejonie ICES IXa 1 % kwoty Portugalii mogły stanowić osobniki o rozmiarze poniżej 12 cm.
- (6) Wkład naukowy pozyskany od odpowiednich podmiotów naukowych został zweryfikowany przez Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF). STECF stwierdził, że zmniejszenie minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, jak proponuje się we wspólnej rekomendacji, niesie za sobą niskie ryzyko zmiany ugruntowanego modelu eksploatacji. Taki model eksploatacji, w połączeniu z przeciętnymi wskaźnikami eksploatacji, nie ma raczej negatywnego wpływu na dynamikę przedmiotowych stad. Jednocześnie STECF zauważył, że kontrola połowów podlegających różnym limitom minimalnego rozmiaru może być trudna, a jeśli nie będzie prowadzona właściwie – śmiertelność może wzrosnąć. Ponadto ważne jest, aby limity procentowe ustalone dla mniejszych rozmiarów były przestrzegane. Ważne jest zatem, aby państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie środki kontroli w zakresie rybołówstwa.
- (7) Środki zawarte we wspólnej rekomendacji są zgodne z art. 18 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013 i dlatego można włączyć je do planu w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów pelagicznych w wodach południowo-zachodnich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1394/2014 z dnia 20 października 2014 r. ustanawiające plan w zakresie odrzutów w odniesieniu do niektórych połowów pelagicznych na wodach południowo-zachodnich (Dz.U. L 370 z 30.12.2014, s. 31).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich. (Dz.U. L 125 z 27.4.1998, s. 1).

- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) nr 1394/2014.
- (9) W związku z tym, że środki określone w niniejszym rozporządzeniu mają bezpośredni wpływ na działalność gospodarczą oraz planowanie okresu połowu dla statków unijnych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie natychmiast po jego opublikowaniu. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 4 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 1394/2014 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od załącznika XII do rozporządzenia (WE) nr 850/98 minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony ostroboka (*Trachurus* spp.) złowionego w rejonie ICES VIIIc oraz podobszarze ICES IX wynosi 12 cm 5 % odpowiednich kwot przyznanych Hiszpanii i Portugalii w tych obszarach. W ramach tego limitu wynoszącego 5 % w połowach tradycyjnych z użyciem niewodu dobrzeżnego, zwanego *xávega* w rejonie ICES IXa 1 % kwoty Portugalii mogą stanowić osobniki o rozmiarze poniżej 12 cm.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 października 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2378**z dnia 21 grudnia 2016 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do ustalania cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 183 lit. b),

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009 i (WE) nr 614/2009 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 6 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1484/95 ⁽³⁾ ustanowiono szczegółowe zasady stosowania systemu dodatkowych należności przywozowych oraz ustalono ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj.
- (2) Z regularnych kontroli danych, na podstawie których są określane ceny reprezentatywne dla produktów w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj, wynika, że należy zmienić ceny reprezentatywne w przywozie niektórych produktów, uwzględniając wahania cen w zależności od pochodzenia tych produktów.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1484/95.
- (4) Ze względu na konieczność zagwarantowania, że środek ten będzie mieć zastosowanie możliwie jak najszybciej po udostępnieniu aktualnych danych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1484/95 zastępuje się tekstem zawartym w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. określające szczegółowe zasady wdrażania systemu dodatkowych należności przywozowych oraz ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145 z 29.6.1995, s. 47).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny
Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Opis towarów	Cena reprezentatywna (w EUR/100 kg)	Zabezpieczenie, o którym mowa w art. 3 (w EUR/100 kg)	Pochodzenie ⁽¹⁾
0207 12 10	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łapek, ale z szyjami, sercami, wątróbkami i żołądkami, znane jako »kurczaki 70 %« lub inaczej prezentowane, zamrożone	121,8	0	AR
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łapek, i bez szyj, serc, wątróbek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, zamrożone	142,0	0	AR
		158,9	0	BR
0207 14 10	Kawałki z ptactwa z gatunku <i>Gallus domesticus</i> bez kości, zamrożone	281,0	6	AR
		177,5	41	BR
		284,9	5	CL
		211,5	27	TH
0207 27 10	Kawałki z indyków bez kości, zamrożone	331,0	0	BR
		344,5	0	CL
	Jaja bez skorupki suszone	350,2	0	AR
1602 32 11	Przetwory z ptactwa z gatunku <i>Gallus domesticus</i> niepoddane obróbce cieplnej	171,3	39	BR

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod »ZZ« oznacza »inne pochodzenie«.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/2379**z dnia 22 grudnia 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny

Dyrekcja Generalna ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	99,1
	TN	262,8
	TR	115,2
	ZZ	159,0
0707 00 05	MA	79,2
	TR	156,6
	ZZ	117,9
0709 93 10	MA	230,7
	TR	176,6
	ZZ	203,7
0805 10 20	TR	81,7
	ZA	70,9
	ZZ	76,3
0805 20 10	MA	67,6
	ZZ	67,6
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	IL	163,3
	JM	129,1
	TR	77,1
	ZZ	123,2
0805 50 10	AR	76,7
	TR	79,2
	ZZ	78,0
0808 10 80	US	132,4
	ZZ	132,4
0808 30 90	CN	87,8
	ZZ	87,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2016/2380

z dnia 13 grudnia 2016 r.

w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (EUMM GEORGIA/1/2016)

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2010/452/WPZiB z dnia 12 sierpnia 2010 r. w sprawie Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji ⁽¹⁾, EUMM Georgia, w szczególności jej art. 10 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji 2010/452/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu akapit trzeci, do podejmowania stosownych decyzji dotyczących kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego w stosunku do Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia), w tym decyzji w sprawie mianowania szefa misji.
- (2) W dniu 19 grudnia 2014 r. KPiB przyjął decyzję EUMM GEORGIA/1/2014 ⁽²⁾ w sprawie mianowania Kęstutisa JANKAUSKASA szefem misji EUMM Georgia od dnia 15 grudnia 2014 r. do dnia 14 grudnia 2015 r.
- (3) W dniu 13 listopada 2015 r. KPiB przyjął decyzję (WPZiB) 2015/2200 (EUMM GEORGIA/1/2015) ⁽³⁾ przedłużającą mandat Kęstutisa JANKAUSKASA jako szefa misji EUMM Georgia na okres od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.
- (4) W dniu 12 grudnia 2016 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2016/2238 ⁽⁴⁾ przedłużającą mandat EUMM Georgia na okres od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 14 grudnia 2018 r.
- (5) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Kęstutisa JANKAUSKASA jako szefa misji EUMM Georgia od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 14 grudnia 2017 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się mandat Kęstutisa JANKAUSKASA jako szefa misji EUMM Georgia do dnia 14 grudnia 2017 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 213 z 13.8.2010, s. 43.

⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUMM GEORGIA/1/2014 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie mianowania szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (Dz.U. L 369 z 24.12.2014, s. 78).

⁽³⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2015/2200 z dnia 13 listopada 2015 r. w sprawie przedłużenia mandatu szefa Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji (EUMM Georgia) (EUMM GEORGIA/1/2015) (Dz.U. L 313 z 28.11.2015, s. 40).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/2238 z dnia 12 grudnia 2016 r. zmieniająca decyzję 2010/452/WPZiB w sprawie Misji Obserwacyjnej Unii Europejskiej w Gruzji, EUMM Georgia (Dz.U. L 337 z 13.12.2016, s. 15).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 grudnia 2016 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa
W. STEVENS
Przewodniczący*

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2016/2381**z dnia 14 grudnia 2016 r.****przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) (EUCAP Sahel Mali/2/2016)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38 akapit trzeci,

uwzględniając decyzję Rady 2014/219/WPZiB z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 7 ust. 1,uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/76 z dnia 19 stycznia 2015 r. w sprawie uruchomienia misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP Sahel Mali) i zmiany decyzji 2014/219/WPZiB ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją 2014/219/WPZiB Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) jest upoważniony, zgodnie z art. 38 Traktatu, do podejmowania stosownych decyzji, w ramach sprawowania kontroli politycznej i kierownictwa strategicznego nad misją EUCAP Sahel Mali, w tym również decyzji o mianowaniu szefa misji.
- (2) W dniu 26 maja 2014 r. KPiB przyjął decyzję EUCAP Sahel Mali/1/2014 ⁽³⁾ w sprawie mianowania Albrechta CONZEGO szefem misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 26 maja 2014 r. do dnia 14 stycznia 2015 r.
- (3) Mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali był wielokrotnie przedłużany, po raz ostatni decyzją KPiB (WPZiB) 2016/938 ⁽⁴⁾ przedłużającą mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali do dnia 14 stycznia 2017 r.
- (4) Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zaproponował, aby przedłużyć mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali na okres od dnia 15 stycznia 2017 r. do dnia 14 lipca 2017 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przedłuża się mandat Albrechta CONZEGO jako szefa misji EUCAP Sahel Mali do dnia 14 lipca 2017 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 grudnia 2016 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego
i Bezpieczeństwa*

W. STEVENS

Przewodniczący⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 16.4.2014, s. 21.⁽²⁾ Dz.U. L 13 z 20.1.2015, s. 5.⁽³⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa EUCAP SAHEL Mali/1/2014 z 26 maja 2014 r. w sprawie mianowania szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP SAHEL Mali) (Dz.U. L 164 z 3.6.2014, s. 43).⁽⁴⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/938 z 31 maja 2016 r. przedłużająca mandat szefa misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Mali (EUCAP SAHEL Mali/1/2016) (Dz.U. L 155 z 14.6.2016, s. 23).

DECYZJA RADY (WPZiB) 2016/2382**z dnia 21 grudnia 2016 r.****w sprawie ustanowienia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) oraz uchylenia decyzji 2013/189/WPZiB**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 ust. 1 i art. 42 ust. 4 oraz art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 18 lipca 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/575/WPZiB ustanawiające Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (zwane dalej „EKBiO”) ⁽¹⁾. Zostało ono zastąpione wspólnym działaniem 2008/550/WPZiB ⁽²⁾. To wspólne działanie zostało z kolei uchylone decyzją Rady 2013/189/WPZiB ⁽³⁾.
- (2) W listopadzie 2008 r. Rada przyjęła europejski program wymiany oficerów młodszych inspirowany programem Erasmus ⁽⁴⁾ oraz uzgodniła, że w ramach Rady Naukowej EKBiO będzie się spotykać wykonawcza grupa robocza.
- (3) W dniu 15 lipca 2016 r. Komitet Sterujący EKBiO uzgodnił zalecenia w sprawie perspektyw EKBiO w przyszłości.
- (4) Działania szkoleniowe i edukacyjne EKBiO mają być prowadzone w dziedzinie WPBiO/WPZiB, w tym w dziedzinach stabilizowania i rozwiązywania konfliktów oraz w zakresie warunków niezbędnych dla zrównoważonego rozwoju.
- (5) Chociaż personel EKBiO powinien się składać głównie z pracowników oddelegowanych, może być konieczne obsadzenie stanowiska asystenta administracyjno-finansowego członkiem personelu kontraktowego.
- (6) Zgodnie z decyzją Rady 2010/427/UE ⁽⁵⁾ ESDZ powinna zapewnić EKBiO wsparcie, które wcześniej zapewniał Sekretariat Generalny Rady,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I**USTANOWIENIE, MISJA, CELE I ZADANIA****Artykuł 1****Ustanowienie**

Niniejszym ustanawia się Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony („EKBiO”).

⁽¹⁾ Wspólne Działanie Rady 2005/575/WPZiB z dnia 18 lipca 2005 r. ustanawiające Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) (Dz.U. L 194 z 26.7.2005, s. 15).

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 2008/550/WPZiB z dnia 23 czerwca 2008 r. ustanawiające Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) i uchylające wspólne działanie 2005/575/WPZiB (Dz.U. L 176 z 4.7.2008, s. 20).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2013/189/WPZiB z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony (EKBiO) oraz uchylenia wspólnego działania 2008/550/WPZiB (Dz.U. L 112 z 24.4.2013, s. 22).

⁽⁴⁾ Konkluzje Rady w sprawie EKBiO, 2903. posiedzenie Rady ds. Stosunków Zewnętrznych.

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2010/427/UE z dnia 26 lipca 2010 r. określająca organizację i zasady funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. L 201 z 3.8.2010, s. 30).

Artykuł 2**Misja**

EKBiO zapewnia szkolenia i kształcenie w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony Unii (WPBiO) w szerszym kontekście wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) na poziomie europejskim, aby rozwijać i propagować wspólne rozumienie WPBiO oraz WPZiB wśród personelu cywilnego i wojskowego oraz aby określać i rozpowszechniać przez swoje działania szkoleniowe i edukacyjne („działania szkoleniowe i edukacyjne EKBiO”) najlepsze praktyki w zakresie różnych zagadnień dotyczących WPBiO oraz WPZiB.

Artykuł 3**Cele**

EKBiO ma następujące cele:

- a) dalsze zwiększanie wspólnej europejskiej kultury bezpieczeństwa i obrony w ramach Unii oraz propagowanie zasad określonych w art. 21 ust. 1 TUE poza Unią;
- b) wspieranie lepszego rozumienia WPBiO jako jednego z zasadniczych elementów WPZiB;
- c) zapewnianie organom Unii personelu dysponującego odpowiednią wiedzą, będącego w stanie efektywnie pracować nad wszystkimi zagadnieniami z zakresu WPBiO oraz WPZiB;
- d) zapewnianie administracjom państw członkowskich personelu dysponującego odpowiednią wiedzą, znającego polityki, instytucje i procedury unijne w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB;
- e) zapewnianie misjom i operacjom w dziedzinie WPBiO personelu o wspólnym rozumieniu zasad funkcjonowania misji i operacji w dziedzinie WPBiO oraz o poczuciu wspólnej tożsamości europejskiej;
- f) zapewnianie misjom i operacjom w dziedzinie WPBiO szkolenia i kształcenia stosownego do ich potrzeb w tym zakresie;
- g) wspieranie partnerstw Unii w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB, w szczególności partnerstw z państwami uczestniczącymi w misjach w dziedzinie WPBiO;
- h) wspieranie cywilnego zarządzania kryzysowego, w tym w dziedzinie zapobiegania konfliktom, oraz ustalanie lub ochrona warunków niezbędnych dla zrównoważonego rozwoju;
- i) propagowanie europejskiej inicjatywy wymiany oficerów młodszych;
- j) udzielanie pomocy w propagowaniu kontaktów zawodowych między uczestnikami działań szkoleniowych i edukacyjnych.

W stosownych przypadkach zwraca się uwagę na zapewnianiu spójności z innymi działaniami Unii.

Artykuł 4**Zadania EKBiO**

1. Głównymi zadaniami EKBiO są – zgodnie z jego misją i celami – organizacja i prowadzenie działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB.
2. Działania szkoleniowe i edukacyjne EKBiO obejmują:
 - a) kursy na poziomie podstawowym i zaawansowanym promujące ogólne rozumienie WPBiO oraz WPZiB;
 - b) kursy rozwijające cechy przywódcze;
 - c) kursy bezpośrednio wspierające misje i operacje w dziedzinie WPBiO, w tym szkolenie i kształcenie przed rozmieszczeniem misji lub operacji oraz w ramach prowadzonych misji lub operacji;
 - d) kursy wspierające partnerstwa UE i kraje uczestniczące w misjach i operacjach w dziedzinie WPBiO;

- e) moduły wspierające cywilne i wojskowe szkolenie i kształcenie w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB;
- f) kursy, seminaria, programy i konferencje w zakresie WPBiO oraz WPZiB przeznaczone dla wyspecjalizowanych grup odbiorców lub poświęcone określonej tematyce;
- g) wspólne moduły prowadzone w ramach europejskiej inicjatywy wymiany oficerów młodszych inspirowanej programem ERASMUS.

Chociaż formalnie nie wchodzi to w zakres działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO, EKBiO będzie również wspierać i propagować europejskie semestry oraz wspólne studia magisterskie z wykorzystaniem wspólnych modułów, o których mowa w akapicie pierwszym.

O podjęciu innych działań szkoleniowych i edukacyjnych decyduje Komitet Sterujący, o którym mowa w art. 9 (zwany dalej „Komitetem Sterującym”).

3. Oprócz działań, o których mowa w ust. 2, EKBiO podejmuje w szczególności następujące działania:

- a) wspiera kontakty, jakie należy ustanowić między instytutami, o których mowa w art. 5 ust. 1, należącymi do sieci, o której mowa w tym ustępie („sieć”);
- b) zarządza internetowym systemem e-uczenia się i dalej go rozwija celem wspierania działań szkoleniowych i edukacyjnych w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB lub, w wyjątkowych okolicznościach, wykorzystuje ten system w ramach samodzielnych działań szkoleniowych i edukacyjnych;
- c) opracowuje i wydaje materiały szkoleniowe i edukacyjne w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB, korzystając między innymi z już istniejących stosownych materiałów;
- d) wspiera stowarzyszenie absolwentów szkoleń;
- e) wspiera programy wymiany w dziedzinie WPBiO oraz WPZiB między instytutami szkoleniowymi i edukacyjnymi państw członkowskich;
- f) działa jako administrator modułu Schoolmaster w ramach projektu Goalkeeper oraz za pośrednictwem tego modułu zapewnia wkład w roczny unijny program szkoleniowy w dziedzinie WPBiO;
- g) zapewnia wsparcie na rzecz zarządzania działaniami szkoleniowymi i edukacyjnymi w dziedzinie zapobiegania konfliktom, ustalania lub ochrony warunków niezbędnych dla zrównoważonego rozwoju oraz inicjatyw w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa, a także propagowania cyberbezpieczeństwa oraz świadomości zagrożeń hybrydowych;
- h) organizuje i prowadzi coroczną konferencję sieciową, na której gromadzą się cywilni i wojskowi eksperci z zakresu szkoleń i kształcenia w dziedzinie WPBiO z instytutów szkoleniowych i edukacyjnych i odpowiednich ministerstw państw członkowskich oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednie zewnętrzne podmioty szkoleniowe i edukacyjne; oraz
- i) utrzymuje kontakty z właściwymi podmiotami w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w dziedzinie rozwoju i współpracy, a także z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi.

ROZDZIAŁ II

ORGANIZACJA

Artykuł 5

Sieć

1. EKBiO zorganizowane jest w formie sieci obejmującej cywilne i wojskowe instytuty, kolegia, akademie, szkoły wyższe, instytucje i inne podmioty zajmujące się kwestiami bezpieczeństwa i obrony w Unii, wskazane przez państwa członkowskie, a także Instytut Unii Europejskiej Studiów nad Bezpieczeństwem (IUESB).

EKBiO nawiązuje ściśle kontakty z instytucjami Unii i stosownymi agencjami Unii, w szczególności z:

- a) Agencją Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL);
- b) Europejską Agencją Straży Granicznej i Przybrzeżnej („Frontex”);

- c) Europejską Agencją Obrony (EDA);
 - d) Centrum Satelitarnym Unii Europejskiej (Satcen); oraz
 - e) Europejskim Urzędem Policji (Europol).
2. W stosownych przypadkach organizacje międzynarodowe, międzyrządowe, rządowe i pozarządowe mogą uzyskać status „stowarzyszonych partnerów sieciowych” –szczegółowe ustalenia dotyczące ich funkcjonowania zostaną uzgodnione przez Komitet Sterujący.
3. Za wykonywanie zadań przez EKBiO ogólną odpowiedzialność ponosi Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „WP”).

Artykuł 6

Rola Instytutu Unii Europejskiej ds. Studiów nad Bezpieczeństwem

1. W ramach sieci EKBiO IUESB współpracuje – w granicach własnych zdolności – z EKBiO poprzez udostępnianie swojej wiedzy fachowej i zdolności w zakresie gromadzenia wiedzy na potrzeby działań szkoleniowych EKBiO, w tym przez publikacje IUESB.
2. W szczególności IUESB zapewnia wykłady prowadzone przez analityków instytutu oraz przyczynia się do dalszego rozwoju treści e-uczenia się w ramach EKBiO.
3. IUESB zapewnia również wsparcie stowarzyszeniu absolwentów EKBiO.

Artykuł 7

Zdolność prawna

1. EKBiO ma zdolność prawną niezbędną do:
 - a) wykonywania swoich zadań i realizowania swoich celów;
 - b) do zawierania umów i uzgodnień administracyjnych niezbędnych do jego funkcjonowania, w tym oddelegowywania pracowników oraz rekrutowania personelu kontraktowego; nabywania sprzętu, zwłaszcza pomocy dydaktycznych;
 - c) prowadzenia rachunków bankowych; oraz
 - d) występowania jako strona w postępowaniu sądowym.
2. Wszelkie zobowiązania mogące wynikać z umów zawartych przez EKBiO pokrywane są ze środków, które udostępniane są na mocy art. 16 i 17.

Artykuł 8

Struktura

W ramach EKBiO ustanawia się następującą strukturę:

- a) Komitet Sterujący, odpowiedzialny za ogólną koordynację i ogólne kierowanie działaniami szkoleniowymi i edukacyjnymi EKBiO;
- b) Radę Naukową („rada”), odpowiedzialną za zapewnienie wysokiej jakości i spójności działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO;

- c) kierownika EKBiO („kierownik”), jedynego przedstawiciela prawnego EKBiO odpowiedzialnego za zarządzanie sprawami finansowymi i administracyjnymi EKBiO, a także doradczącego komitetowi i radzie w zakresie organizowania działań EKBiO oraz zarządzania nimi;
- d) sekretariat EKBiO („sekretariat”), który ma wspomagać kierownika EKBiO w wypełnianiu jego zadań, a w szczególności we wspieraniu rady w zapewnianiu ogólnej jakości i spójności działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO.

Artykuł 9

Komitet Sterujący

1. Komitet Sterujący, w skład którego wchodzi po jednym przedstawicielu wyznaczonym przez każde z państw członkowskich, jest organem decyzyjnym EKBiO. Każdemu członkowi komitetu może towarzyszyć lub może go reprezentować zastępca członka.
2. Podczas posiedzeń Komitetu Sterującego jego członkom mogą towarzyszyć eksperci.
3. Komitetowi Sterującemu przewodniczy osoba reprezentująca WP, posiadająca odpowiednie doświadczenie. Posiedzenia komitetu odbywają się co najmniej cztery razy w roku.
4. Przedstawiciele państw przystępujących do Unii mogą uczestniczyć w posiedzeniach Komitetu Sterującego w charakterze aktywnych obserwatorów.
5. W posiedzeniach Komitetu Sterującego uczestniczą, bez prawa głosu, kierownik, inni członkowie personelu EKBiO, przewodniczący rady oraz, w stosownych przypadkach, przewodniczący poszczególnych składów tej rady, a także przedstawiciel Komisji i innych instytucji UE, w tym ESDZ.
6. Do zadań Komitetu Sterującego należy:
 - a) zatwierdzanie i dokonywanie regularnych przeglądów działalności szkoleniowej i edukacyjnej EKBiO stosownie do uzgodnionych potrzeb szkoleniowych i edukacyjnych w dziedzinie WPBiO;
 - b) zatwierdzanie corocznego programu kształcenia EKBO;
 - c) wybieranie i nadanie priorytetowego znaczenia działaniom szkoleniowym i edukacyjnym EKBiO, biorąc pod uwagę zasoby udostępnione EKBiO oraz wskazane wymogi dotyczące szkolenia i kształcenia;
 - d) wybór jednego lub kilku państw członkowskich, w których będą odbywały się działania szkoleniowe i edukacyjne EKBiO, oraz wybór instytucji prowadzących takie działania;
 - e) decydowanie o otwarciu poszczególnych działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO na udział państw trzecich na podstawie ogólnych ram politycznych określonych przez Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa;
 - f) przyjmowanie programów wszystkich działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO;
 - g) przyjmowanie do wiadomości sprawozdań z oceny kursów;
 - h) przyjmowanie do wiadomości ogólnego rocznego sprawozdania z działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO oraz przyjmowanie zaleceń zawartych w tym dokumencie; sprawozdanie to ma być przedkładane odpowiednim organom Rady;
 - i) wytyczanie ogólnego kierunku prac rady;
 - j) mianowanie przewodniczącego Rady Naukowej i przewodniczących poszczególnych składów tej rady;
 - k) podejmowanie decyzji niezbędnych z punktu widzenia funkcjonowania EKBiO, o ile decyzje takie nie podlegają kompetencjom innych organów;
 - l) zatwierdzanie budżetu rocznego i wszelkich budżetów korygujących – na podstawie wniosków przedstawianych przez kierownika;
 - m) zatwierdzanie rocznych sprawozdań finansowych i udzielanie absolutorium kierownikowi;

- n) zatwierdzanie dodatkowych zasad mających zastosowanie do wydatków, którymi zarządza EKBiO;
 - o) zatwierdzanie wszelkich umów finansowych oraz uzgodnień technicznych z Komisją, ESDZ, agencją Unii lub z państwem członkowskim, dotyczących finansowania lub realizowania wydatków EKBiO;
 - p) udział w procesie selekcji kierownika zgodnie z art. 11 ust. 3.
7. Komitet Sterujący zatwierdza swój regulamin.
8. Z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 2 ust. 6 przepisów finansowych mających zastosowanie do wydatków finansowanych przez EKBiO i do finansowania EKBiO, Komitet Sterujący stanowi większością kwalifikowaną w rozumieniu art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 10

Rada Naukowa

1. W skład rady wchodzi przedstawiciele wyższego szczebla z instytutów cywilnych i wojskowych oraz innych podmiotów wskazanych przez państwa członkowskie w celu wsparcia działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO oraz dyrektor IUESB lub jego przedstawiciel.
2. Przewodniczącą Rady Naukowej mianowany jest przez Komitet Sterujący spośród członków tej rady.
3. Na posiedzenia rady zapraszani są przedstawiciele Komisji i ESDZ.
4. Wysocy rangą przedstawiciele stowarzyszonych partnerów sieciowych są zapraszani do udziału w posiedzeniach rady w charakterze aktywnych obserwatorów.
5. Na posiedzenia rady zapraszani mogą być również jako obserwatorzy eksperci akademicy/naukowcy oraz urzędnicy wyższego szczebla reprezentujący Unię i instytucje krajowe. W razie potrzeby i w wyniku analizy poszczególnych przypadków na posiedzenia rady mogą być zapraszani eksperci akademicy oraz urzędnicy wyższego szczebla reprezentujący instytuty nienależące do sieci partnerów stowarzyszonych.
6. Do zadań rady należy:
 - a) wydawanie opinii naukowych i zaleceń dla Komitetu Sterującego;
 - b) realizacja – za pośrednictwem sieci – uzgodnionego rocznego programu kształcenia;
 - c) nadzór nad systemem e-uczenia się;
 - d) rozwijanie programów wszystkich działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO;
 - e) zapewnianie ogólnej koordynacji działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO prowadzonych przez wszystkie instytuty;
 - f) przegląd standardów działań szkoleniowych i edukacyjnych prowadzonych w poprzednim roku akademickim;
 - g) przedstawianie Komitetowi Sterującemu propozycji działań szkoleniowych i edukacyjnych na kolejny rok akademicki;
 - h) zapewnianie systematycznej oceny wszystkich działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO i zatwierdzanie sprawozdań z oceny kursów;
 - i) udział w przygotowaniu projektu ogólnego sprawozdania rocznego z działalności EKBiO;
 - j) wspieranie wdrażania europejskiej inicjatywy wymiany oficerów młodszych inspirowanej programem Erasmusa.
7. W celu wykonywania swoich zadań rada może obradować w różnych składach, w zależności od omawianego zagadnienia. Komitet Sterujący wyraża zgodę na te składy, a Rada opracowuje zasady i warunki regulujące tworzenie i funkcjonowanie tych składów. Każdy skład rady będzie przedstawiać ogólnej radzie co najmniej raz w roku sprawozdanie ze swojej działalności, po czym mandat odnośnego składu rady może zostać przedłużony.

8. Członek sekretariatu EKBiO będzie wspierać i wspomagać radę i każdy z jej składów. Osoba ta będzie uczestniczyć w posiedzeniach bez prawa głosu. Jeżeli nie będzie możliwe wskazanie żadnego innego kandydata, wspomniana osoba może jednocześnie przewodniczyć posiedzeniom.

9. Regulamin rady i każdego z jej składów przyjmowany jest przez Komitet Sterujący.

Artykuł 11

Kierownik

1. Kierownik:

- a) jest odpowiedzialny za działania EKBiO;
- b) jest jedynym przedstawicielem prawnym EKBiO;
- c) jest odpowiedzialny za zarządzanie sprawami finansowymi i administracyjnymi EKBiO;
- d) doradza on Komitetowi Sterującemu i radzie oraz wspiera ich prace; oraz
- e) reprezentuje EKBiO w zakresie działań szkoleniowych i edukacyjnych zarówno w ramach sieci, jak i poza nią.

2. Kandydatami na stanowisko kierownika są osoby o uznanym, wieloletnim doświadczeniu i wiedzy fachowej w dziedzinie szkolenia i kształcenia. Państwa członkowskie mogą proponować kandydatów na stanowisko kierownika. Członkowie personelu instytucji Unii i ESDZ mogą kandydować na to stanowisko, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

3. Proces wstępnej selekcji jest organizowany pod kierownictwem WP. Komisja dokonująca wstępnej selekcji składa się z trzech przedstawicieli ESDZ. Przewodniczy mu przewodniczący Komitetu Sterującego. Na podstawie wyników wstępnej selekcji WP dostarcza Komitetowi Sterującemu zalecenie wraz z listą co najmniej trzech kandydatów, sporządzoną w kolejności według preferencji komisji dokonującej wstępnej selekcji. Przynajmniej połowę kandydatów na liście powinny stanowić osoby pochodzące z państw członkowskich. Kandydaci przedstawiają swoje wizję EKBiO Komitetowi Sterującemu, po czym państwa członkowskie zostaną poproszone o uszeregowanie kandydatów w drodze tajnego głosowania pisemnego. WP mianuje kierownika jako członka personelu ESDZ.

4. Zadania kierownika obejmują w szczególności:

- a) podejmowanie wszystkich niezbędnych czynności, obejmujących przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikację ogłoszeń, w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania EKBiO;
- b) przygotowywanie wstępnego projektu rocznego sprawozdania EKBiO i wstępnego projektu programu prac EKBiO, które następnie przedkładane są Komitetowi Sterującemu na podstawie wniosków przedłożonych przez radę;
- c) koordynowanie realizacji programu prac EKBiO;
- d) utrzymywanie kontaktów z odpowiednimi organami w państwach członkowskich;
- e) utrzymywanie kontaktów z odpowiednimi zewnętrznymi podmiotami prowadzącymi szkolenia i kształcenie w dziedzinie WPZiB oraz WPBiO;
- f) zawieranie, w razie konieczności, uzgodnień technicznych dotyczących działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO z odpowiednimi organami i podmiotami prowadzącymi szkolenia i kształcenie w dziedzinie WPZiB oraz WPBiO;
- g) wykonywanie wszelkich innych zadań przydzielonych mu przez Komitet Sterujący.

5. Kierownik jest odpowiedzialny za zarządzanie sprawami finansowymi i administracyjnymi EKBiO, a w szczególności:

- a) sporządza wszelkie projekty budżetu i przedkłada je Komitetowi Sterującemu;
- b) przyjmuje budżety po ich zatwierdzeniu przez Komitet Sterujący;
- c) jest urzędnikiem zatwierdzającym w odniesieniu do budżetu EKBiO;
- d) otwiera jeden lub kilka rachunków bankowych w imieniu EKBiO;

- e) negocjuje, przedkłada Komitetowi Sterującemu i zawiera wszelkie umowy w sprawie finansowania lub uzgodnienia techniczne z Komisją, ESDZ lub z państwem członkowskim dotyczące finansowania lub realizowania wydatków EKBiO;
 - f) wybiera personel sekretariatu, wspomagany przez komisję selekcyjną;
 - g) negocjuje i podpisuje w imieniu EKBiO wszelkie wymiany listów w sprawie oddelegowania do EKBiO personelu sekretariatu;
 - h) negocjuje i podpisuje w imieniu EKBiO wszelkie umowy o pracę dla personelu opłacanego z budżetu EKBiO;
 - i) ogólnie reprezentuje EKBiO przy dokonywaniu wszystkich czynności prawnych mających skutki finansowe;
 - j) przedkłada Komitetowi Sterującemu roczne sprawozdania finansowe EKBiO.
6. Kierownik odpowiada za swoje działania przed Komitetem Sterującym.

Artykuł 12

Sekretariat EKBiO

1. Sekretariat wspomaga kierownika w wypełnianiu zadań kierownika.
2. Sekretariat zapewnia wsparcie Komitetowi Sterującemu, radzie z uwzględnieniem jej składów oraz instytutom w zarządzaniu działaniami szkoleniowymi i edukacyjnymi EKBiO oraz koordynowaniu i organizowaniu tych działań.
3. Sekretariat wspiera i wspomaga radę w zapewnianiu ogólnej jakości i spójności działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO oraz w zapewnianiu, by były one zgodne z kierunkiem rozwoju polityki Unii. W szczególności pomaga w zapewnieniu, by wszystkie etapy realizacji działań szkoleniowych i edukacyjnych – od opracowywania programów nauczania i treści aż po metodologię – odzwierciedlały najwyższe możliwe standardy.
4. Każdy z instytutów wchodzących w skład sieci EKBiO wyznacza punkt kontaktowy odpowiedzialny za kontakty sekretariatem, zajmujący się kwestiami organizacyjnymi i administracyjnymi związanymi z organizacją działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO.
5. Sekretariat ściśle współpracuje z Komisją i z ESDZ.

Artykuł 13

Personel EKBiO

1. Personel EKBiO stanowią:
 - a) personel oddelegowany do EKBiO przez instytucje Unii, ESDZ oraz agencje Unii;
 - b) eksperci krajowi oddelegowani do EKBiO przez państwa członkowskie;
 - c) personel kontraktowy, jeżeli nie wskazano żadnego eksperta krajowego na stanowisko asystenta administracyjno-finansowego, oraz po zatwierdzeniu przez Komitet Sterujący.
2. EKBiO może przyjmować stażystów oraz wizytujących ekspertów i nauczycieli akademickich.
3. Decyzję dotyczącą liczby personelu EKBiO oraz budżetu na kolejny rok podejmuje Komitet Sterujący – decyzja ta jest w wyraźny sposób związana z liczbą działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO oraz innych zadań określonych w art. 4.

4. Decyzja WP ⁽¹⁾ ustanawiająca zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do ESDZ stosuje się odpowiednio do ekspertów krajowych oddelegowanych do EKBiO przez państwa członkowskie. Unijny regulamin pracowniczy ma zastosowanie do pracowników oddelegowanych przez instytucje Unii Europejskiej, w tym do personelu kontraktowego opłacanego z budżetu EKBiO.
5. Komitet Sterujący, stanowiąc na wniosek WP, określa w niezbędnym zakresie warunki mające zastosowanie do stażystów oraz wizytujących ekspertów i nauczycieli akademickich.
6. Członkowie personelu EKBiO nie mogą zawierać umów ani podejmować żadnych zobowiązań finansowych w imieniu EKBiO bez uprzedniego pisemnego upoważnienia wydanego przez kierownika EKBiO.

ROZDZIAŁ III

FINANSOWANIE

Artykuł 14

Wkłady rzeczowe na rzecz działań szkoleniowych i edukacyjnych

1. Każde państwo członkowskie, instytucja Unii, agencja oraz instytut Unii, a także ESDZ pokrywa wszystkie koszty związane ze swoim uczestnictwem w EKBiO, w tym wynagrodzenia, dodatki, koszty podróży i diety oraz koszty organizacyjnego i administracyjnego wsparcia działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO.
2. Każdy uczestnik działań szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO pokrywa wszystkie koszty związane ze swoim uczestnictwem w tych działaniach.

Artykuł 15

Wsparcie ze strony ESDZ

1. ESDZ pokrywa koszty wynikające z udostępnienia kierownikowi oraz sekretariatowi EKBiO swoich pomieszczeń, w tym koszty technologii informacyjnych, koszty oddelegowania kierownika i koszty oddelegowania do sekretariatu EKBiO jednego członka personelu z kategorii asystentów.
2. ESDZ udziela EKBiO wsparcia administracyjnego niezbędnego do celów rekrutacji personelu i zarządzania nim oraz do celów wykonania budżetu EKBiO.

Artykuł 16

Wkład z budżetu Unii

1. EKBiO otrzymuje roczny lub wieloletni wkład z budżetu ogólnego Unii Europejskiej. Ten wkład może pokrywać w szczególności koszty wsparcia działań szkoleniowych i edukacyjnych, a także koszty ekspertów krajowych oddelegowanych do EKBiO przez państwa członkowskie oraz maksymalnie jednego pracownika kontraktowego.
2. Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na pokrycie wydatków związanych z EKBiO w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. wynosi 700 000 EUR. Decyzje sprawie finansowej kwoty odniesienia na kolejne okresy podejmuje Rada zgodnie z zaleceniem Komitetu Sterującego.
3. Po podjęciu przez Radę decyzji, o której mowa w ust. 2, umowa o finansowaniu z Komisją jest negocjowana przez kierownika EKBiO.

Artykuł 17

Wkłady dobrowolne

1. EKBiO może otrzymywać dobrowolne wkłady od państw członkowskich i instytutów lub innych darczyńców do celów finansowania konkretnych działań oraz zarządzać takimi wkładami. Wkłady takie są przeznaczane przez EKBiO na konkretne cele.

⁽¹⁾ Decyzja Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 23 marca 2011 r. ustanawiająca zasady mające zastosowanie do ekspertów krajowych oddelegowanych do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (Dz.U. C 12 z 14.1.2012, s. 8).

2. Uzgodnienia techniczne dotyczące wkładów, o których mowa w ust. 1, są negocjowane przez kierownika.

Artykuł 18

Realizacja projektów

1. EKBiO może składać wnioski o realizację projektów badawczych i innych projektów w dziedzinie WPZiB. EKBiO może pełnić funkcję koordynatora projektu lub jego uczestnika. Kierownik EKBiO może zostać włączony do prac „rady konsultacyjnej” takiego projektu. Może on powierzyć to zadanie przewodniczącemu jednego ze składów rady lub członkowi sekretariatu EKBiO.
2. Wkład pochodzący z tych projektów musi zostać ujęty w (skorygowanym) budżecie EKBiO, zostać przeznaczony na określony cel oraz wykorzystany zgodnie z zadaniami i celami EKBiO.

Artykuł 19

Przepisy finansowe

Przepisy finansowe przedstawione w załączniku mają zastosowanie do wydatków finansowanych przez EKBiO i do finansowania tych wydatków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY RÓŻNE

Artykuł 20

Uczestnictwo w działaniach szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO

1. We wszystkich działaniach szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO mogą uczestniczyć obywatele wszystkich państw członkowskich i państw przystępujących. Instytuty zajmujące się organizacją i prowadzeniem szkoleń zapewniają, aby zasada ta była stosowana bez wyjątku.
2. W działaniach szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO co do zasady mogą także uczestniczyć obywatele krajów kandydujących do przystąpienia do Unii oraz, w stosownych przypadkach, obywatele innych państw trzecich i organizacji, w szczególności w odniesieniu do działań szkoleniowych i edukacyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 2 lit. d).
3. Uczestnikami są członkowie cywilnego/dyplomatycznego/policyjnego/wojskowego personelu zajmującego się różnymi aspektami WPBiO oraz WPZiB oraz eksperci krajowi wysyłani na misje lub operacje w dziedzinie WPBiO.

Do uczestnictwa w działaniach szkoleniowych i edukacyjnych EKBiO mogą być zapraszani przedstawiciele między innymi organizacji międzynarodowych, organizacji pozarządowych, instytucji naukowych oraz mediów, a także środowiska przedsiębiorców.

4. Uczestnik, który ukończył kurs EKBiO, otrzymuje podpisane przez WP świadectwo. Komitet Sterujący sprawuje nadzór nad trybem wydawania świadectw. Świadectwo jest uznawane przez państwa członkowskie oraz przez instytucje Unii.

Artykuł 21

Współpraca

EKBiO współpracuje z organizacjami międzynarodowymi i innymi odpowiednimi podmiotami, takimi jak krajowe instytuty szkoleniowe i edukacyjne państw trzecich, w szczególności, lecz nie tylko z tymi, o których mowa w art. 5 ust. 2, oraz korzysta z wiedzy fachowej tych organizacji i podmiotów.

*Artykuł 22***Przepisy dotyczące bezpieczeństwa**

Przepisy określone w decyzji Rady 2013/488/UE ⁽¹⁾ mają zastosowanie do EKBiO.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 23***Ciągłość**

Zasady i przepisy przyjęte w celu wykonania decyzji 2013/189/WPZiB pozostają w mocy do celów wykonania niniejszej decyzji w zakresie, w jakim są zgodne z przepisami niniejszej decyzji, i do czasu, aż zostaną zmienione lub uchylone.

*Artykuł 24***Uchylenie**

Niniejszym uchyla się decyzję 2013/189/WE.

*Artykuł 25***Wejście w życie i wygaśnięcie**

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie dnia 1 stycznia 2017 r. Niniejsza decyzja zostaje poddana przeglądowi stosownie do potrzeb, a w każdym razie nie później niż sześć miesięcy przed jej wygaśnięciem.
2. Niniejsza decyzja wygasa dnia 2 stycznia 2021 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
M. LAJČÁK
Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 274 z 15.10.2013, s. 1).

ZAŁĄCZNIK

Przepisy finansowe mające zastosowanie do wydatków finansowanych przez EKBiO i do finansowania wydatków EKBiO

Artykuł 1

Zasady budżetowe

1. Budżet EKBiO, sporządzany w euro, jest aktem ustalającym i zatwierdzającym, w odniesieniu do każdego roku budżetowego, wszystkie dochody EKBiO i wszystkie wydatki finansowane przez EKBiO.
2. Dochody i wydatki w budżecie równoważą się.
3. Żadne dochody ani wydatki finansowane przez EKBiO nie mogą być realizowane w inny sposób niż przez przydzielenie ich do odpowiedniej pozycji w budżecie.

Artykuł 2

Przyjmowanie budżetów

1. Kierownik sporządza co roku projekt budżetu na kolejny rok budżetowy, który rozpoczyna się w dniu 1 stycznia, a kończy w dniu 31 grudnia tego samego roku. Projekt budżetu obejmuje środki uznane za niezbędne do pokrycia wydatków, które mają być finansowane przez EKBiO w tym okresie, a także prognozę dotyczącą dochodów, które mają pokryć takie wydatki.
2. Środki klasyfikuje się, stosownie do potrzeb, według rodzaju lub celu w rozdziałach i artykułach. Projekt zawiera szczegółowe uwagi do poszczególnych artykułów.
3. Dochody obejmują dobrowolne wkłady państw członkowskich lub innych darczyńców, jak również roczny wkład z budżetu ogólnego Unii Europejskiej.
4. Do dnia 31 marca kierownik przedkłada szczegółowe sprawozdanie budżetowe dotyczące poprzedniego roku budżetowego. Do dnia 31 lipca kierownik EKBiO przedstawia Komitetowi Sterującemu projekt budżetu na następny rok budżetowy.
5. Do dnia 31 października Komitet Sterujący zatwierdza projekt budżetu.
6. W przypadku gdy EKBiO otrzymuje wieloletni wkład z budżetu ogólnego Unii, Komitet Sterujący zatwierdza roczny budżet w drodze konsensusu.

Artykuł 3

Przesunięcia środków

W przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności, o przesunięciach środków między liniami budżetowymi lub działami budżetu w ramach wkładu, o którym mowa w art. 16, nieprzekraczających 25 % tych linii budżetowych lub działów budżetu, może decydować kierownik, który informuje Komitet Sterujący o takich przesunięciach. Przesunięcia środków między liniami budżetowymi lub działami budżetu przekraczające 25 % wspomnianych linii budżetowych lub działów budżetu są przedkładane Komitetowi Sterującemu do zatwierdzenia w formie budżetu korygującego.

Artykuł 4

Przeniesienia środków

1. Środki niezbędne do pokrycia zobowiązań prawnych zaciągniętych przed dniem 31 grudnia danego roku budżetowego przenoszone są na następny rok budżetowy.

2. Środki pochodzące z wkładów dobrowolnych są przenoszone na następny rok budżetowy.
3. Środki pochodzące z projektów są przenoszone na następny rok budżetowy.
4. Kierownik może, za zgodą Komitetu Sterującego, przenieść na następny rok budżetowy inne środki z budżetu.
5. Na koniec roku budżetowego pozostałe środki zostają anulowane.

Artykuł 5

Wykonanie budżetu i zarządzanie personelem

Do celów wykonania budżetu i zarządzania personelem EKBiO w największym możliwym zakresie wykorzystuje istniejące struktury administracyjne Unii, zwłaszcza ESDZ.

Artykuł 6

Rachunki bankowe

1. Wszelkie rachunki bankowe EKBiO otwierane są w renomowanej instytucji finansowej mającej siedzibę zarządu w państwie członkowskim i są to rachunki bieżące lub krótkoterminowe w euro.
2. Stan żadnego rachunku nie może zostać przekroczony.

Artykuł 7

Płatności

Wszelkie płatności z rachunku EKBiO wymagają dwóch podpisów: kierownika EKBiO oraz innego członka personelu EKBiO.

Artykuł 8

Rachunkowość

1. Kierownik zapewnia, aby sprawozdania finansowe EKBiO przedstawiające dochody, wydatki i wykaz majątku były prowadzone zgodnie z przyjętymi w skali międzynarodowej standardami rachunkowości dla sektora publicznego.
2. Kierownik przedkłada Komitetowi Sterującemu sprawozdanie finansowe za dany rok budżetowy nie później niż dnia 31 marca roku następnego wraz ze szczegółowym sprawozdaniem, o którym mowa w art. 2 ust. 4.
3. Niezbędne usługi rachunkowe zleca się usługodawcom zewnętrznym.

Artykuł 9

Audyt

1. Audyt sprawozdań finansowych EKBiO przeprowadzany jest co roku.
2. Niezbędne usługi w zakresie audytu mogą zostać zlecone usługodawcom zewnętrznym.
3. Sprawozdania z audytu udostępnia się Komitetowi Sterującemu wraz ze szczegółowym sprawozdaniem, o którym mowa w art. 2 ust. 4.

*Artykuł 10***Absolutorium**

1. Na podstawie szczegółowego sprawozdania, rocznego sprawozdania finansowego oraz rocznego sprawozdania z audytu Komitet Sterujący podejmuje decyzję to tym, czy należy udzielić kierownikowi absolutorium z wykonania budżetu EKBiO.
 2. Kierownik podejmuje wszelkie stosowne działania, by zapewnić Komitet Sterujący o tym, że absolutorium może zostać udzielone, i by odnieść się do ewentualnych uwag zawartych w decyzji o udzieleniu absolutorium.
-

DECYZJA RADY (WPZiB) 2016/2383**z dnia 21 grudnia 2016 r.****w sprawie wspierania przez Unię Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię Unii Europejskiej przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (zwaną dalej „strategią”); rozdział III strategii zawiera wykaz środków, które należy podjąć zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich w celu zwalczania rozprzestrzeniania tej broni.
- (2) Unia aktywnie wdraża strategię i wprowadza w życie środki wymienione w rozdziale III strategii, w szczególności poprzez przeznaczanie zasobów finansowych na wspieranie określonych projektów prowadzonych przez instytucje wielostronne, takie jak Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA).
- (3) W dniu 17 listopada 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB ⁽¹⁾ dotyczące upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia. To wspólne stanowisko wzywa między innymi do działania na rzecz zawierania z MAEA kompleksowych porozumień o zabezpieczeniach i przystępowania do protokołów dodatkowych oraz zobowiązuje Unię do działania na rzecz przekształcenia kompleksowych porozumień o zabezpieczeniach i protokołów dodatkowych w standardy systemu weryfikacji MAEA.
- (4) W dniu 17 maja 2004 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2004/495/WPZiB ⁽²⁾ dotyczące wspierania działań MAEA w ramach planu bezpieczeństwa jądrowego i w ramach wprowadzania w życie strategii.
- (5) W dniu 18 lipca 2005 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2005/574/WPZiB ⁽³⁾ dotyczące wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii.
- (6) W dniu 12 czerwca 2006 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2006/418/WPZiB ⁽⁴⁾ dotyczące wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii.
- (7) W dniu 14 kwietnia 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/314/WPZiB ⁽⁵⁾ dotyczące wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii.

⁽¹⁾ Wspólne stanowisko Rady 2003/805/WPZiB z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia (Dz.U. L 302 z 20.11.2003, s. 34).

⁽²⁾ Wspólne działanie Rady 2004/495/WPZiB z dnia 17 maja 2004 r. w sprawie wspierania działań MAEA w ramach Planu Bezpieczeństwa Jądrowego i w ramach wprowadzania w życie strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 182 z 19.5.2004, s. 46).

⁽³⁾ Wspólne działanie Rady 2005/574/WPZiB z dnia 18 lipca 2005 r. dotyczące wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 193 z 23.7.2005, s. 44).

⁽⁴⁾ Wspólne działanie Rady 2006/418/WPZiB z dnia 12 czerwca 2006 r. w sprawie wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 165 z 17.6.2006, s. 20).

⁽⁵⁾ Wspólne działanie Rady 2008/314/WPZiB z dnia 14 kwietnia 2008 r. dotyczące wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 107 z 17.4.2008, s. 62).

- (8) W dniu 27 września 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/585/WPZiB ⁽¹⁾ dotyczącą wspierania działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii.
- (9) W dniu 21 października 2013 r. przyjęła decyzję 2013/517/WPZiB ⁽²⁾ dotyczącą wspierania przez Unię działań MAEA w dziedzinie bezpieczeństwa jądowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii.
- (10) W dniu 8 maja 2016 r. weszła w życie poprawka do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądowych (ACPPNM). Unia i jej państwa członkowskie wspierały tę poprawkę poprzez szeroko zakrojone działania dyplomatyczne oraz finansowanie działań MAEA w tym zakresie. Po jej wejściu w życie będą wymagane stałe wysiłki, aby zapewnić egzekwowanie ACPPNM na poziomie krajowym oraz jej upowszechnienie.
- (11) MAEA realizuje te same cele, określone w motywach 3–10, poprzez wdrażanie swojego planu jądowego bezpieczeństwa fizycznego, który w całości finansowany jest przez dobrowolne wkłady do funduszu MAEA na rzecz jądowego bezpieczeństwa fizycznego.
- (12) Unia zaangażowała się w zwiększenie jądowego bezpieczeństwa fizycznego na całym świecie i gotowa jest nadal wspierać państwa trzecie w tym zakresie. Unia z zadowoleniem przyjmuje niedawno podjęte działania na rzecz wzmocnienia programu jądowego bezpieczeństwa fizycznego MAEA, a także międzynarodową konferencję na temat jądowego bezpieczeństwa fizycznego: „Zobowiązania i działania”, organizowaną przez MAEA w dniach 5–9 grudnia 2016 r. Unia zmierza do utrzymania trwałości i skuteczności wdrożenia wspólnych działań 2004/495/WPZiB, 2005/574/WPZiB, 2006/418/WPZiB i 2008/314/WPZiB oraz decyzji 2010/585/WPZiB, wspierających plany jądowego bezpieczeństwa fizycznego MAEA (zwanym dalej „poprzednimi wspólnymi działaniami i decyzjami”) i jest zaangażowana na rzecz udzielania dalszego wsparcia z myślą o przyjęciu planu jądowego bezpieczeństwa fizycznego MAEA na lata 2018–2021. Zostanie podjęta ścisła koordynacja prac z inicjatywą UE w zakresie centrów doskonałości ds. substancji chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądowych (CBRN), a także z innymi inicjatywami i programami, aby uniknąć powielania działań oraz maksymalnie zwiększyć efektywność pod względem kosztów i stale zmniejszać ryzyko.
- (13) Techniczne wdrażanie niniejszej decyzji należy powierzyć MAEA, która z racji wieloletniej i ogólnie uznawanej wiedzy fachowej w dziedzinie jądowego bezpieczeństwa fizycznego mogłaby znacząco zwiększyć odnośne zdolności w krajach docelowych. Projekty wspierane przez Unię mogą być finansowane wyłącznie przez dobrowolne wkłady do funduszu MAEA na rzecz jądowego bezpieczeństwa fizycznego. Wkłady te, które ma zapewnić Unia, będą niezbędne do umożliwienia MAEA odgrywania kluczowej roli w dziedzinie jądowego bezpieczeństwa fizycznego, wspierając starania krajów na rzecz wypełnienia ich obowiązków w zakresie jądowego bezpieczeństwa fizycznego.
- (14) Odpowiedzialność za jądowe bezpieczeństwo fizyczne w danym państwie leży wyłącznie w gestii tego państwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. W celu natychmiastowego i praktycznego wdrożenia niektórych elementów strategii, Unia wspiera działania MAEA w dziedzinie jądowego bezpieczeństwa fizycznego, aby osiągnąć następujące cele:
- a) poczynienie postępów w upowszechnieniu międzynarodowych instrumentów dotyczących nierozprzestrzeniania i jądowego bezpieczeństwa fizycznego;
 - b) zapewnienie wsparcia państwom w tworzeniu miejscowego potencjału technicznego, naukowego i ludzkiego, niezbędnego dla skutecznego i trwałego jądowego bezpieczeństwa fizycznego;
 - c) zwiększenie potencjału w zakresie zapobiegania czynom zabronionym lub umyślnym nieuprawnionym działaniom w związku z materiałami jądowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną, a także wykrywanie takich czynów lub działań oraz reagowanie na nie i ochrona przed nimi osób, mienia, środowiska i społeczeństwa;
 - d) zwiększenie wykrywania nielegalnego handlu materiałami jądowymi i innymi materiałami promieniotwórczymi oraz reagowania na ten handel;
 - e) przyczynianie się do bezpieczeństwa informatycznego w dziedzinie jądowej;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/585/WPZiB z dnia 27 września 2010 r. w sprawie wspierania działań Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) w zakresie bezpieczeństwa jądowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 10).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/517/WPZiB z dnia 21 października 2013 r. w sprawie wspierania przez Unię działań Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej w zakresie bezpieczeństwa jądowego i weryfikacji oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia (Dz.U. L 281 z 23.10.2013, s. 6).

- f) zwiększenie bezpieczeństwa fizycznego źródeł promieniotwórczych, w celu ich bezpiecznego przechowywania w krajach potrzebujących wsparcia, w tym poprzez odesłanie do kraju pochodzenia lub do dostawcy;
 - g) zwiększenie ochrony fizycznej materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych.
2. Projekty te mają na celu:
- a) zapewnianie trwałości i skuteczności wsparcia udzielanego na podstawie poprzednich wspólnych działań i decyzji;
 - b) wzmacnianie miejscowej infrastruktury poszczególnych państw wspierającej jądrowe bezpieczeństwo fizyczne;
 - c) wzmacnianie prawnej i regulacyjnej infrastruktury państw;
 - d) wzmacnianie systemów i środków bezpieczeństwa fizycznego materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych;
 - e) wzmocnienie infrastruktury instytucjonalnej w państwach oraz ich zdolności w zakresie radzenia sobie z materiałami jądrowymi i promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną;
 - f) zwiększanie możliwości państw w zakresie reagowania i odporności na cyberprzestępczość oraz łagodzenia jej wpływu na jądrowe bezpieczeństwo fizyczne;
 - g) zwiększanie potencjału w zakresie kształcenia i szkolenia w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego;
 - h) zapewnianie ukierunkowanego i ciągłego wsparcia dla wykonania i upowszechnienia poprawki do Konwencji o ochronie fizycznej materiałów jądrowych.
3. Przygotowania do niniejszej decyzji opierają się na informacjach dostępnych już dla MAEA oraz na wynikach zadań przeprowadzonych na mocy poprzednich wspólnych działań i decyzji.
4. Szczegółowy opis projektów przedstawiono w załączniku. Wykaz krajów docelowych opiera się na określeniu potrzeb na podstawie analizy braków, zgodnie z istniejącymi zintegrowanymi planami wspierania jądrowego bezpieczeństwa fizycznego (INSSP), lub na podstawie propozycji przyjętej przez Sekretariat MAEA. Wykaz krajów i subregionów beneficjentów powinien zostać określony przez państwa członkowskie Unii w konsultacji z MAEA.

Artykuł 2

1. Za wdrożenie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „WP”).
2. Projekty, o których mowa w art. 1 ust. 2, realizowane są przez MAEA działającą jako jednostka realizująca. MAEA wykonuje swoje zadanie pod kierownictwem WP. W tym celu WP dokonuje niezbędnych ustaleń z MAEA.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 9 361 204,23 EUR.
2. Wydatkami finansowanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu Unii.
3. Komisja nadzoruje należyte zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu Komisja zawiera umowę o finansowaniu z MAEA. Zgodnie z umową o finansowaniu MAEA jest zobowiązana do zapewnienia wyeksponowania wkładu Unii stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dąży do zawarcia umowy o finansowaniu, o której mowa w ust. 3, w jak najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje Radę o wszelkich związanych z tym trudnościach oraz o dacie zawarcia umowy o finansowaniu.

Artykuł 4

1. WP składa Radzie sprawozdania z wdrażania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez MAEA. Sprawozdania te stanowią dla Rady podstawę do dokonania oceny.
2. Komisja dostarcza informacji na temat finansowych aspektów realizacji projektów, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.
2. Niniejsza decyzja wygasa 36 miesięcy po dacie zawarcia umowy o finansowaniu między Komisją a MAEA lub 12 miesięcy po dacie przyjęcia niniejszej decyzji, jeżeli umowa o finansowaniu nie zostanie do tego czasu zawarta.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
M. LAJČÁK
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wsparcie Unii dla działań MAEA w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz w ramach wdrażania strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia

Kwalifikowalność i wybór państw odbiorców

Państwa kwalifikujące się do otrzymania wsparcia na mocy niniejszej decyzji obejmują wszystkie państwa członkowskie MAEA potrzebujące wsparcia w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, z zastrzeżeniem podjęcia przez Unię decyzji, na podstawie propozycji MAEA. MAEA może wprowadzać zmiany do propozycji, w formie pisemnej, adresowane do Unii wraz z uzasadnieniem proponowanych zmian. Zmiany będą wprowadzane w życie po wyrażeniu zgody przez Unię. Wybór państw odbiorców (zwanymi dalej „krajami beneficjentami”) zgodnie z niniejszą decyzją powinien opierać się na ocenach i danych już dostępnych dla MAEA, uzyskanych również na mocy poprzednich decyzji Rady oraz w konsultacji z odpowiednimi organami Rady, aby zapewnić maksymalną skuteczność działania. Zapewniona zostanie ścisła koordynacja z inicjatywą w zakresie centrów doskonałości, projektami finansowanymi przez Komisję Europejską, jak również z innymi inicjatywami i programami, aby uniknąć powielania działań oraz maksymalnie zwiększyć efektywność pod względem kosztów i stale zmniejszać ryzyko poprzez zarządzanie posiedzeniami w ramach inicjatywy UE w zakresie centrów doskonałości ds. CBRN w trakcie dorocznych spotkań między Wspólnym Centrum Badawczym a Sekretariatem MAEA oraz przy okazji dorocznego posiedzenia plenarnego Centrów Wspierania Jądrowego Bezpieczeństwa Fizycznego (NSSC). Wykorzystanie środków finansowych na konkretne działania będzie zgodne z unijnymi priorytetami i będzie podlegać regularnym uprzednim konsultacjom. Niektóre działania, takie jak Regionalne Kursy Szkoleniowe (RTC) i Międzynarodowe Kursy Szkoleniowe (ITC), będą organizowane przez państwa niebędące krajami beneficjentami. Stanowi to wkład w działania MAEA przez państwo przyjmujące.

Każdy projekt zawiera wykaz krajów beneficjentów uzgodniony między Unią a MAEA. Projekty będą realizowane w wybranych państwach w tych regionach i mogą obejmować działania w następujących obszarach:

- 1) trwałość i skuteczność wsparcia udzielanego za pośrednictwem poprzednich wspólnych działań i decyzji;
- 2) wzmocnianie miejscowej infrastruktury poszczególnych państw wspierającej jądrowe bezpieczeństwo fizyczne;
- 3) wzmocnianie prawnej i regulacyjnej infrastruktury państw;
- 4) wzmocnianie systemów i środków bezpieczeństwa fizycznego w odniesieniu do materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych;
- 5) wzmocnianie infrastruktury instytucjonalnej w państwach oraz ich zdolności w zakresie radzenia sobie z materiałami jądrowymi i promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną;
- 6) zwiększanie reagowania i odporności państw na cyberprzestępczość oraz łagodzenia jej wpływu na bezpieczeństwo narodowe i jądrowe bezpieczeństwo fizyczne;
- 7) zajęcie się bezpieczeństwem fizycznym źródeł promieniotwórczych poprzez odesłanie źródeł;
- 8) środki zapobiegawcze i ochronne wobec zagrożeń wewnętrznych oraz rozliczanie i kontrola materiałów jądrowych.

I. PROJEKTY

Projekt 1:

Wsparcie dla wykonania i upowszechnienia ACPPNM

ACPPNM weszła w życie w dniu 8 maja 2016 r. Na mocy ACPPNM dla państw prawnie wiążące staje się ustanowienie, wdrożenie i utrzymywanie odpowiedniego systemu ochrony fizycznej w oparciu o 12 podstawowych zasad, mającego zastosowanie do materiałów jądrowych i obiektów jądrowych znajdujących się pod ich jurysdykcją w zakresie wykorzystania, przechowywania i transportu na poziomie krajowym w celach pokojowych. Projekt będzie koncentrował się na wykonywaniu, budowaniu potencjału i rozpowszechnieniu ACPPNM. Na mocy ACPPNM dla państw stron prawnie wiążące staje się zapewnienie ochrony obiektów i materiałów jądrowych w zakresie wykorzystania, przechowywania i transportu na poziomie krajowym w celach pokojowych oraz przewidziana jest rozszerzona współpraca między państwami dotycząca szybkich środków służących zlokalizowaniu i odzyskaniu skradzionych lub utraconych materiałów jądrowych, łagodzenie wszelkich promieniotwórczych skutków sabotażu oraz zapobieganie powiązanym czynom zabronionym i zwalczanie ich.

Cele projektu:

- wspieranie wykonywania ACPNNM,
- wzmocnienie krajowych ram prawnych i regulacyjnych, a także potencjału państw w zakresie tworzenia regionalnej wymiany najlepszych rozwiązań mających zastosowanie do każdego organu zajmującego się bezpieczeństwem fizycznym materiałów jądrowych pozostających pod kontrolą regulacyjną lub poza nią,
- zapewnienie państwom efektywnych pod względem kosztów sposobów wspierania ich w wypełnianiu zobowiązań krajowych, regionalnych i międzynarodowych oraz w przyjmowaniu wiążących i międzynarodowych instrumentów prawnych,
- dalsze wzmocnienie współpracy międzynarodowej, aby ustanowić – zgodnie z prawem krajowym każdego państwa i w ramach ACPNNM – skuteczne środki ochrony fizycznej materiałów jądrowych i obiektów jądrowych.

Opis projektu:

- działania określone w INSSP w dziesięciu państwach dotyczące wykonywania zobowiązań w ramach ACPNNM zostaną przełożone na konkretne działania. Zostaną określone etapy zajmowania się odnośnymi kwestiami prowadzące do wypracowania trwałych rozwiązań dla państw w celu wzmocnienia systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Uzgodniony harmonogram i zobowiązania zapewnią kompleksową realizację planów,
- przegląd materiałów szkoleniowych: zostaną opracowane nowe ćwiczenia szkoleniowe, aby przyczynić się do lepszego zrozumienia ze strony odbiorców.

Spodziewane wyniki projektu:

- zwiększenie potencjału państw w zakresie wypełniania zobowiązań w ramach ACPNNM,
- rozpoczęcie dalszego rozwijania i wzmocniania ram regulacyjnych w zakresie ochrony fizycznej,
- opracowanie dokumentu z wytycznymi do wykorzystywania przez państwa w celu rozwijania krajowego potencjału w zakresie regulacji, weryfikacji, oceny i inspekcji obiektów jądrowych w celu zapewnienia jądrowego bezpieczeństwa fizycznego podczas cyklu życia obiektu jądrowego.

Projekt 2:**Trwały projekt**

Proponowany trwały projekt opiera się na intensywnych pracach nad ramami służącymi wykrywaniu, ustanowionymi na mocy decyzji 2013/517/WPZiB. Jest on wynikiem czterech misji służących ocenie skutków poprzednich wspólnych działań i decyzji przeprowadzonych na Kubie, w Indonezji, Jordanii, Libanie, Malezji i Wietnamie. Te sześć państw zwróciło się do MAEA o wsparcie w zakresie ich INSSP w ramach tego projektu.

Projekt ma zapewnić narzędzia służące wspieraniu struktur służących wykrywaniu problemów związanych z jądrowym bezpieczeństwem fizycznym tj. zintegrowanego zestawu systemów i środków jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, opartego na odpowiednich ramach prawnych i regulacyjnych niezbędnych do wdrożenia krajowej strategii wykrywania materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych pozostających poza kontrolą regulacyjną. Proponowany projekt jest zgodny ze wsparciem już udzielonym przez Unię polegającym na dostarczaniu urządzeń do wykrywania, takiego jak bramki dozymetryczne (RPM) i urządzenia przenośne.

2.1. Narzędzia szkoleniowe do konserwacji**Cele projektu:**

- wspieranie państw w zapewnianiu dostępności miejscowego wsparcia technicznego i naukowego oraz w rozwijaniu zasobów ludzkich, które są niezbędne dla skutecznego i trwałego jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- zapewnienie optymalnego wykorzystania i właściwej konserwacji sprzętu podarowanego przez Unię podczas całego cyklu życia.

Opis projektu:

- właściwa konserwacja ma kluczowe znaczenie dla wykrywania kradzieży, sabotażu, nieupoważnionego dostępu, nielegalnego przekazania lub innych działań dokonywanych w złym zamiarze w związku z materiałami jądrowymi, innymi substancjami promieniotwórczymi lub powiązanymi z nimi obiektami, oraz reagowania na te czyny lub działania. Zostaną wprowadzone narzędzia szkoleniowe do konserwacji urządzeń do wykrywania (bramek dozymetrycznych i urządzeń przenośnych). Zostaną opracowane narzędzia-atrapy, z myślą o specjalnych szkoleniach z ich konserwacji, oprócz ich prawidłowego użytkowania,
- szkolenie z konserwacji urządzeń do wykrywania.

Spodziewane wyniki projektu:

- utrzymanie wsparcia dostarczonego przez MAEA na rzecz wdrażania ram służących wykrywaniu,
- zapewnienie, aby materiały szkoleniowe były dostępne i wykorzystywane do kontynuowania szkoleń wszystkich nowych członków personelu, których to dotyczy; prototypowe materiały szkoleniowe zostaną przekazane państwom członkowskim Unii za pośrednictwem Grupy Roboczej ds. Nieprolifracji (CONOP),
- zapewnienie, aby urządzenia do wykrywania mogły być konserwowane przez organy w krajach beneficjentach w celu użytkowania przez jak najdłuższy okres.

2.2. Narzędzia oprogramowania wykorzystywane przez organy regulacyjne

Informacje mają zasadnicze znaczenie dla skutecznego funkcjonowania RPM. Opracowanie wspólnych formatów danych i protokołów testowania umożliwia skuteczną komunikację między wieloma podmiotami. Zintegrowanie danych z urządzeń wykrywających, takich jak RPM, pochodzących od różnych dostawców z sieciami informacyjnymi jest istotnym elementem wypracowania skutecznego ogólnego systemu wykrywania. Projekt ten mógłby pomóc państwom w znaczącej poprawie ich skuteczności operacyjnej poprzez zintegrowanie systemu wykrywania z krajowymi sieciami wymiany danych. Wymiana informacji między lokalizacją a operatorami może ograniczyć powielanie się inspekcji oraz szybko wyjaśnić przypadkowe i fałszywe alarmy związane z wieloma pasywnymi systemami wykrywania.

W ramach tego projektu zostałby wdrożony zintegrowany system za pomocą narzędzi oprogramowania, aby usprawnić proces analizy i przedstawiać zalecenia w zakresie odpowiedniego sprzętu. Informacje zwrotne od organu regulacyjnego do lokalnej stacji RPM zwiększą skuteczność systemu i będą wspierać działania pracowników zajmujących się bezpośrednio tymi zagadnieniami.

Cele projektu:

- wspieranie państw w zapewnianiu dostępności miejscowego wsparcia technicznego i naukowego oraz w rozwijaniu zasobów ludzkich, które są niezbędne dla skutecznego i trwałego jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- harmonizacja sygnalizacji alarmowych, zapewnienie jej porównywalności pomiędzy różnymi dostawcami sprzętu.

Opis projektu:

- wspieranie organów regulacyjnych w integracji danych i harmonizacji oprogramowania alarmowego, tak aby porównywać dane od różnych dostawców i zapewnić, aby podejmowanie decyzji regulacyjnych opierało się na prawidłowych informacjach,
- narzędzie pilotażowe zostanie dostarczone i przetestowane przez zainteresowane podmioty w każdym państwie. Będą one wykonywać ćwiczenia symulacyjne przy wsparciu MAEA w formie misji eksperckich. Powstanie sprawozdanie testowe z narzędzia szkoleniowego, które to sprawozdanie zostanie włączone do sprawozdania końcowego. Informacje zwrotne od organu regulacyjnego do lokalnych stacji RPM zwiększą skuteczność systemu i będą wspierać działania pracowników zajmujących się bezpośrednio tymi zagadnieniami.

Spodziewane wyniki projektu:

- włączenie modułu szkoleniowego do opracowanego systemu, jak również interaktywny specjalistyczny system dotyczący fałszywych alarmów. Narzędzie prototypowe zostanie dostarczone i przetestowane przez zainteresowane podmioty w każdym państwie. Moduł szkoleniowy do opracowanego systemu zostanie włączony do systemu, jak również interaktywny specjalistyczny system dotyczący fałszywych alarmów. Powstanie specjalne sprawozdanie testowe z narzędzia przygotowanego na szkolenie, które to sprawozdanie zostanie przesłane Komisji. Prototypowe materiały zostaną przekazane państwom członkowskim Unii za pośrednictwem CONOP,

- przeprowadzenie testu próbnego w jednym państwie, wykonanie analizy i sformułowanie wymogów dla wprowadzenia zmian na podstawie sprawozdania z wyników testu,
- harmonizacja na poziomie organów regulacyjnych, a w konsekwencji pomiędzy tymi organami w ramach ich współpracy regionalnej i międzynarodowej, wykrywanie materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych oraz reagowania na nie,
- uruchomienie jednego funkcjonującego prototypu w każdym kraju,
- włączenie protokołu do przyszłych zamówień RPM w celu uwzględnienia szczególnych wymogów związanych z oprogramowaniem.

Projekt 3:

Zwiększenie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego z położeniem nacisku na sąsiedztwo UE i na Amerykę Łacińską

Celem tego projektu jest zwiększenie zdolności krajowych do opracowywania i sporządzania ram prawnych i regulacyjnych oraz budowanie w państwach członkowskich MAEA potencjału w zakresie ustanowienia kompleksowego krajowego systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Unia Europejska zainicjowała w Afryce Subsaharyjskiej regionalny projekt dotyczący bezpieczeństwa fizycznego, bezpieczeństwa jądrowego i zabezpieczenia produkcji uranu, transportu i bezpiecznego zarządzania źródłami promieniotwórczymi. Projekt ten rozwija działania związane z jądrowym bezpieczeństwem fizycznym podobne do działań proponowanych w niniejszym projekcie. W związku z tym MAEA skorzysta z informacji zwrotnych i wyników projektu unijnego, aby całościowo lub częściowo zrealizować działania w odnośnych regionach. Program jest zgodny z kierunkiem określonym w GC/RES/10 OP 13, w którym zachęcano sekretariat to ułatwienia procesu koordynacji odnoszącego się do powiązań między bezpieczeństwem jądrowym a jądrowym bezpieczeństwem fizycznym. Zaangażowane będą dwa działy MAEA: NRSW (bezpieczeństwo jądrowe) i NSNS (jądrowe bezpieczeństwo fizyczne) w ramach podejścia do potencjału subregionalnego.

3.1. Zwiększenie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego

Cel projektu:

- zwiększenie potencjału państw w zakresie zapobiegania czynom zabronionym lub umyślnym nieuprawnionym działaniom w związku z materiałami jądrowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną, w tym również w stosownych przypadkach poprzez regionalne starania na rzecz budowania potencjału, a także wykrywanie takich czynów lub działań oraz reagowanie na nie i ochrona przed nimi osób, mienia, środowiska i społeczeństwa.

Opis projektu:

- działania określone w INSSP w dziesięciu państwach dotyczące wdrażania krajowych systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego zostaną przełożone na konkretne działania. Zostaną określone etapy zajmowania się odnośnymi kwestiami prowadzące do wypracowania trwałych rozwiązań dla państwa w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Uzgodniony harmonogram oraz zobowiązania zapewnią kompleksową realizację planów, które będą wykonywane po kontrolach krzyżowych z istniejącymi projektami centrów doskonałości UE ds. CBRN.

Spodziewane wyniki projektu:

- zwiększenie krajowego potencjału w krajach beneficjentach.

3.2. Wzmocnienie krajowych ram prawnych i regulacyjnych dotyczących jądrowego bezpieczeństwa fizycznego

Cel projektu:

- wzmocnienie krajowych ram prawnych i regulacyjnych, a także potencjału państw w zakresie rozwoju regionalnej wymiany najlepszych praktyk, mających zastosowanie do każdego organu zajmującego się bezpieczeństwem fizycznym materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych pozostających pod kontrolą regulacyjną albo poza nią,
- zapewnienie państwom efektywnych pod względem kosztów sposobów pomocy w wypełnianiu zobowiązań krajowych, regionalnych i międzynarodowych, w przyjmowaniu wiążących i międzynarodowych instrumentów prawnych oraz w zaangażowaniu na rzecz niewiążących instrumentów prawnych.

Opis projektu:

- organizowanie misji eksperckich w celu zidentyfikowania luk w istniejących przepisach ustawowych i wykonawczych; wspieranie państw w dostosowaniu w razie potrzeby poprzez optymalne wykorzystanie europejskiego prawodawstwa w odnośnych obszarach,
- wykorzystywanie w stosownych przypadkach synergii z innymi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Światowa Organizacja Ciepłoty,
- dalsze prowadzenie dyskusji w państwach uczestniczących na temat strategii tych państw oraz zapewnienie im wsparcia na rzecz budowy ich infrastruktury krajowej,
- zwiększanie świadomości decydentów politycznych w zakresie znaczenia odpowiednich przepisów ustawowych i wykonawczych dotyczących jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- włączanie INSSP państw uczestniczących.

Spodziewane wyniki projektu:

- pomoc w opracowywaniu przepisów ustawowych i wykonawczych dla krajów,
- aktualizacja przepisów ustawowych i wykonawczych w razie potrzeby,
- sprawozdanie określające aktualny stan i zalecenia dotyczące ram prawnych i regulacyjnych danego państwa,
- zobowiązanie państwa do wdrożenia zaleceń i do zorganizowania u siebie działań następczych po upływie dwóch lat,
- opracowanie i ocena wyników,
- włączenie osiągnięć do sprawozdania końcowego.

3.3. Bezpieczeństwo fizyczne źródeł promieniotwórczych

Cele projektu:

- wzmocnienie państwowej infrastruktury regulacyjnej w zakresie bezpieczeństwa fizycznego źródeł promieniotwórczych oraz obiektów i powiązanych działań, w tym również transportu,
- w stosownych przypadkach utworzenie krajowych rejestrów źródeł promieniotwórczych w wybranych państwach,
- praca z państwami w celu ustanowienia i wdrożenia krajowych strategii mających na celu zarządzanie źródłami wycofanymi, w tym odesłanie do kraju pochodzenia lub do dostawcy; bezpieczne składowanie w kraju do czasu unieszkodliwienia lub wywóz w celu recyklingu lub ponownego użycia lub bezpiecznego przechowywania, o których mowa w projekcie 7.

Opis projektu:

Zapewnienie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego źródeł poprzez:

- ustanowienie krajowych wykazów źródeł promieniotwórczych i ocena systemów ochrony fizycznej w obiektach,
- zorganizowanie pięciu misji eksperckich, które wydadzą skrócone sprawozdania, w tym ocenę obecnej sytuacji oraz zalecenia.

Spodziewane wyniki projektu:

- sprawozdania z oceny po zakończeniu misji, podsumowujące ustalenia w odniesieniu do krajowego wykazu lub stanu ochrony fizycznej obiektów,
- ustanowienie środków ochrony fizycznej w obiektach, w których są wykorzystywane lub składowane źródła wysokoaktywne,
- urządzenia pozwalające na wpieranie organów regulacyjnych w realizacji krajowych inspekcji obiektów w zakresie bezpieczeństwa jądrowego i jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

3.4. Rozwój zasobów ludzkich

Cel projektu:

Zwiększenie potencjału państw w zakresie zapobiegania czynom zabronionym lub umyślnym nieuprawnionym działaniom w związku z materiałami jądrowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną, w tym również w stosownych przypadkach poprzez regionalne działania z zakresu rozwoju zasobów ludzkich i starania na rzecz budowania potencjału, a także wykrywanie takich czynów lub działań oraz reagowanie na nie i ochrona przed nimi osób, mienia, środowiska i społeczeństwa.

Opis projektu:

- wdrażanie, z należyтым uwzględnieniem podobnych działań wdrożonych do tej pory oraz w celu zapewnienia ich ciągłości, kursów doskonalenia zawodowego dla wykładowców z uczelni planujących realizację programów studiów podyplomowych w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, aby mogli oni uczyć w swoich instytucjach o kulturze jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- zachęcanie do oferowania szkoleń dotyczących kultury jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, skierowanych do różnych odbiorców specjalistycznych za pośrednictwem NSSC lub centrów doskonałości UE ds. CBRN w regionie,
- zakup specjalistycznego sprzętu do celów kształcenia i szkolenia, takich jak narzędzia wykrywania faktycznie stosowane przez pracowników zajmujących się bezpośrednio tymi zagadnieniami, które obsługiwać mają i których uczyć się mają studenci lub stażyści.

Spodziewane wyniki projektu:

- ukończenie każdego z kursów doskonalenia zawodowego przez co najmniej 15 wykładowców – tematyka kursów zostanie ustalona później (dostarczony zostanie wykaz przeszkolonych wykładowców),
- przeprowadzenie co najmniej dwóch szkoleń za pośrednictwem NSSC w regionie (dostarczony zostanie wykaz przeszkolonych pracowników),
- udostępnienie materiałów do nauczania i materiałów szkoleniowych na potrzeby kursów doskonalenia zawodowego i imprez szkoleniowych (materiały te mogą być również poddane przeglądowi przez przedstawicieli Unii).

3.5. Położenie nacisku na Amerykę Łacińską

Położenie nacisku na wspieranie hiszpańskojęzycznych państw Ameryki Łacińskiej. Celem jest przełożenie w miarę możliwości na język hiszpański odnośnych dokumentów, tak aby państwa te w większym stopniu przyswoiły sobie rezultaty tych działań.

3.5.1. Program kształcenia:

Międzynarodowa/regionalna szkoła jądrowego bezpieczeństwa fizycznego

Dwutygodniowe szkolenie będzie skierowane do specjalistów z krajów rozwijających się, najlepiej mających od jednego roku do trzech lat doświadczenia, pracujących w odpowiedniej instytucji w swoim kraju, odpowiedzialnych za niektóre aspekty jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Kandydaci powinni być zawodowo zainteresowani wiedzą z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, ale kierunki ich wykształcenia mogą być różne. Szczególnie zachęca się do składania wniosków kandydatów mających wykształcenie w zakresie dyscypliny naukowej lub technicznej, która jest istotna dla jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, na przykład fizyka jądrowa, inżynieria jądrowa lub nauki polityczne, lub w dziedzinach z nimi powiązanych.

Działanie to ma zostać przeprowadzone w Hiszpanii, w języku hiszpańskim i angielskim. Będzie skierowane do państw Ameryki Łacińskiej i Centralnej. Program nauczania będzie opierać się na programie nauczania wykorzystywanym w szkołach w Międzynarodowym Centrum Fizyki Teoretycznej, przy wsparciu ze strony rządu włoskiego.

Regionalna szkoła jądrowego bezpieczeństwa fizycznego na Kubie

Podstawę regionalnej szkoły jądrowego bezpieczeństwa fizycznego na Kubie stanowić będą treść i materiały opisane w pkt 3.5.1. Będzie to realizowane we współpracy z krajowym centrum wspierania jądrowego bezpieczeństwa fizycznego tworzoną na Kubie. Szkoła ta ma być wykorzystywana na poziomie regionalnym oraz do rozwijania w Ameryce Łacińskiej kształcenia w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

Spodziewane wyniki projektu:

- poprawa zrozumienia w regionie zasad jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

3.5.2. Działania następcze w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego materiałów pozostających poza kontrolą regulacyjną, dotyczące poprzednich wspólnych działań i decyzji

Cel projektu:

- zapewnienie trwałości prac zapoczątkowanych na mocy poprzednich wspólnych działań i decyzji oraz dalsze zwiększenie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w państwach Ameryki Łacińskiej i Centralnej.

Opis projektu:

MAEA otrzymała szereg wniosków o pomoc w Ameryce Łacińskiej i Centralnej, których zrealizowanie zapewniłoby trwałość działań zapoczątkowanych na mocy poprzednich wspólnych działań i decyzji. Wnioski te są wskazane w INSSP i obejmują misje eksperckie, w szczególności w szpitalach, ćwiczenia w terenie, Międzynarodowe Kursy Szkoleniowe (NTC)/RTC/ITC oraz zakup niektórych urządzeń do wykrywania w Argentynie i na Kubie.

Spodziewane wyniki projektu:

- prowadzenie działalności w określonych państwach.

3.6. Jądrowe bezpieczeństwo fizyczne materiałów pozostających poza kontrolą regulacyjną w państwach sąsiadujących z UE

Cel projektu:

- przeprowadzenie misji eksperckich, ćwiczenia w terenie, NTC/RTC/ITC oraz zakup niektórych urządzeń do wykrywania z przeznaczeniem do użycia w Azerbejdżanie, Jordanii, Libanie, Maroku oraz na Ukrainie i w innych państwach sąsiadujących z UE.

Projekt 4:

Zwiększenie świadomości w zakresie bezpieczeństwa komputerowego

Dział Jądrowego Bezpieczeństwa Fizycznego MAEA oferuje zintegrowany zestaw działań wspierających państwa w zapewnianiu i zwiększaniu bezpieczeństwa komputerowego w ramach krajowych systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Projekt ten będzie wspierać działania MAEA wspierające państwa w poprawie bezpieczeństwa komputerowego w ramach ich systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

Cel projektu:

- MAEA stara się pomóc w budowaniu świadomości oraz dostarczyć wytyczne dla państw, aby zwiększyć ich zdolności w zakresie zapobiegania i reagowania na szereg wydarzeń związanych z jądrowym bezpieczeństwem fizycznym. Wsparcie koncentruje się na zapobieganiu i wykrywaniu incydentów zagrażających bezpieczeństwu informacji oraz reagowania na te incydenty, które mają potencjał, aby bezpośrednio albo pośrednio niekorzystnie wpływać na bezpieczeństwo jądrowe i jądrowe bezpieczeństwo fizyczne.

Opis projektu:

- zapewnianie międzynarodowego i regionalnego wsparcia dla szkoleń i kształcenia na rzecz zwiększenia świadomości w zakresie bezpieczeństwa komputerowego i na rzecz budowania potencjału,
- zapewnienie wsparcia rozwoju krajowego potencjału w zakresie bezpieczeństwa informacji i bezpieczeństwa komputerowego w ramach systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- prowadzenie i ułatwianie spotkań eksperckich i forów w celu wspierania wymiany informacji i debat dotyczących aktualnych kwestii w dziedzinie bezpieczeństwa komputerowego,
- wsparcie dla międzynarodowej konferencji/symposium MAEA na temat bezpieczeństwa komputerowego w świecie jądrowym zaplanowanej na 2019 r. (siedziba główna MAEA).

Spodziewane wyniki projektu:

- zwiększenie świadomości potrzeb w zakresie bezpieczeństwa komputerowego istotnych dla jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz opracowanie materiałów pomocniczych/działań ułatwiających tworzenie i rozszerzanie programów bezpieczeństwa komputerowego,
- zwiększenie krajowego potencjału w zakresie zapewnienia i utrzymania bezpieczeństwa komputerowego jako elementu systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,

- świadomość i wykorzystywanie wskazówek i działań wspierających NSNS na potrzeby wsparcia w zwiększaniu bezpieczeństwa komputerowego państw jako elementu ich systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- globalna/regionalna wymiana informacji na temat zdobytych doświadczeń oraz dobrych praktyk w związku z zapewnianiem bezpieczeństwa komputerowego w ramach systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- poprawa współpracy z partnerami w branży i pomiędzy nimi przy opracowywaniu technologii i usług, które zapewniają wyższy poziom odporności na cyberprzestępczość i reagowania na cyberataki,
- krajowe struktury szkoleniowe na potrzeby budowania potencjału w zakresie bezpieczeństwa komputerowego w ramach systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, na przykład wspomaganie krajowych centrów wspierania jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w opracowywaniu programów nauczania z zakresu bezpieczeństwa komputerowego,
- ułatwianie scentralizowanej wymiany informacji w celu wsparcia wymiany informacji dotyczących bezpieczeństwa komputerowego, które są istotne dla zainteresowanych podmiotów w dziedzinie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- przeprowadzenie międzynarodowej konferencji/symposium MAEA na temat bezpieczeństwa komputerowego w świecie jądrowym.

Projekt 5:

Bezpieczeństwo fizyczne materiałów i obiektów jądrowych

MAEA będzie się nadal przyczyniać do zwiększania globalnego i krajowego jądrowego bezpieczeństwa fizycznego poprzez działania, które wspierałyby państwa, na wniosek, w ich staraniach mających na celu zmniejszenie ryzyka, że materiały jądrowe lub inne materiały promieniotwórcze, które są używane, składowane lub transportowane, mogłyby zostać wykorzystane do działań dokonywanych w złym zamiarze. Krajowe systemy jądrowego bezpieczeństwa fizycznego należy wspierać poprzez usprawnianie bezpieczeństwa fizycznego obiektów jądrowych lub źródeł promieniotwórczych i poprzez krajowe szkolenia w systematyczny sposób, a także zapewnienie konkretnego wsparcia technicznego wymaganego do skutecznego stosowania i konserwacji systemów ochrony fizycznej i innych systemów technicznych zapewniających jądrowe bezpieczeństwo fizyczne.

Cel projektu:

- wzmocnienie pierwszej linii obrony państwa w postaci bezpieczeństwa fizycznego materiałów i obiektów jądrowych.

Opis projektu:

- modernizacja ochrony fizycznej jednego obiektu w celu zapewnienia, aby spełniał on zalecenia zawarte w dok. INFCIRC/225/Rev.5,
- ocena systemów ochrony fizycznej obiektów jądrowych na wnioski państw członkowskich.

Spodziewane wyniki projektu:

- zabezpieczenie materiałów i obiektów jądrowych; pomoc państwom w trwałym utrzymywaniu dostarczonych urządzeń po ich zamontowaniu,
- dostarczenie ocen skutków w zakresie wartości dodanej i korzyści płynących z unijnych środków finansowych.

Projekt 6:

Misje międzynarodowej służby doradczej ds. ochrony fizycznej (IPPAS)

Program IPPAS, zapoczątkowany w roku 1995, jest podstawowym elementem działań MAEA na rzecz wsparcia państw członkowskich w ustanowieniu i utrzymaniu skutecznego systemu ochrony fizycznej, w celu ochrony przed nieuprawnionym wyprowadzeniem materiałów jądrowych i sabotażem obiektów i materiałów jądrowych. IPPAS zapewnia wzajemne doradztwo na potrzeby wdrażania odpowiednich instrumentów międzynarodowych, w szczególności ACPPNM, oraz wdrażania serii dokumentów MAEA zawierających wytyczne z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, w szczególności podstawowych zasad i zaleceń.

Cel projektu:

- pomoc państwom w przełożeniu postanowień międzynarodowych instrumentów z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz wytycznych MAEA na wymogi regulacyjne w zakresie projektowania i eksploatacji systemów ochrony fizycznej,
- zapewnienie organom i obiektom państwowym nowych koncepcji, a także określenie i omówienie dobrych praktyk w zakresie środków ochrony fizycznej, które mogłyby być korzystne dla zwiększenia jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

Opis projektu:

- przeprowadzenie i ukończenie misji IPPAS w sześciu państwach,
- przeprowadzenie, w oparciu o wnioski otrzymane dotychczas przez MAEA, misji w następujących państwach: Białoruś, Demokratyczna Republika Konga, Jamajka, Liban, Madagaskar i Wietnam.

Spodziewane wyniki projektu:

- poprawa i utrwalenie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w krajach docelowych,
- opracowanie sprawozdań końcowych z misji dla krajów, łącznie z opisem działań następnych zawartym w sprawozdaniu końcowym.

Projekt 7:

Odesłanie źródeł

Bezpieczeństwo fizyczne źródeł promieniotwórczych należy uwzględniać na wszystkich etapach cyklu życia, w tym również gdy źródła te zostały już wycofane z użycia. Państwa będą zachęcane do tworzenia krajowych strategii zarządzania wycofanymi źródłami, które obejmują jeden lub większą liczbę następujących wariantów zarządzania: odesłanie do kraju pochodzenia lub dostawcy, bezpieczne składowanie w kraju do czasu unieszkodliwienia lub wywóz w celu recyklingu lub ponownego użycia lub bezpiecznego przechowywania.

Cele projektu:

- kontynuowanie wsparcia udzielanego przez MAEA państwom, aby mogły one zwiększyć swój potencjał w zakresie krajowego jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w odniesieniu do ochrony ludzi, mienia i środowiska przed wydarzeniami z zakresu bezpieczeństwa fizycznego związanego z materiałami jądrowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną. Będzie to obejmować rozwój krajowego potencjału w zakresie zarządzania źródłami wycofanymi, poszukiwanie źródeł niekontrolowanych oraz w razie potrzeby ich odesłanie lub ich wywóz w celu recyklingu. Zależnie od stopnia pilności źródeł stwierdzonego w trakcie działań związanych z tworzeniem krajowych wykazów, prowadzanych w ramach projektu 3, za pośrednictwem tego finansowania odesłany zostanie szereg wysokoaktywnych źródeł,
- zlokalizowanie i określenie źródeł promieniotwórczych w warunkach, które wskazują na potrzebę przygotowania źródeł i zapewnienia ich bezpiecznego składowania i ochrony w wybranych krajach lub odesłanie do kraju pochodzenia lub do dostawcy.

Opis projektu:

- zależnie od stopnia pilności odesłania wykrytych źródeł, które mają zostać poddane odesłaniu na podstawie wykazu sporządzonego w ramach projektu 3, odesłany zostanie szereg zidentyfikowanych źródeł,
- państwa odbiorcy zostaną określone przez Unię na podstawie propozycji MAEA.

Spodziewane wyniki projektu:

- konsolidacja i przygotowanie źródeł,
- odesłanie dwóch zidentyfikowanych źródeł do kraju pochodzenia lub ich wywóz w celu recyklingu lub ponownego użycia.

Przy wyborze źródeł, które mają zostać odesłane, stosowane będą następujące kryteria: źródło wysokoaktywne (kategoria 1 lub 2); pochodzenie europejskie; brak środków finansowych na odesłanie dostępnych na tym etapie; odesłanie całego źródła – oznacza to, że działanie nie dotyczy jedynie części większego zasobu, tak więc odesłanie tego źródła spowoduje znaczące zmniejszenie ryzyka.

Projekt 8:

Działania następne po projektach cyklu IV–VI

8.1. Zagrożenia wewnętrzne, rozliczanie i kontrola materiałów jądrowych (NMAC)

Cel projektu:

- proponuje się kontynuowanie działań wykonywanych w ramach poprzednich wspólnych działań i decyzji oraz najbardziej aktualnego porozumienia dotyczącego wkładu zgodnie z decyzją 2013/517/WPZiB w odniesieniu do dwóch następujących zagadnień: środki zapobiegawcze i ochronne wobec zagrożeń wewnętrznych oraz rozliczanie i kontrola materiałów jądrowych.

Opis projektu:

- zapewnianie podstawowej wiedzy na temat pojęć, metodologii i technologii, które są zgodne z wiążącymi i niewiązącymi instrumentami dotyczącymi jądrowego bezpieczeństwa fizycznego; wykazanie elementów skutecznego krajowego systemu NMAC w obiektach jądrowych w celu zwiększenia zdolności państw członkowskich w zakresie wykrywania nieupoważnionego wykorzystywania lub pobierania materiałów jądrowych; zapoznanie państw członkowskich z zagrożeniami wewnętrznymi i określenie środków zapobiegawczych i ochronnych wobec zagrożeń wewnętrznych.

Spodziewane wyniki projektu:

- kursy przynoszą korzyści państwom członkowskim poprzez dostarczanie dobrych praktyk, wywodzących się z wytycznych i doświadczenia ekspertów, pomagających państwom członkowskim sprostać potrzebom w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego oraz zrealizować cele w tym zakresie w obiektach,
- NMAC: celem kursu jest uświadomienie potrzeby posiadania w obiektach jądrowych krajowego systemu NMAC, który skutecznie wykrywałby nieupoważnione pobieranie materiałów jądrowych, szczególnie w odniesieniu do podmiotów niepaństwowych. Kurs będzie zawierał porównanie i zestawienie elementów krajowego programu NMAC z zabezpieczeniami w ramach MAEA,
- zagrożenie wewnętrzne: celem kursu jest zapoznanie uczestników ze środkami w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, które dotyczą zagrożeń wewnętrznych, w tym również nieupoważnionego pobrania (kradzieży) materiałów jądrowych i sabotażowi, oraz bezpieczeństwa informatycznego w obiektach zawierających materiały jądrowe,
- seria dokumentów zawierających wytyczne z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego przynosi korzyści państwom członkowskim poprzez zapewnianie obszernych wskazówek dotyczących realizacji celów skutecznych systemów jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- NMAC: zarówno NSS 25-G, jak i NST-33 przynoszą korzyści państwom członkowskim poprzez dostarczanie wskazówek w zakresie aspektów wdrażania NMAC, w tym również zarządzania systemem NMAC, wykorzystywania dokumentacji, inwentaryzacji fizycznej, pomiarów i kontroli jakości pomiarów, kontroli materiałów jądrowych, kontroli przemieszczania materiałów jądrowych, wykrywania, analizy i eliminacji nieprawidłowości w odniesieniu do NMAC oraz oceny i badania skuteczności systemu NMAC,
- zagrożenie wewnętrzne: NSS 8 przynosi korzyści państwom członkowskim poprzez dostarczanie wskazówek dotyczących środków zapobiegawczych i ochronnych wobec zagrożeń wewnętrznych w odniesieniu do nieupoważnionego pobierania materiałów jądrowych oraz sabotażu w odniesieniu do materiałów i obiektów jądrowych, oraz odniesienia do zaleceń w NSS13. NSS 8 zawiera ogólne wytyczne dotyczące zagrożeń wewnętrznych w oparciu o zrozumienie stopniowego podejścia, określenie zagrożeń wewnętrznych i sposobów klasyfikowania zagrożeń wewnętrznych, identyfikacji celów i systemów w obiektach, które wymagają ochrony przed działaniami dokonywanymi w złym zamiarze, stosowanie i ocenę środków zapobiegawczych i ochronnych na poziomie obiektu do celów przeciwdziałania zagrożeniom wewnętrznym.

8.2. Rozwój jądrowego bezpieczeństwa fizycznego i bezpieczeństwa jądrowego w odniesieniu do transportu

Cel projektu:

MAEA opracowuje szczegółowe wytyczne w serii dokumentów z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w celu wspierania państw w wypełnianiu ich zobowiązań w ramach międzynarodowych ram prawnych w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Potrzebne są dodatkowe wytyczne, aby odpowiedzieć na kwestie bezpieczeństwa fizycznego materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych podczas transportu.

Opis projektu:

- działania mające wspierać państwa w poprawie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w odniesieniu do transportu, adresowane do organów regulacyjnych i innych właściwych organów odpowiedzialnych za zabezpieczenie materiałów radioaktywnych w transporcie i odgrywających określone role w tym zakresie. Obecnie szkolenia i doradztwo dotyczące jądrowego bezpieczeństwa fizycznego i bezpieczeństwa jądrowego są realizowane głównie w poszczególnych państwach członkowskich z osobna, chociaż w wielu państwach członkowskich grupa docelowa jest taka sama. MAEA jest zdania, że poprzez intensywniejsze wykorzystanie istniejących regionalnych sieci bezpieczeństwa mogą być realizowane wspólne kursy szkoleniowe skoncentrowane na jądrowym bezpieczeństwie fizycznym materiałów, poruszające kwestie leżące na styku z bezpieczeństwem fizycznym i bezpiecznym transportem.

Spodziewane wyniki projektu:

- opracowanie podręcznika dotyczącego bezpieczeństwa jądrowego i bezpieczeństwa fizycznego źródeł promieniotwórczych podczas transportu. Podręcznik taki mógłby również służyć jako narzędzie dla osób działających w dziedzinie bezpieczeństwa fizycznego i bezpieczeństwa jądrowego, umożliwiające im lepsze zrozumienie, co robią inni, co ostatecznie prowadzi do silniejszej i bardziej skutecznej kultury bezpieczeństwa jądrowego i jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- przeprowadzenie jednego ITC, jednego RTC i dwu NTC w ramach sieci regionalnych w celu uświadomienia potrzeby bezpieczeństwa fizycznego podczas transportu materiałów promieniotwórczych oraz dostarczenie uczestnikom wiedzy niezbędnej do opracowania i wdrożenia krajowych wymogów z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego w transporcie.

8.3. Wiedza kryminalistyczna w dziedzinie jądrowej

Cel projektu:

- międzynarodowe konferencje na temat postępów w zakresie wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej podkreślały potrzebę kontynuacji regionalnych podejść do wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej w celu odzwierciedlenia wymogów i istniejących zdolności państw członkowskich w miarę rozwoju ich zdolności kryminalistycznych w dziedzinie jądrowej, w celu zaspokojenia ich potrzeb w ramach infrastruktury w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Odnotowano znaczne zainteresowanie ze strony afrykańskich państw członkowskich w ramach opracowywania i przeglądu INSSP pod kątem włączenia wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej do reagowania na incydent w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego. Zainteresowaniu temu sprzyja szybki wzrost w Afryce, który zależy od łatwego dostępu do materiałów jądrowych i innych materiałów promieniotwórczych w medycynie, przemyśle i badaniach naukowych, ale ograniczany jest poważnymi zagrożeniami dla jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, w tym działalnością terrorystów, którzy dopuszczali się ataków w Afryce Północnej oraz Afryce subsaharyjskiej.

Opis projektu:

- MAEA podejmie skoordynowane wysiłki, aby odpowiedzieć na potrzeby państw członkowskich w zakresie innowacji, w tym również zorientowanie na metody laboratoryjne. MAEA pilotowała nowe praktyczne wprowadzenie do szkoleń w zakresie wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej prowadzonych w laboratoriach kryminalistycznych działających w sektorze jądrowym. Projekt będzie obejmował ITC dla praktyków i długie kontrakty dla naukowców w charakterze rezydentów w najlepszych laboratoriach kryminalistyki jądrowej, pod opieką naukową ośrodka przyjmującego i MAEA.

Spodziewane wyniki projektu:

- znaczącym elementem pomocy dla Afryki Północnej w zakresie wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej jest rozwój potencjału ludzkiego, na przykład tworzenie kadry rzeczoznawców. W całym regionie zostaną wskazane tematy i możliwości przyszłego zaangażowania i rozwoju wiedzy kryminalistycznej w dziedzinie jądrowej (na przykład badania, egzekwowanie prawa, zdolności analityczne, wydobycie uranu oraz bezpieczeństwo fizyczne źródeł promieniotwórczych). Na tej podstawie zostaną określone działania wdrażające w odniesieniu do kryminalistyki jądrowej w Afryce Północnej. Posiedzenia będą się odbywać w językach angielskim i francuskim, a wszystkie dokumenty będą tłumaczone na język francuski dla osiągnięcia większego zaangażowania krajów beneficjentów.

Potencjalne kraje beneficjenci: wszystkie państwa Afryki Północnej i państwa sąsiadujące z UE.

8.4. Ustanowienie skutecznych krajowych ram reagowania

Zagrożenie terroryzmem jądrowym zostało uznane za przedmiot zainteresowania wszystkich państw, a ryzyko, że materiały jądrowe lub inne materiały promieniotwórcze mogą być wykorzystane w popełnianiu czynu zabronionego lub umyślnym nieuprawnionym działaniu stanowi poważne zagrożenie dla krajowego i regionalnego jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, co może mieć poważne konsekwencje dla ludzi, mienia i środowiska.

Możliwe konsekwencje czynu zabronionego lub umyślnego nieuprawnionego działania w związku z materiałami jądrowymi i innymi materiałami promieniotwórczymi pozostającymi poza kontrolą regulacyjną, zależą od ilości, postaci, składu i aktywności materiału. Takie czyny lub działania mogłyby spowodować poważne skutki zdrowotne, społeczne, psychologiczne i gospodarcze, szkody majątkowe oraz skutki polityczne i środowiskowe. Na przykład regularnie organizowane są duże wydarzenia publiczne o statusie międzynarodowym. Za sprawą ich widoczności i całodobowej obecności w mediach powszechnie uznaje się, że istnieje znaczne zagrożenie atakiem terrorystycznym podczas posiedzenia na szczycie wysokiego szczebla politycznego lub gospodarczego lub dużego wydarzenia sportowego.

Materiały jądrowe i inne materiały radioaktywne przemieszczają się codziennie, niezależnie od tego, czy dzieje się to za zezwoleniem i podlega uregulowaniom krajowym i międzynarodowym odnośnie do transportu, czy w sposób nieuprawniony, lub za pośrednictwem tych, którzy chcą uniknąć wykrycia. Skuteczne środki kontroli jądrowego bezpieczeństwa fizycznego pomagają zapewnić, aby miało miejsce tylko uprawnione przemieszczanie się, w ramach skutecznych procedur stosowanych w celu zapobiegania, wykrywania i szybkiego reagowania na wydarzenia.

Każde państwo ponosi odpowiedzialność za gotowość do zapobiegania wydarzeniom z zakresu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, wykrywania ich i reagowania na nie, w tym w odniesieniu do wydarzeń, które mogą wywołać zagrożenie radiologiczne.

Cel projektu:

- aby utrzymać i zwiększyć zdolności państw członkowskich w zakresie reagowania na czyny zabronione lub umyślne nieuprawnione działania w związku z materiałami jądrowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi, MAEA zapewnia wsparcie ukierunkowane na stworzenie skutecznych krajowych ram reagowania. W tym kontekście MAEA stara się pomóc państwom członkowskim w wykrywaniu materiałów jądrowych lub innych materiałów promieniotwórczych pozostających poza kontrolą regulacyjną oraz w reagowaniu na wydarzenia dotyczące jądrowego bezpieczeństwa fizycznego poprzez prowadzenie misji doradczych i oceniających, szkolenie zasobów ludzkich, wdrażanie oraz zapewnianie pomocy w przestrzeganiu międzynarodowych instrumentów prawnych lub wzmocnieniu odnośnych przepisów krajowych oraz poprzez opracowywanie i udostępnianie państwom wytycznych uznanych na poziomie międzynarodowym.

Opis projektu:

- wspieranie państw w tworzeniu i utrzymywaniu skutecznych krajowych infrastruktur przyjmowania zgłoszeń poprzez planowanie, koordynowanie, realizację i monitorowanie wyników następujących działań:
- realizacja misji doradczych/usługowych do państw w celu określenia sposobów i przygotowania zaleceń odnośnie do usprawnienia ram reagowania w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego,
- zapewnienie wsparcia technicznego dla państw w celu budowy zdolności w zakresie skutecznych środków reagowania w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, łącznie ze sposobami postępowania na miejscu popełnienia przestępstwa radiologicznego oraz podczas dużych wydarzeń publicznych,
- wsparcie w budowaniu potencjału, w tym również prowadzenie szkoleń, warsztatów, ćwiczeń i szkoleń dotyczących środków reagowania w zakresie jądrowego bezpieczeństwa fizycznego.

Spodziewane wyniki projektu:

- oczekuje się, że państwa uczestniczące w tym programie zwiększą swoje krajowe zdolności w zakresie reagowania na czyny zabronione lub umyślne nieuprawnione działania w związku z materiałami jądrowymi lub innymi materiałami promieniotwórczymi, poprzez zapewnienie ich zdolności do szybkiej oceny i sklasyfikowaniu wydarzenia w oparciu o czynniki takie jak zagrożenie, potencjalne skutki ludzkie i środowiskowe, skutki gospodarcze i charakter odnośnych materiałów jądrowych lub innych materiałów promieniotwórczych.

8.5. Wykrywanie

Cel projektu:

- działania te są następstwem działań realizowanych w dziedzinie wykrywania w ramach poprzednich wspólnych działań i decyzji oraz najbardziej aktualnego porozumienia dotyczącego wkładu. Jednym z niezbędnych elementów wspierających ustanowienie skutecznego systemu jądrowego bezpieczeństwa fizycznego jest opracowanie krajowej strategii wykrywania zagrożeń. Skuteczna struktura służąca wykrywaniu problemów związanych z jądrowym bezpieczeństwem fizycznym opiera się na krajowej strategii wykrywania oraz krajowych ramach prawnych i regulacyjnych dotyczących jądrowego bezpieczeństwa fizycznego, oraz jest wspierana przez sprawnie funkcjonujący system egzekwowania prawa.

Opis projektu:

- koncentrując się na projektowaniu i rozwijaniu systemu wykrywania, MAEA planuje zorganizować sześć misji ekspertów oraz dostarczyć urządzenia do wykrywania.

Spodziewane wyniki projektu:

- nieodpłatne przekazanie urządzeń do wykrywania zgodnie ze strategią wykrywania.

II. SPRAWOZDANIA I OCENA

MAEA będzie przedkładać WP i Komisji dwa sprawozdania roczne oraz końcowe sprawozdanie finansowe i opisowe z realizacji projektów, a ponadto trzy nieformalne półroczne sprawozdania z postępów. Nieformalne sprawozdania specjalne będą przygotowywane przez MAEA w konkretnych sprawach, w razie potrzeby na podstawie wniosku Komisji.

W końcowym sprawozdaniu finansowym i opisowym zostanie dokonany przegląd szczegółowej realizacji wszystkich projektów i będzie ono również zawierać:

- kompleksowe sprawozdanie z badania narzędzia budowy szkoleń w pkt 2.2 rozdziału I, które ma być włączone do sprawozdania końcowego,
- sprawozdanie w sprawie aktualnej sytuacji i zaleceń dotyczących ram prawnych i regulacyjnych danego państwa w projekcie 3, zgodnie z poziomem poufności wymaganym przez państwo beneficjenta,
- osiągnięcia w pkt 3.2 rozdziału I.

Kopia sprawozdania zostanie przesłana do delegatury Unii w Wiedniu.

III. UDZIAŁ EKSPERTÓW BEZKOSZTOWYCH Z PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UE

Do pomyślnego wykonania decyzji niezbędny jest czynny udział ekspertów z państw członkowskich Unii. MAEA będzie korzystała z wiedzy tych ekspertów na potrzeby projektów. MAEA opracuje wnioski dotyczące finansowania personelu z wkładu Unii, w oparciu o analizę potrzeb po uzgodnieniu wykazu beneficjentów. Personel ten będzie zatrudniany zgodnie z zasadami stosowanymi przez MAEA.

IV. CZAS TRWANIA

Całkowity szacowany czas realizacji projektów wynosi 36 miesięcy.

V. BENEFICJENCI

Kraje beneficjenci poszczególnych projektów zostaną wybrane z odpowiednich poniższych wykazów.

Jeżeli państwa uznają, że nie są w stanie przyjąć tej pomocy, MAEA proponuje CONOP nowych odbiorców w oparciu o potrzeby zidentyfikowane poprzez INSSP.

Beneficjentami projektu 1 będą: w Afryce: Algieria, Egipt, Mauretania, Niger, Maroko, Tunezja; w Azji i Pacyfiku: Malezja, Pakistan i inne państwa – do ustalenia, występujące o wsparcie ze strony MAEA; w Ameryce Łacińskiej i Karaibach: Argentyna, Chile, Kolumbia, Kuba, Peru, Urugwaj, a także państwa sąsiadujące z UE.

Beneficjentami projektu 2 będą: Kuba, Indonezja, Jordania, Liban, Malezja i Wietnam.

Beneficjentami projektu 3 będą państwa sąsiadujące z UE: Albania, Algieria, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Bośnia i Hercegowina, Czarnogóra, Egipt, Gruzja, Jordania, Liban, Libia, była jugosłowiańska republika Macedonii, Maroko, Mauretania, Republika Mołdawii, Tunezja, Turcja i Ukraina oraz kraje Ameryki Łacińskiej i Środkowej: Boliwia, Chile, Kolumbia, Kuba, Ekwador, Honduras, Panama, Paragwaj.

Beneficjentami projektu 4 będą Północna Afryka, Azja Południowo-Wschodnia, Ameryka Łacińska, kraje/regiony na początkowych etapach opracowywania programów jądrowych i potencjału reaktorów badawczych oraz Wietnam, Egipt, Turcja, Tajlandia i inne, uzgodnione na późniejszym etapie.

Beneficjentem projektu 5 będzie Egipt.

Beneficjentami projektu 6 będą Białoruś, Demokratyczna Republika Konga, Jamajka, Liban, Madagaskar i Wietnam.

Beneficjentami projektu 7 będą kraje wybrane spośród poniższych: Albania, Bahrajn, Burkina Faso, była jugosłowiańska republika Macedonii, Liban i Madagaskar.

Beneficjentami projektu 8 będą: Albania, Algieria, Bangladesz, Gruzja, Kazachstan, Kuba, Malezja, Maroko, Ukraina, Wietnam lub inne państwa – uzgodnione na późniejszym etapie – występujące o wsparcie ze strony MAEA w INSSP z Afryki, Azji, Ameryki Środkowej i Ameryki Łacińskiej; Szczególne państwa przyjmujące: Niemcy, Austria.

VI. WYEKSPONOWANIE DZIAŁAŃ UE

MAEA podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu upublicznienia faktu, że dane działanie zostało sfinansowane przez Unię. Takie środki będą podejmowane zgodnie z komunikatem Komisji oraz Podręcznikiem dotyczącym komunikacji i widoczności w ramach działań zewnętrznych Unii Europejskiej przygotowanym i opublikowanym przez Komisję Europejską. MAEA zapewni zatem wyeksponowanie wkładu Unii przez stosowne logo i działania promocyjne, podkreślanie roli odgrywanej przez Unię, zapewniając przejrzystość swoich działań i podnosząc świadomość co do przyczyn przyjęcia niniejszej decyzji oraz powodów wspierania tej decyzji przez Unię, a także rezultatów tego wsparcia. Na materiałach wyprodukowanych w ramach tego projektu zostanie w widocznym miejscu umieszczona flaga Unii zgodnie z unijnymi wytycznymi dotyczącymi prawidłowego wykorzystywania i reprodukcji flagi. W stosownych przypadkach MAEA będzie zapraszać przedstawicieli Unii i państw członkowskich Unii do udziału w misjach lub wydarzeniach związanych z wykonaniem niniejszej decyzji.

VII. AGENCJA WYKONAWCZA

Techniczna realizacja projektów zostanie powierzona MAEA. Projekty będą realizowane bezpośrednio przez pracowników MAEA, ekspertów z państw członkowskich i przez wykonawców. Realizacja projektów będzie przebiegała zgodnie z ramową umową finansowo-administracyjną i umową o finansowaniu, które zostaną zawarte między Komisją Europejską a MAEA.

DECYZJA RADY (WPZiB) 2016/2384**z dnia 22 grudnia 2016 r.****aktualizująca wykaz osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i zmieniająca decyzję (WPZiB) 2016/1136**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 27 grudnia 2001 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 12 lipca 2016 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2016/1136 ⁽²⁾ w sprawie aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB.
- (3) Rada stwierdziła, że kolejne trzy osoby uczestniczyły w aktach terrorystycznych w rozumieniu art. 1 ust. 2 i 3 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB, że właściwy organ podjął w stosunku do tych osób decyzję w rozumieniu art. 1 ust. 4 tego wspólnego stanowiska i że powinny one zostać włączone do wykazu osób, grup i podmiotów, wobec których zastosowanie mają art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB.
- (4) Należy odpowiednio zmienić wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku do decyzji (WPZiB) 2016/1136 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 grudnia 2016 r.

W imieniu Rady
M. LAJČÁK
Przewodniczący

⁽¹⁾ Wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93).

⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/1136 z dnia 12 lipca 2016 r. w sprawie aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylecia decyzji (WPZiB) 2015/2430 (Dz.U. L 188 z 13.7.2016, s. 21).

ZAŁĄCZNIK

Do wykazu osób zamieszczonego w sekcji I (Osoby) załącznika do decyzji (WPZiB) 2016/1136 dodaje się osoby wymienione poniżej:

- EL HAJJ, Hassan Hassan, ur. 22 marca 1988 r. w Zaghradiya, Sidon (Liban); obywatel Kanady. Nr paszportu: JX446643 (Kanada),
 - MELIAD, Farah (alias HUSSEIN HUSSEIN, alias JAY DEE) ur. 5 listopada 1980 r. w Sydney (Australia); obywatel Australii. Nr paszportu: M2719127 (Australia),
 - ŞANLI, Dalokay (alias Sinan), ur. 13 października 1976 r. w Pülümür (Turcja).
-

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL